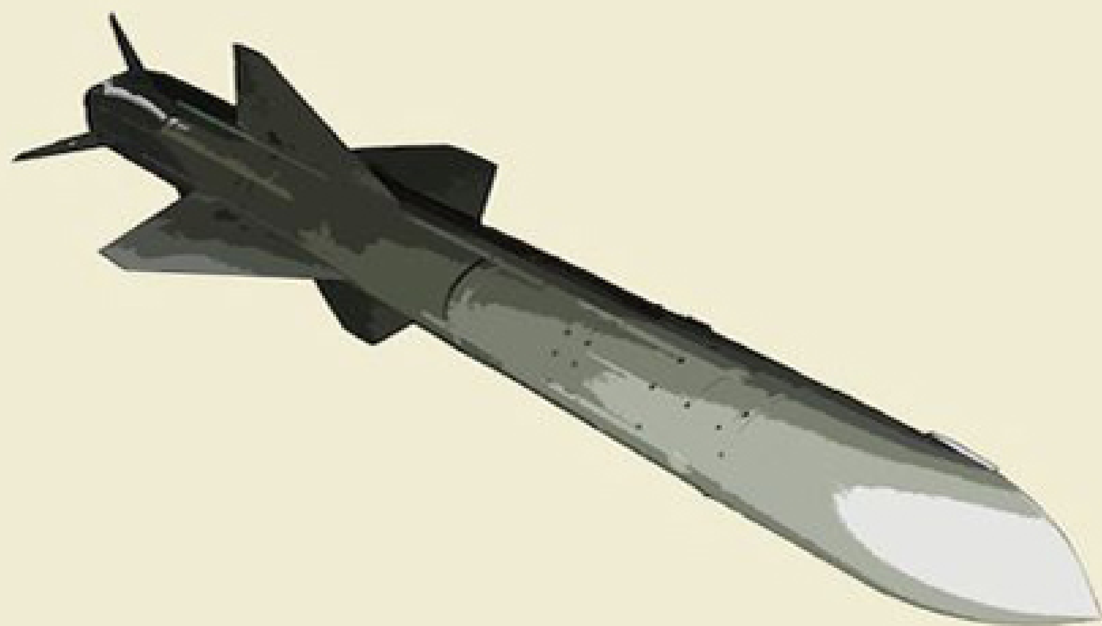
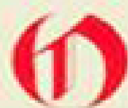
THE BESTSELLING AUTHOR OF *THE EAGLE HAS LANDED*

JACK HIGGINS

RAMPA

EXOCET

JACK HIGGINS
RAMPA
(**EXOCET**)

<u>Türkçesi</u>

Melek Kaya

Altın Kitaplar Basımevi

1.Baskı, Kasım 1983

[PDF: Ayhan Hocha]

[EPUB: balci60]

ICINDEKILER

BÖLÜM 1

Sarı Telecom haberleşme kamyoneti köşeyi dönerken Grosvenor Meydanı yağmurlu bir sessizlik içindeydi. Görünürlerde tek bir araba olmaması şaşırtıcı değildi aslında; hava berbattı ve saat sabahın üçüydü. Harvey Jackson ayağını gazdan çekip hız keserken direksiyon terli avuçları arasında kayıyordu. Üzerinde sarı bir yağmurluk vardı. Jackson, otuz beş kırk yaşlarında, uzun kara saçlı, çıkık elmacık kemikli, yüzü pek az gülen bir insandı.

Yağmur öylesine şiddetlenmişti ki, silecekler camı temizleyemiyorlardı bile. Jackson arabayı kenara çekip torpido gözündeki paketten bir sigara yaktı. Sonra camı indirip Buckingham Sarayının arka bahçelerini çeviren üstü dikenli telle donanmış yüksek duvara baktı. Arkasındaki bölmeye vurdu birkaç kere. Anında açılan delikten Villiers'in yüzü göründü.

«Geldik. Hazır mısın?»

«İki dakika. Sen bizi planladığımız yere çek.»

Bölme kapandı, Jackson arabayı vitese geçirip yola devam etti.

Kamyonetin içi neon ışıklarla aydınlatılmış olup telefoncu araçlarıyla donanmıştı. Tony Villiers arabanın sallantısına karşı tezgâha yaslanarak yüzünü kamuflaj kremiyle iyice kararttı.

Villiers otuz yaşlarında, geniş omuzlu, ifadesiz kara gözlü bir adamdı. Zamanında burnu kırılmıştı.

Omuzlarına kadar inen saçları kapkaraydı. Üzerindeki kara paraşütçü giysisi ve ayaklarındaki Fransız paraşütçü çizmeleri kendisine çok tehlikeli bir insan görünümü veriyordu.

Dünyayı ve dünyada yaşayanları iyi tanımış ve bulduklarını da beğenmemiş bir insanın yorgun acılığı vardı yüzünde.

Siyah yünlü başlığı başına geçirince yalnızca gözleri açıkta kalmıştı. Kamyonet karşıya geçti, kaldırıma çıktı ve duvarın dibinde

durdu. Tezgâhın üstündeki evrak çantasının yanında namlusuna susturucu takılmış bir ***Smith Wesson*** tabanca duruyordu. Villiers tabancayı sağ bacağındaki cebe yerleştirdi, çantayı açıp içinden büyük bir siyah beyaz fotoğraf çıkardı. Fotoğraf bir önceki gün telefoto objektifle alınmış olup Buckingham Sarayının yanındaki Elçi Kapısı'nı gösteriyordu. Resimde kapının kenarına ve duvara dayalı merdivenler görünüyordu. Daha da önemlisi düz damın üstündeki iki üç pencere aralıktı. Villiers fotoğrafı çantaya koyup bölmeyi açtı.

«Yirmi beş dakika, Harvey. O zamana kadar dönmezsem arkana bakmadan kaç buradan.»

«Böyle bir gecede lâfa karnım tok,» diye söylendi Jackson. «Haydi, işi bitir de eve gidelim.»

Villiers bölmeyi kapattı, tezgâhın üstüne çıkıp kamyonetin üstündeki kapağı açtı. Arabanın üstüne çıkınca kapağı yine yerine yerleştirdi. Şimdi duvar bir iki metre ötesindeydi. Dikenli tellerin üzerine dikkatle bakıp üstündeki ağacın dalını yakaladı, kendini yukarı çekti. Bir dakika sonra bahçenin karanlığında kaybolmuştu bile.

a

Saray bahçelerinin Grosvenor Meydanına bakan ucundaki güvenlik görevlisi olan polis o sabah gerçekten çok mutsuzdu. Donuna kadar ıslanmış bir halde bir ağacın altına sığındığı sırada yanındaki Alsas köpeği hafifçe hırladı.

Polis hemen irkilerek doğruldu, copunu sıkıca kavradı.

«Ne oldu. evlât? Haydi, koş, oğlum! Yakala!»

Köpek ses çıkarmadan fırladı yerinden, ancak yirmi otuz metre ötedeki bir ağacın altında durmakta olan Villiers hayvanın ilk hırlamasını duymuş ve cebinden bir hava basınçlı teneke çıkarmıştı. Sessiz saldırı eğitimi görmüş köpek üzerine atlarken Villiers de böyle bir olasılık için çevresi kumaşla iyice beslenmiş sol kolunu kaldırdı.

Köpek kumaşa dişlerini geçirdiği anda da Villiers aerosolu yüzüne sıktı. Hayvan hiç ses çıkarmadan yere yığıldı.

Bir an sonra polis o yana gelmiş, endişeli bir sesle, «Rex, neredesin oğlum?» diyordu. Villiers'in eli havaya kalktı ve adamın ensesine ustaca bir darbe indirdi. Polis memuru inleyerek yere düştü. Villiers adamın kollarını arkasında kelepçeledi, cebinden telsizini alıp kendi cebine indirdi. Sonra karanlıkta Sarayın arkasına doğru koşmaya başladı.

a

Harvey Jackson kamyonetten inip arka kapıları açtı. İçerden aldığı bir çengelle ayağının dibindeki demir kapağı kaldırdı. Arabadan çektiği uzun kordonlu bir kontrol lambasını delikten aşağı uzattı.

✷✣★✭İ✮✣✌ ⑧✡✭✩Ş★✡ ✶✡✼

yazılı kırmızı bir uyarı levhası astı, deliğin kenarına birkaç tahta, üzerine de bir tente yerleştirdi. Sonra içine girip kontrol kutularından birini açıp beklemeye başladı.

Beş dakika sonra bir araba sesi duyuldu. Jackson kalkıp başını delikten dışarı uzattı. Bir polis arabası kaldırıma yanaşıyordu. Polis sırıtarak baktı kendisine.

«İnsanın hayatını kazanması için ne berbat bir yol. Oh olsun.»

«Sana da,» dedi Jackson. «Sabahın bu saatinde çalıştığına göre umarım iki gündelik alıyorsundur.»

«Ooo, ne demezsin!»

Polis yine sırıttı. «Kendine dikkat et. Yağmur böyle devam ederse, sabaha yüzersin o delikte.»

Polis gittikten sonra Jackson bir sigara yakıp oturdu yine. Villiers ne yapıyordu acaba?

a

Kapının altında merdivenleri bulmuş olan Villiers, Elçi Kapısının üstündeki düzlüğe çıkmıştı bile. Fotoğraftaki iki pencere hâlâ yarı aralıktı. Villiers birinden içeri atlayınca kendini küçük bir odada buldu. Buradan sessizce çıkıp karanlık bir koridora girdi. Krallık Dairesi sarayın öteki yanındaydı. Kendisine verilen planları ezberlemiş olan Villiers koridorlar labirentinden rahatlıkla geçti. Sabahın o saatinde kimsecikler yoktu ortalıkta. Beş dakika sonra özel bölüme açılan koridorun başındaydı. Kraliçenin dairesi birkaç adım ötesindeydi. Bir salon, bir yemek odası ve ardında da yatak odası, bunu biliyordu. Karşıdaki antrede bir polis memuru oturmuş kitap okumaktaydı.

Villiers bir süre adama baktıktan sonra geldiği koridorun ucuna kadar döndü, parktaki polisten aldığı telsizi çıkardı. Dört numaralı düğmeye basıp bekledi.

Hafif bir parazit duyuldu.

«Jones konuşuyor,» dedi biri.

«Güvenlik bölümü,» dedi Villiers. «Resim galerisindeki alarm çalıyor. Koşup bir bakıver olmaz mı?»

«Tamam,» dedi Jones.

Villiers yine az önce durduğu köşeye gelip başını uzatınca polisin koridorun öteki ucuna doğru gitmekte olduğunu gördü. Adam köşeyi dönüp gözden kaybolunca Villiers Kraliçenin dairesinin kapısına gitti, bir an duraklayıp derin bir soluk aldı ve içeri girdi. İkinci Elizabeth oturma odasında yanan şöminenin yanında kitap okuyordu. Sabahın o saatine rağmen üzerinde soluk mavi bir kazak ve tüvit etek, boynunda incileri vardı. Kapının gıcırdamasıyla başını kaldırdı. Villiers içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Yalnız gözlerini açıkta bırakan kara başlığı ve kara tulumu içinde çok ürkütücüydü. Bir an bir sessizlikten sonra başından başlığı çıkardı.

«Binbaşı Villiers,» dedi Kraliçe. «Güç müydü?»

«Korkarım ki hayır, efendim.»

Kraliçe kaşlarını çattı. «Anlıyorum. Pekâlâ, devam edelim öyleyse. Zamanınız sınırlı sanırım?»

«Evet, öyle, efendim.»

Kraliçe, bir gazete alıp kaldırdı. «Dün gecenin Standard'ı işe yarar mı?»

«Sanırım, efendim.»

Villiers tulumunun cebinden bir Polaroid fotoğraf makinesi çıkartıp dizüstü çöktü. Kraliçe gazeteyi kaldırdı, Villiers resmi çekti. Sonra ateşe yaklaşıp kâğıdı sıcaklığa doğru tuttu. Kraliçenin yüzü görünmeye başladı.

«Çok iyi çıkmış, efendim.» Resmi kadına uzattı.

«Güzel, peki haydi git artık. Seni şimdi yakalamaları hiç doğru olmaz, işler berbat olur sonra.»

Villiers başlığını başına geçirip kadını eğilerek selamladı. Kapı ardından kapandı. Kraliçe bir an yatıp yatmamayı düşündü. Yağmur iyice şiddetlenmişti. Hafifçe titredi, kitabını alıp okumaya devam etti.

a

Tony Villiers on dakika sonra kara bir hayalet gibi duvarın üstünde belirip Telecom kamyonetine atladı. Gizli kapağı açıp tezgâhın üstüne inerken, «Haydi gidelim, Harvey,» dedi.

Jackson aynı anda delikten çıktı, uyarı levhasıyla tenteyi kaptığı gibi kamyonetin içine atıp kapıyı kapattı. Villiers demir kapağın kapatıldığını, adamın öne koşan ayak seslerini duydu. Başlığını çıkartıp bir kutu krem açtı, yüzünü temizlemeye koyuldu. Kamyonet hareket etmişti bile.

a

1972'de uluslararası terörizm çok büyük boyutlara erişince İngiliz Gizli Haberalma Servisi DI-5'in müdürü örgüt içinde Grup Dört adıyla anılan bir bölümün kurulmasını onaylamıştı. Doğrudan doğruya Başbakana sorumlu olan grup terörizm ve vatana ihanet gibi vakalarla uğraşacaktı.

Bölümün başına Tuğgeneral Charles Ferguson getirilmişti. Ferguson iriyarı, hoş yüzlü, buruşuk elbiseleri üzerinde hep bir numara büyükmüş gibi duran bir adamdı. Dağınık kır saçları, katmerli çenesi kendisine bir profesör havası vermekteydi. Şimdi de üzerinde Saray Tugayı subaylarının pek sevdikleri bir kaput vardı. Sabah ayazına karşı yakalarını kaldırmış, başını içeri çekmişti. Bentley marka araba Saray'dan az ötede Eaton Meydanında park etmişti. İçinde üç yıl öncesine kadar Blues and Royals alayında yüzbaşı olan yirmi dokuz yaşındaki Harry Fox vardı. Adamın sol elindeki eldiven, Belfast'ta görevdeyken bir patlamada kaybettiği elini örtmekteydi.

Fox termostan plastik bardaklara çay doldurarak birini Ferguson'a uzattı.

«Nasıl gidiyor acaba?» diye sordu.

«Bizim Tony mi? Her zamanki acımasız becerikliliğiyle sanırım. Yoluna hiçbir engelin çıkmasına izin vermez o. Eaton'da öğrenci derneği başkanlığı yaptığından dolayı.»

«Yine de yakalanırsa hiç hoş olmaz ve bizim görüntümüzü epey zedeler, efendim.»

«Sen gereksiz yere endişeleniyorsun, Harry. İrlanda'da yanlış çantayı almaktan oldun böyle. İşler daha berbat olabilirdi.»

Ferguson karşıda park etmiş Telecom kamyoneti ile çevresi branda ile örtülü deliği gösterdi. İki adam şakır şakır yağan yağmur altında çalışıyorlardı.

«Şu zavallılara bak. Bir lokma ekmek için neler yapıyor insan. Sabahın bu saatinde yağmur altında... »

Yanlarından koyu renk bir Ford Granada geçti. İçinde biri direksiyonda diğeri arkada olmak üzere iki kişi vardı. Araba ilerde

kaldırım kenarına park etti, içinden çıkan koyu yağmurluklu, şapkalı bir adam kendilerine doğru gelip arka kapıyı açtı, içeri girdi.

«Müfettiş Bey,» dedi Ferguson.

«Harry, seni Scotland Yard tarafından bu sabah resmi gözlemci olarak gönderilen Özel Bölüm müfettişi Carver ile tanıştırayım.»

Ferguson bir bardak çay daha doldurdu.

«Çok dikkatli olmalısınız, Müfettiş bey. Eski günlerde kötü haber getiren habercilerin başları kesilirdi.»

«Lâf!» dedi Carver. «Adamın şu kadarcık bir şansı bile yok, bunu sen de çok iyi biliyorsun. İçeri nasıl girmek istiyordu ki?»

«Hiç bilmiyorum doğrusu,» dedi Ferguson. «Ben yöntemlerle değil sonuçlarla ilgilenirim, Müfettiş bey.»

«Bir dakika efendim,» diye Fox söze karıştı. «Sanırım gelen var.»

Meydanın öteki yanında çalışan telefon teknisyenleri delikten çıkmışlar kendilerine doğru geliyorlardı. Fox torpido gözünden bir Walter PPK tabancası çıkardı. Ferguson camı indirdi.

«İyi günler, Tony. İyi günler, Başçavuş.»

«Komutanım!» diyen Jackson topuklarını çarptı.

Villiers eğilip camdan içeri Kraliçe'nin polaroid resmini uzattı.

«Başka bir şey var mıydı, efendim?»

Ferguson hiçbir şey söylemeden resme baktı, sonra Müfettişe uzattı. Carver yerinden fırlayacak gibi oldu.

«Aman Tanrım!»

Ferguson adamın elinden resmi alıp çakmağının alevinde yaktı.

«Bunun ortalıkta dolaşması doğru olmaz. Bize şimdi kötü haberleri ver bakalım.»

«Bahçedeki alarm ışını duvardan ancak iki adım uzaklıkta,» dedi Villiers. «Üzerinden atlamak bir sorun değil. Sarayın içindeki alarm düzeni ya eski model ya da arızalı. İçeri girmek için hırsız olmaya gerek yok.»

Bir gün önce çekilen fotoğrafları gösterdi.

«İşçiler merdivenleri ortada bırakıyorlar, hizmetçiler pencereleri kapatmıyorlar... bir komedi bu sizin anlayacağınız.»

Carver asık yüzle inceliyordu fotoğrafı.

«Biz biraz yürüyeceğiz,» dedi Villiers. «Siz resimleri inceleyin, efendim.»

Villiers ile Jackson en yakın sokak lambasının altına yürüyüp birer sigara yaktılar.

«Kim bu Allahını seversen?» diye sordu Carver. «Doğu Yakasından bir hayduta benziyor, oysa Sipahi Kulübü üyesiymiş gibi konuşuyor.»

«**SAS**'a bağlı Özel Muhafız birliğinde binbaşı,» dedi Ferguson

«Bu saçlarla mı?»

«**SAS**'te saçın uzunluğu pek önemli değildir. Önemli olan kamuflaj. Eğer kendini Belfast rıhtımında bir serseri olarak tanıtmak istiyorsan bu çok gereklidir, Müfettiş bey.»

«Güvenilir bir insan mıdır?»

«Hiç kuşkusuz. İki kere madalya aldı. Oman'da Marksist gerillalara karşı eylemleri için Askeri Haç ve İrlanda'da ayrıntılarının açıklanmasının yasak olduğu bir operasyonda başka bir tane?»

Carver fotoğrafı gösterdi. «Bu çok kötü. Başımıza çok iş açacak.»

«Size bir rapor göndeririz.»

«Hiç kuşkum yok.»

Carver arabadan inince Villiers ona döndü.

«Bir noktayı unuttum, Müfettiş bey. Saray bahçelerinin Grosvenor ucundaki nöbetçinizi bayıltmak zorunda kaldım. Kendisini bir ağacın altında kendi kelepçeleriyle bağlı olarak bulacaksınız. Dönüşte baktım, önemli bir şeyi yok. Kendisine köpeği için tarafımdan özür dileyin lütfen.»

«Seni orospu çocuğu!» diye söylendi Carver.

Granada'ya binip motoru çalıştırdı.

«Gir içeri,» dedi Ferguson. «Başçavuş, o kamyonetten kurtulmanın yolunu biliyorsun sanırım. Nereden bulduğunuzu sormayacağım.»

«Başüstüne, efendim.» Jackson topuklarını vurup yürüdü.

Villiers, Ferguson'un yanına bindi, Bentley hareket etti.

«İzninin bitmesine daha bir hafta var, öyle değil mi?» diye sordu Ferguson.

«Resmen öyle, efendim.»

«Gabrielle'i son günlerde gördüğün var mı?»

Villiers sakin bir sesle, «Hayır,» dedi.

«Hâlâ Kensington Palace Gardens'daki apartmanda mı oturuyor?»

«Zaman zaman. Orası benimdir. Anlaştığımız günler kalıyor orada. Paris'te kendi dairesi var.»

«Boşandığınızı duyunca üzüldüm doğrusu.»

«Üzülmeye gerek yok. Her ikimiz için de çok iyi oldu bu.»

«Ciddi misin?»

«Elbette.»

Ferguson titreyerek kaputunun yakasını kaldırdı, ama soğuk sabah havasına rağmen camı biraz daha indirdi.

«Kimi zaman hayatın ne anlama geldiğini düşünüyorum.»

«Bana sormayın,» dedi Villiers. «Ben yalnız transit geçen bir yolcuyum.»

Villiers kollarını göğsünde kavuşturdu, köşeye yaslandı, gözlerini kapattı. Birkaç saniye sonra horlamaya başlamıştı.

m

BÖLÜM 2

Tuğgeneral Charles Ferguson mümkün oldukça Cavendish Meydanına bakan evinde çalışmayı yeğlerdi. Zevk duyardı bundan. Şöminesi de, içinde yanan ateşi de gerçekti. Ev, George stilinde döşenmişti, perdeler dâhil, her şey birbirine uyumluydu. Villiers'in Saray'daki serüveninin ertesi sabahı saat onda ateşin yanında oturmuş ***Financial Times'***ı okurken kapı açılıp içeri eski bir Gurka askeri olan uşağı Kim girdi.

«Matmazel Legrand geldi, efendim.»

Ferguson yarım camlı gözlüğünü çıkartıp gazeteyle birlikte bir kenara dayadı.

«İçeri al, Kim. Üç kişilik çay lütfen.»

Kim çıktı, aradan bir dakika geçmeden Gabrielle Legrand içeri girdi.

Ferguson, yine her zaman olduğu, gibi, yaşamım boyunca gördüğüm en güzel kadın, diye düşündü. Kadının üzerinde beyaz bir gömlek, Donegal tüvitinden eski bir yeşil ceket, ayağında da solmuş binici pantolonu vardı. Sarı saçları kızıl bir bantla alnından geri atılmış, ensesinde topuz yapılmıştı. İri yeşil gözleri duygularını belli etmeden baktı erkeğe, elindeki kamçıyı da hafifçe sol dizine vuruyordu. Çizmeleriyle bir yetmiş vardı boyu. Ferguson sevinçle gülümseyerek kadına yaklaştı.

«Güzel Gabrielle.» Kadının yanağını öptü. «Bayan Villiers değilsin artık, öyle mi?»

«Hayır, artık yine kendime döndüm.»

Sesi İngiliz üst sınıfından olduğunu belirtiyorsa da, kendine özgü bir niteliği vardı. Kamçısını masanın üstüne atıp pencerenin önüne yürüdü, aşağı baktı.

«Son zamanlarda Tony'yi gördün mü?»

«Ben **senin** görmüş olacağını tahmin ederdim,» dedi

Ferguson. «Kentte şu anda. İzinliymiş sanırım. Eve uğramadı mı?»

«Hayır. Ben varken oraya gelmez zaten.»

Ferguson yumuşacık bir sesle, «Aranızda neler geçti, yavrum?» diye sordu.

«Her şey ve hiçbir şey. Beş yıl önce sıcak bir yaz mevsiminde birbirimize çılgınlar gibi âşık olduğumuzu sandık. Ben güzeldim, o ise üniforma içinde gördüğüm en yakışıklı erkekti.»

«Eee?»

«Uyuşamadık işte. Bu işin kimyası yanlıştı.»

Kadının sesi çok sakin olduğu halde Ferguson tehlike çanlarının çaldığını duyar gibiydi.

«Tony'den hoşlanırdım, hâlâ da hoşlanırım, ama ona çok çabuk kızıyordum ve bunun nedenini de bulamıyorum bir türlü.»

Omuzlarını silkti. «Dolduramadığımız pek çok boşluk vardı.»

«Üzgünüm,» dedi Ferguson.

Kim getirdiği gümüş tepsiyi şöminenin yanına bıraktı.

«Çay,» dedi Ferguson. «Bürodan Yüzbaşı Fox'u çağır, Kim.»

Gurka çıkınca Gabrielle şöminenin kenarına oturdu. Ferguson da karşısına geçip fincanları doldurdu. Gabrielle çayını yudumlarken gülümsedi.

«Şahane. İngiliz yanım çaya bayılır.»

«Kahve dediğin pis bir içecektir.»

Ferguson kadına bir sigara uzattı. Gabrielle başını salladı.

«Teşekkür ederim, derhal konuya girsek daha iyi sanırım. Öğle yemeğine randevum var. Ne istiyorsun?»

Tam o anda Harry Fox içeri girdi. Boynunda bir Muhafız Alayı kravatı, üzerinde gri bir takım elbise vardı. Elindeki dosyayı masaya

bıraktı.

«Gabrielle, bu ne sürpriz böyle!» Kadını gördüğüne gerçekten sevinmişti, eğilip yanağından öptü.

«Harry.» Kadın erkeğin yüzünü sevgiyle okşadı. «Bu patronun ne işlere kalkışıyor şimdi?»

Fox, Ferguson'un uzattığı fincanı alıp sorgu dolu bakışlarla baktı amirine. Ferguson başını sallayınca genç Yüzbaşı şöminenin önüne geçti.

«***Falkland*** Adaları hakkında ne biliyorsun, Gabrielle?»

«Güney Atlantikte olduklarını. Arjantin kıyılarından dört yüz mil kadar uzakta. Arjantin hükümeti yıllardır adalarda hak iddia ediyor.»

«Tamam. Adalar İngiliz toprağıdır ama sekiz bin mil uzakta bir yer de, savunulmayacak kadar uzaktır.»

«Bilgi için söyleyeyim,» diye Ferguson atıldı. «Şu anda adada yerel savunma güçlerinden destek gören altmış sekiz deniz piyademiz ile bir gemimiz var. **HMS Endurance.** İki 20 mm.'lik top ve iki Wasp helikopterine sahip bir buzlu bölge devriye gemisi. Parlamentodaki efendilerimiz ekonomi amacıyla onu hurdaya çıkarmaktan söz ediyorlar.»

«Ve dört yüz mil ötede de üstün donanımlı, bir hava gücü, büyük bir ordu ve donanma,» diye Fox adamın sözünü tamamladı.

Gabrielle omuzlarını silkti.

«Eee? Yani Arjantin Hükümetinin bir istilâya kalkışacağını söylemeye çalışmıyorsunuz ya?»

«Korkarım söylemeye çalıştığımız bu,» dedi Ferguson. «Ocak ayından beri bütün işaretler bu yönde, **CIA** da böyle bir şeyin olasılığı üstünde duruyor. Arjantin üç kişilik bir cunta yönetiminde. Başkan General *Galtieri*, ki aynı zamanda Kara Kuvvetleri Komutanıdır, ülkeyi ekonomik bir düzelmeye götürmek zorunda. Ancak ne yazık ki, ülke iflâsın eşiğine gelmiş durumda.»

«***Falkland***'ların istilâsı çok yararlı bir oyalama olacaktır,» dedi Fox. «Halkı başka şeyler düşünmekten alıkoyacaktır.»

«Romalılar gibi,» diye atıldı Ferguson. «Ekmek ve sirk. Kitleler memnun olsunlar. Bir fincan daha ister miydin?»

Gabrielle'in fincanını doldurdu.

«Benim bütün bunlarla ne ilgim var, hâlâ anlayamadım,» dedi kadın.

«Aslında çok basit.»

Ferguson başıyla işaret edince Fox masanın üstüne bıraktığı dosyadan aldığı süslü bir davetiyeyi kadına uzattı. Arjantin'in İngiltere Büyükelçisi Ekselans Carlos Ortiz de Rozas, Wilton Crescent'deki Arjantin Elçiliğinde saat yedi buçukta verilecek kokteyl parti ve yemeğe Matmazel Gabrielle Simone Legrand'ı davet ediyordu. Fox yardımcı olmak istercesine, «Belgrave Meydanına çok yakın,» dedi.

«Bu akşam mı? Olanaksız. Ben bu akşam tiyatroya gidiyorum.»

«Bu çok önemlidir, Gabrielle.»

Ferguson'dan aldığı işaret üzerine Fox dosyadan çıkardığı siyah beyaz bir fotoğrafı kızın önüne bıraktı.

Gabrielle resmi aldı. Kendisine bakan adamın üzerinde jet pilotlarının giydikleri askeri bir uçuş giysisi, sağ elinde uçuş başlığı, boğazında bir eşarp vardı. Genç değildi, hiç olmazsa kırk yaşındaydı ve pek çok pilot gibi fazla uzun boylu da değildi. Şakaklarında kırlaşmış kıvırcık siyah saçları, sakin bakışları ve yüzünde gözüne kadar uzanan bir yara izi vardı.

«Albay Raul Carlos Monterà,» dedi Fox.

«Şu anda Elçilik'te Özel Hava Ataşesi.»

Gabrielle resme dikkatle baktı. Hayatında görmüş değildi adamı, ama yine de çok iyi tanıdığı eski bir dostuyla karşılaşmış gibiydi.

«Bana ondan söz et biraz.»

«Kırk beş yaşında. Aristokrat. Annesi *Donna Elena*, Buenos Aires sosyetesinin önde gelenlerinden. Babası geçen yıl öldü. Ailesinin sahip olduğu toprak ve sürüler saymakla bitmez. Çok zengin.»

«Üstelik de pilot mu?»

«Evet, hem de en tutkulularından. On altı yaşında ilk kez tek başına uçtu. Harvard'da filoloji doktorası yaptı, sonra Arjantin hava kuvvetlerine katıldı. Cromwell'de İngiliz Hava Kuvvetleri tesislerinde eğitim gördü. Güney Afrika ve İsraillilerle de eğitim yaptı.» Ferguson pencereye yürüyerek, «Önemli bir nokta,» dedi. «Bildiğin Güney Amerikalı faşistlerden değildir. Nijerya iç savaşı sırasında Biafralıların Dakota'larında pilotluk yaptı. Fernando Po'dan Port Harcourt'a gece uçuşları. Felâket bir şey!»

«Sonra bir İsveç soylusu olan Kont Carl Gustaf ve Rosen'le ortaklığa girdi. Biafralılar Minicon adı verilen beş İsveç eğitim uçağı aldılar. Makineli tüfek falan yerleştirdiler bunlara. Monterà bu uçaklarla Mısırlı ve Doğu Alman pilotlarının kullandıkları Rus Miglerine karşı çıkacak kadar çılgındı.»

Fox, kadına bir fotoğraf daha verdi.

«Savaş sona ermeden kısa bir süre önce Port Harcourt'ta çekilmiş bu.»

Erkeğin üzerinde İkinci Dünya Savaşından kalma deri bir pilot ceketi vardı, yüzü yorgunluktan süzülmüş, gözlerinin altı morarmıştı. Yanağındaki yara izi sanki tazeymiş gibi duruyordu. Gabrielle tanımadığı bu erkeğe dokunup onu sakinleştirmeyi düşündü birden. Resmi bırakırken eli titriyordu.

«Ne yapmamı istiyorsunuz?»

«Bu gece orada olacak,» dedi Ferguson. «Gabrielle, açık konuşalım, normal zamanlarda pek az erkek dayanabilir sana, ama bir de özel olarak hazırlandın mı?.. »

Adamın sözü tamamlanmadan havada kalıvermişti.

«Anlıyorum,» dedi Gabrielle. «Onu yatağıma alacağım, sırtüstü yatacağım, İngiltere'yi düşünüp onun ağzından ***Falkland*** hakkında birşeyler kaçıracağını umacağım, öyle değil mi?»

«Pek açık konuştun, ama kısacası öyle.»

«Ne namussuzsun, Charles!» Kadın kalkıp kamçısını aldı.

«Yapacak mısın?» diye sordu Ferguson.

«Sanırım. Zaten o oyunu bir kere görmüştüm. Doğrusunu istersen, bu Raul Monterà çok daha ilginç görünüyor.»

Kapı kadının ardından kapanınca Fox kendisine bir fincan çay daha doldurdu.

«Yapacak mı dersiniz, efendim?»

«Elbette. Bizim Gabrielle, yaşam tiyatrosunda rol almaya bayılır. Kadının geçmişi konusunda neler bilmek istiyorsun, Harry?»

«Tony ile beş yıl mı evli kaldılar?»

«Evet. Anası İngiliz, babası Fransız. Kız küçükken boşanmışlar. Gabrielle, ***Sorbonne***'da politika ve ekonomi okudu, bir yıl da Oxford'da St. Hughs'a devam etti. Villiers'le Cambridge Mayıs Balosunda tanışıp evlendiler. Öyle ikinci sınıf üniversitelerin balolarına gitmenin sonu işte. Bizim için kaç kere çalışmıştı, Harry?»

«Benim doğrudan doğruya ilişkili olduğum operasyonlarda yalnız bir kere, efendim. Sizinle birlikte de dört kere.»

«Çok esaslı dil bilir. Kaba kuvvetin geçerli olduğu yerlerde işe yaramaz. Gerçek bir ahlâkçıdır bizim Gabrielle. Şu anda ailesinden hayatta kimler var?»

«Babası Marsilya'da. Annesi ve İngiliz üvey babası Wight Adasında oturuyorlar. Kraliyet Deniz Kuvvetlerinde helikopter pilotu olan yirmi iki yaşında bir de üvey kardeşi Richard var.»

Ferguson bir puro yakıp masasının ardına geçti.

«Harry, sen de ben de çok güzel ve üstün nitelikli kadınlarla karşılaşmışızdır, ama Gabrielle hepsinden apayrı bir özelliğe sahiptir. Onun gibi kadına ancak çok özel bir erkek gerek.»

«Korkarım bu yıl o tiplerden elimizde hiç kalmadı, efendim.»

«Genellikle hep öyledir, Harry. Şimdi şu Dışişleri dosyalarına bakalım haydi.»

Ferguson yarım gözlüklerini burnunun tepesine oturttu.

m

BÖLÜM 3

Kristal avizelerin aynalı duvarlarda yansıyarak kocaman salonu ışığa boğdukları Elçilik balosu çok görkemliydi. Titizlikle giyinmiş güzel kadınlar, tören üniformaları içinde yakışıklı subaylar, mor ve erguvaniler içinde kilise büyükleri... Dansedenler hafif müziğin eşliğinde dönerlerken aynalar sanki çok eski zamanların bulanık anılarını yansıtıyor gibiydiler.

Bir köşede çalan üçlü gerçekten iyiydi ve müzikleri de Raul Monterà'nın sevdiği türdendi. Cole Porter, Rodgers ve Hart, Irving Berlin. Ama yine de sıkılıyordu Monterà. Elçinin çevresindeki küçük gruptan özür dileyerek ayrıldı, yanından geçen bir garsondan bir bardak Perrier suyu aldı, sütunlardan birine dayanarak dalgın dalgın sigarasını tüttürmeye başladı. Yüzü solgundu, görünürdeki sakinliğine rağmen parlak gözleri sürekli hareket halindeydi. Üniforması üstüne tıpatıp uymuştu, madalyalar da çok gösterişli duruyordu göğsünde. İçinde, bu tür olayları değersiz bulan ve daha eylemci bir şey özlediğini belirten bir enerji, bir yerinde duramamazlık vardı.

Birden vekilharcın sesi kalabalığın gürültüsünü bastırdı.

«Matmazel Gabrielle Legrand.»

Monterà iş olsun diye başını kaldırdığında karşısındaki aynadan kadının kapı önünde durduğunu gördü.

Bir an soluksuz kalmış gibiydi. Donmuş gibi baktı bir süre, sonra yaşamı boyunca görmüş olduğu bu en güzel kadını daha iyi görmek için ağır ağır kapıya döndü. Gabrielle'in o sabah Ferguson'un evinde olduğu gibi bantlanıp ensesinde toplanmamış olan saçları en şaşırtıcı özelliklerinden biriydi; sapsarı ve **La Coupe Sauvage** denilen Fransız biçiminde kesilmişti. Yanlardan omuzlarına kadar sarkmasına rağmen kenarları kısa ve kıvırcık yapılmış, inanılmaz güzellikte bir yüzü çerçevelemekteydi.

Gözleri yemyeşildi, çıkık elmacık kemikleri kendisine bir İskandinav havası veriyordu. Üzerinde Yves St. Laurant'dan simli ve boncuklu bir elbise vardı. O mevsim mini etekler yeniden moda olduğundan eteği diz kapaklarının epey üstündeydi. İnce topuklu gümüş ayakkabılarla üzerinde **Beni ister al, ister bırak, umurumda bile değil** diyen küstah bir ifade vardı. Raul Monterà, gerektiğinde bütün dünyayı böylece karşısına almayı umursamayan bir kadın görmemişti. Kadın da onu görmüş, garip ve mantıksız bir heyecana kapıldığını farkederek sanki başka birisini arıyormuş gibi başını çevirmişti.

Önüne epey içkili olan genç bir Arjantinli yüzbaşı çıktı. Monterà adamın bir süre kadını rahatsız edişini izledikten sonra kalabalığı yararak yanına yaklaştı.

Kusursuz bir fransızcayla, «Geldin demek sevgilim,» dedi. «Bir saattir seni arıyordum.»

Kadının refleksleri çok güçlüydü. Hiç duraksamadan döndü, parmaklarının ucunda yükselip erkeği yanağından öptü.

«Gecemi şaşırdığımı sanacaktım az daha.»

«Emrinizdeyim, albayım.»

Yüzbaşı şaşkınlık içinde geri çekildi. Monterà, Gabrielle'e baktı, kahkahalarla güldüler.

Erkek kadının ellerini tuttu.

«Bu iş başınıza çok gelir herhalde?»

«Oh dört yaşımdan beri.»

Kadının yeşil gözlerinde bir gölge dolaştı.

«Erkek cinsi konusundaki fikirlerinize pek yararlı olmamıştır sanırım,» dedi Monterà.

«Eğer erkekleri sevip sevmediğimi soruyorsanız, aşırı bir sevgim yoktur. Genelde yani.»

Monterà kadının ellerini inceledi. «Çok iyi.»

Kadın şaşırmıştı. «İyi olan ne?»

«Yüzük yok.»

Monterà doğrulup topuklarını birbirine vurdu.

«Albay Raul Carlos Monterà emrinizde, hanımefendi. Yalnız bu dansı değil, bu gece boş olan bütün danslarınızda size eşlik etmek benim için bir zevk olacaktır.»

Kadının elini alıp piste çekti. Üçlü orkestra ağır bir fokstrot olan *Our Love is Here to Stay*'i çalmaya başlamıştı.

«Ne kadar da uygun,» dedi kadını kendisine çekerken.

Buna verilecek bir karşılık olamazdı. Birlikte çok uyumlu dans ediyorlardı.

Gabrielle erkeğin yanağındaki yara izine dokundu.

«Bu nasıl oldu?»

«Top mermisi şarapneli. Hava çarpışması.»

Gabrielle rolünü iyi oynuyordu.

«Ne zaman? Ben doğduğumdan bu yana Arjantin savaşmadı ki.»

«Başka bir insanın savaşı. Bin yıl önce. Çok uzun bir hikaye.»

Gabrielle yaraya bir daha dokundu. Monterà inleyerek, İspanyolca, «İlk görüşte aşk diye bir şey duymuştum, ama bu da çok komik,» dedi kendi kendine.

«Neden?» diye aynı dilde sordu kadın. «Yüzyıllardır şairler ancak bu tür aşkların yaşanmaya değer olduklarını söylemiyorlar mı?»

«İspanyolca da mı biliyorsunuz? Tanrım, bu kadının mucizelerinin sonu yok mu?»

«İngilizce de, almanca da. Rusçam pek iyi değil ama.»

«İnanılmaz bir şey.»

«Güzel vücutlu bir sarışın için mi?»

Monterà kadının sesindeki acılığı farkedince hafifçe gerileyip yüzüne baktı.

«Seni kırdıysam özür dilerim. İsteyerek değildi. Ama daha terbiyeli davranmayı öğreneceğim. Bana biraz zaman tanımalısın.»

Müzik kesilip de pistten ayrılırlarken Gabrielle aynı soluksuzluğu hissetti.

«Şampanya?» diye sordu erkek. «Fransız olduğuna göre içkin budur sanırım.»

«Elbette.»

Monterà geçen bir garsona parmaklarını şaklattı, uzatılan tepsiden bir kadeh alıp kadına verdi.

«Dom Perignon - yalnızca en iyisi. Bu gece dost kazanmak ve insanları etkilemek amacındayız.»

«Buna ihtiyacınız olduğunu sanırım.»

Monterà kaşlarını çattı. «Anlayamadım.»

«Bu akşam televizyonda bir haber vardı. Parlamentoda Falkandlar hakkında sorular. Donanmanız o bölgede manevraya çıkıyormuş galiba.»

«***Falkland*** değil, bizim için Malvina Adaları.»

Monterà omuzlarını silkti. «Üzerinde tartışmaya değmez eski bir kavga. Politikacıların işi. Bana kalırsa İngilizler bu yakınlarda bizimle bir anlaşmaya yanaşacaklar.»

Gabrielle bir şey söylemedi, erkeğin koluna girdi, balkon kapısından dışarı çıktılar. Monterà geçen bir garsondan kadına bir kadeh şampanya daha aldı.

«Sen içmez misin?» diye sordu Gabrielle.

«Çok içmem, hele şampanya hiç içmem. İçimi allak bullak eder. Yaşlanıyorum.»

«Saçma.»

«Kırk beş yaşındayım. Ya sen?»

«Yirmi yedi.»

«Tanrım, bir daha o kadar genç olabilmek...»

«Yaş yalnızca insanın düşüncesindedir. Herman Hesse bir kitabında gerçekte gençliğin ve yaşlılığın yalnızca sıradan insanlar arasında varolduğunu söylemiştir. Daha yetenekli ve özellikli insanlar kimi zaman yaşlıdırlar kimi zaman da genç, tıpkı bazen mutlu, bazen kederli oldukları gibi.»

«Böylesine bilgelik... Nereden geliyor bunlar?»

«***Sorbonne***'a daha sonra da Oxford'a gittim. St. Hughs diye bir kız kolejine. Ortalıkta bir tek erkek bile yoktu şükür. Şimdi gazeteciğim. Serbest çalışıyorum.»

Arkalarında orkestra *A Foggy Day in Landon Town'*ı çalmaya başlamıştı.

«Senin kentinde bir yabancıydım,» diye şarkıyı söylemeye başladı Monterà.

«Asla. Benim kentim Paris'tir. Fred Astair filmde o şarkıyı söylerken haklıydı ama. Herkes hiç olmazsa yaşamında bir kere Thames kıyısında yürümelidir, özellikle de geceyarısı.»

Monterà gülümseyerek kadının ellerini tuttu. «Çok güzel bir fikir. Ama önce birşeyler yiyelim. Sen epey iştahlı bir kıza benziyorsun. Sonra da biraz daha şampanya... ardından ne gelirse artık... »

a

Dışarda şiddetli bir yağmur yağıyor, sokağın ucu sisten görünmüyordu bile. Erkeğin Gabrielle'e bulduğu yağmurluk da, saçlarına örttüğü eşarp da sırılsıklam kesilmişti. Kendisi ise üniformasının üzerine kaputunu geçirmişti.

Resmi arabası kendilerini izlerken kilometrelerce yürümüşlerdi yağmur altında. Gabrielle'in ayaklarında Elçilik hizmetçilerinin birinden aldığı düz topuklu ayakkabılar vardı.

Birdcage Walk, Saray, St. James Park. Monterà bir başkasının yanında kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Westminster Köprüsüne doğru yürürlerken, «Bu kadarı yetmedi mi?» diye sordu.

«Daha değil. Sana özel bir şey için söz vermiştim, unuttun mu?»

«Ah, kusura bakma, unutuyorum işte.»

Köprüye geldiklerinde kadın nehir kıyısına yöneldi.

«İşte burası. Kentin en romantik yeri. O eski filmde Fred Astair koluma girer ve araba arkamızdan ağır ağır gelirken bana bir şarkı söylerdi.»

«İyi ama o günden bu güne trafik epey değişti. Kaldırım kenarı park etmiş arabalarla dolu artık.»

Başları üzerindeki Big Ben geceyarısını çalmaya başladı.

«Büyücülerin saati,» dedi. Gabrielle «Bu rehberli turdan memnun oldun mu?»

Erkek bir sigara yakıp korkuluğa dayandı.

«Hem de nasıl! Londra'yı severim. Güzel kenttir.»

«Ama İngilizleri pek o kadar sevmiyorsun galiba?»

O olağanüstü algılama yine başını göstermişti işte. Monterà omuzlarını silkti.

«Zararsız insanlar. Cranwell'de Hava Kuvvetlerinde eğitim. İşlerinde en iyisiydiler. Ama onlar için biz Güney Amerikalılar hep yabancıyız, (*)**dago**'yuz. Bir dago iyi bir pilotsa bunun nedenleri onların kendisini çok iyi yetiştirdiklerindendir.»

(*) Dago : Güney Amerikalılar ve İtalyan - İspanyol kökenliler için kullanılan aşağılayıcı bir söz.

«Palavra,» dedi Gabrielle. Birden kızmıştı. «Sana hiç bir şey borçlu değiller. Sen büyük bir pilotsun. En iyilerinden birisin.»

«Öyle mi dersin? Sen bunu nasıl bilebilirsin ki?»

Yağmur artık iyice şiddetlenmişti. Monterà arkadan gelen arabasını çağırdı.

«Seni eve bırakayım artık.»

«Çok iyi olur,» dedi Gabrielle. Erkeğin elini tuttu, koşa koşa arabaya döndüler.

Kensington Palace Bahçelerindeki apartmanın oturma odasındaki Pisarro tablosu gerçekten güzeldi. Elinde brendi kadehiyle ayakta duran Monterà yakından inceliyordu resmi. Gabrielle saçlarını fırçalayarak çıktı yatak odasından. Üzerinde kendisine epey büyük gelen bir erkek bornozu vardı.

«Gözlerim mi beni yanıltıyor, yoksa bu gerçek bir Pissaro mu?» diye sordu Monterà.

«Korkarım babam felaket zengindir. Elektronik, silah falan. Merkezi Marsilya'da, beni de şımartmaya bayılır.»

Monterà bornoza bakarak, «Senin gibi bir kızın yirmi yedi yaşına çeşitli güçlüklerle karşılaşmadan erişmesini beklemek safdillik olur,» dedi. «Evlisin sanırım?»

«Boşandım.»

«Anlıyorum.»

«Peki ya sen?»

«Karım dört yıl önce öldü. Kan kanseri. Ben oldum olası güç bir insan olduğum için her şeyi annem hazırlamıştı. O tip bir kadındır. Karım bir aile dostunun kızıydı.»

«Bir Monterà'ya uygun birşey, öyle mi?»

«Tam üstüne bastın. Annemle birlikte oturan on yaşında bir kızım var. Adı Linda. Ben iyi bir baba değilim, çok sabırsızım bir kere.»

«Buna inanmam.»

Erkek yaklaşmış, kadını kolları arasına almıştı. Dudakları okşar gibi yüzünde dolaşıyordu.

«Seni seviyorum. Bunun nasıl olduğunu sorma, ama gerçek. Ömrüm boyunca senin gibi birine rastlamadım.»

Monterà kadını öptü, Gabrielle bir an karşılık verir gibi oldu, sonra hafifçe itti erkeği. Gözlerinde korkuyu andıran bir şey vardı.

«Lütfen Raul, hayır. Şimdi olmaz.»

Monterà kadının ellerini avuçları içine aldı.

«Anlıyorum. İnan bana, gerçekten anlıyorum. Seni sabaha arayabilir miyim?»

«Evet, lütfen.»

Monterà kadını bıraktı, kaputunu alıp kapıya yürüdü. Çıkarken dönüp öylesine sevimli bir gülümsemeyle arkasına baktı ki, kadın koşup ellerini erkeğin omuzlarına dayadı.

«Bana karşı çok iyi davranıyorsun. Buna alışkın değilim. Hele erkeklerden, hiç değilim. Bana biraz zaman tanı.»

«İstediğin kadar.» Monterà yine gülümsedi. «Karşında bu kadar kibar oluşuma ben bile şaştım.»

Gabrielle kapanan kapıya yaslandı. İçinde o güne kadar hiç bilmediği bir sevinç vardı.

Monterà Elçilik arabasına bindikten hemen sonra Tony Villiers yakınlardaki bir kapı aralığından çıktı. Bir sigara yakıp giden arabanın arkasından baktı, sonra bakışlarını Gabrielle'nin dairesine çevirdi. Tam o anda ışıklar sönmüştü. Villiers birkaç dakika daha bekledikten sonra yürüdü gitti.

a

Tümgeneral Charles Ferguson yatağında oturmuş çalışırken kendisini Londra'nın Batı Yakasındaki Güvenlik Servisinin Genel Müdürlüğüne direkt olarak bağlayan kırmızı telefon çaldı.

«Ferguson.»

Harry Fox, «Washington'da **CIA**'dan şifreli bir telgraf var efendim,» dedi. «Arjantinlilerin birkaç güne kadar ***Falkland***lara saldıracaklarını söylüyorlar.»

«Öyle mi? Peki, Dışişleri ne diyor buna?»

«Boş lâfmış diyorlar, efendim.»

«Başka bir şey mi bekliyordun yani? Gabrielle'den bir haber var mı?»

«Henüz yok.»

«İlginç bir nokta, Harry. Raul Monterà Arjantin'in gerçek savaş deneyimi olan birkaç pilotundan biri. Bir harekâta başlayacak olsalardı onu geri çağırırlardı.»

«Onu Londra'da bırakmak daha kurnazca bir şey olurdu, generalim.»

«Haklısın. Her neyse, sabaha görüşürüz. Öğlene kadar Gabrielle'den bir haber çıkmazsa, ben onu ararım.»

Ferguson telefonu kapatıp kâğıtlarının üzerine eğildi yine.

m

BÖLÜM 4

Gabrielle ertesi sabah Monterà'ya kapıyı açtığında banyodan yeni çıkmıştı ve üzerinde yine aynı bornoz vardı. Erkeğin üzerinde ise blucinle eski bir siyah deri pilot ceketi. Beklemeye daha fazla dayanamayıp saat sekizde telefon etmişti.

«Pek resmî olmasın demiştin,» dedi.

Gabrielle erkeğin yanağına bir öpücük kondurup boynundaki altın haça dokundu.

«Şahanesin.»

İngilizce konuştuğu için Monterà da aynı dilde, «Erkekler için kullanılır mı bu deyim?» diye sordu.

«Şahanesin,» diye ısrar etti kadın. «Rol kesmeyi bırak. Yürüyüşe çıkarız diye düşünmüştüm. Kensington Bahçelerinden geçip Harrods'a. Biraz alışveriş yapmak istiyordum.»

«Bana göre hava hoş.»

Monterà bir sigara yakıp kadının giyinmesini beklerken gazete okumaya başladı. Haberler bölümünde bir gün önce Parlamento'da Başbakana ***Falkland*** konusunda sorular sorulduğu yazılıydı. Monterà haberi ilgiyle okumaya başladı, başını ancak Gabrielle odaya girdiğinde kaldırdı.

Kadın göğüslerini olduğu gibi ortaya çıkaran sarı bir tişört, dizlerinin üstünde sona eren daracık beyaz bir etek ve yüksek topuklu kovboy çizmeleri giymişti. Sarı saçlarının tepesine de bir güneş gözlüğü oturtmuştu.

«Gidelim mi?»

«Elbette.»

Monterà kalkıp kadının geçmesi için kapıyı açtı. Gülümsüyordu yine.

«Sürprizlerle dolu bir kadınsın. Bunu söyleyen olmuş muydu?»

«Sık sık.»

Gabrielle erkeğin yanından geçip dışarı çıktı. Kensington Bahçelerini dolduran kalabalık epey karışıktı: gerçek İngilizlerin yanısıra her türden Arap ve Afrikalı da vardı. Millet çimenlere uzanmış yatıyor, çocuklar parlak güneş altında futbol oynuyorlardı. Gabrielle bütün dikkati üzerinde toplamaktaydı. Erkeğin koluna girdi.

«Söyler misin bana, neden uçuyorsun sen?»

«İşim bu da ondan.»

«Müthiş zengin olmalısın. Arjantin Hava **Kuvvetlerinin soylularla dolu olduğunu herkes bilir. İstediğin her şeyi** yapabilirdin.»

«Açıklıyayım,» dedi Monterà. «Çocukluğumda Mexico City'de oturan bir dayım vardı. Meksika'nın en eski ailelerinden gelirdi, serveti hesaba kitaba sığmazdı, ama çocukluğundan beri yalnızca bir tek tutkusu vardı.»

«Kadın mı?»

«Hayır, ciddi konuşuyorum ben. Boğa. Profesyonel bir boğa güreşçisi oldu sonunda. Oysa boğa güreşçileri genellikle çingeneler ya da yoksullar arasından çıktığı için ailesi bundan çok utanmıştı.»

«Eee?»

«Mexico City'de Grand Plaza'da onu özel bir gösteri için giydirirlerken ben de yanındaydım. Vücudundaki boynuz izlerini saydım. Tam dokuz kere boynuzlanmıştı. 'Dayı, istediğin her şeyin var,' dedim. 'Paran var, ünün var, gücün var, yine de boğaların ardını bırakmıyorsun. Özel olarak seni öldürmek üzere yetiştirilmiş boğalarla karşılaşıyorsun her hafta. Neden yapıyorsun bunu'?»

«Ne dedi buna?»

«Ben buyum, dedi. Bundan başka yapmak istediğim bir şey yok. İşte uçmak da benim için öyledir.»

Gabrielle yara izine dokundu. «Ölecek duruma gelsen bile mi?»

«O zaman gençtim. Çok daha budalaydım. Davalara, adalete, özgürlüğe inanırdım. Güzel saçmalar. Şimdi yaşlandım. Bende iş kalmadı artık.»

«Göreceğiz.»

«Söz mü bu?»

«Boş ver şimdi. Dayına ne oldu?»

«Sonunda boynuzlara yenik düştü.»

Gabrielle titredi. «Hoşlanmadım.»

Kadın kendini emniyete almak istermiş gibi sıkı sıkı sarıldı erkeğin koluna. Bahçeden çıkıp Kensington Caddesinde yürümeye başladılar.

«Şimdiye kadar kendimi tutabildim, ama bu giysiler içinde bir orospuya benzediğini söylemeden duramayacağım,» dedi Monterà. «Bunu bilerek yaptın herhalde, değil mi?»

«Seni domuz!» diye kadın erkeğin kolunu biraz daha sıktı.

«Bunun nedenini sormaya **izin** var mı?»

Gabrielle omuzlarını silkti.

«Önemi var mı? Doğrusunu istersen bilmiyorum. Arasıra oyun oynamak iyi gelir insana, sen o fikirde değil misin?»

Monterà durdu, hâlâ kolunu tutan kadına döndü hafifçe.

«Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin, üzerindeki o korkunç şeylere rağmen hem de.»

«Çok düşüncelisin.»

«Rica ederim.»

Monterà kadını ağzından öptü. «Benim güzel orospum. Seni ne kadar sevdiğimi görmüyor musun? Bu işte hiçbir seçeneğim yok. Bir ahlâk kuralı gibi.»

Gabrielle'in gözleri dolmuştu. «Tanrım!» diye söylendi.

«Erkeklerden nefret ederim, sen ise o kadar iyisin ki. Senin gibi bir erkek tanımadım bugüne kadar.»

Monterà geçen bir taksiyi çağırdı. Araba kaldırıma yanaşırken kadın, «Ne demek oluyor bu?» dedi. «Nereye gidiyoruz?»

«Eve dönüyoruz. *Kensington Saray Bahçeleri*. Öylesine güzel bir adres ki. Rus Elçiliğine de yakın.»

a

Kolunu kadının beline dolamış bir halde yatakta yarı açık pencereden gelen rüzgârla perdelerin salınmasını seyreden Monterà yıllardan beri ilk kez bu kadar huzur içindeydi.

Yatağın yanındaki küçük sehpada bir radyo vardı. Gabrielle uzanıp düğmesine basınca Ella Fitzgerald'ın sesi *Our Love is Here to Stay*'le doldurdu odayı.

«Tam senin için,» dedi.

«Çok naziksin.»

Monterà kadının alnını öptü. Gabrielle mutlulukla içini çekerek döndü, karnını erkeğin bacağına yasladı.

«Çok güzeldi. Bir ara bir daha yapar mıyız?»

«Soluğumu toparlayacak zaman verirsen.»

Gabrielle gülümseyerek elini erkeğin karnında dolaştırdı.

«Zavallı ihtiyarcık. Bak neler diyor. Hele biraz geri gitsene, sana bakmak istiyorum.»

Aynı yastıkta, bir karış arayla yatıyorlardı Kadının iri yeşil gözleri sanki belleğine kazımak istermiş gibi erkeğin yüzünden ayrılmıyordu.

«Bana şu yaradan söz et.»

Monterà omuzlarını silkti. «Nijerya iç savaşı sırasında Biafra'da Fernando Po'dan Port Harcourt'a uçuyordum. Genellikle geceleri uçardık. Dakota uçaklarıyla. Ama acele sağlık malzemesine

ihtiyaçları olmuştu.» Gözleri geçmişe çevrilmişti sanki. «Felaket bir de yağmur yağıyordu. Gerçek bir fırtına. Bir Rus Mig'i peşime takıldı. Sonradan öğrendiğime göre Mısırlı bir pilot. Bana ateş etmeye başladı. Birkaç saniye sonra diğer üç personel ölmüştü. İşte bunu o zaman aldım.»

Eliyle yara izine dokundu.

«Sen ne yaptın peki?»

«Yüz elli metreye indim, bir daha üzerime geldiğinde de kanat flaplarını indirdim. Hava ortasında durmak gibi bir şeydir bu.»

«Peki ya Mig?»

«Manevra yapacak alanı kalmamıştı. Üzerimden geçip ormana saplandı.»

«Aferin sana.»

Gabrielle erkeğin dudaklarını okşadı.

«Sana karşı çok dürüst davranmak istiyorum, bunu anlıyabiliyor musun?» diye sordu Monterà. «Hiçbir insanın yanında kendimi böyle hissetmemiştim. Sana verebileceğim her şeyi vermek istiyorum.»

Gabrielle, kendi içindeki sahtecilik yüzünden acı duyuyordu. Güçlükle gülümsedi. «Üzme kendini. Haydi, uyu biraz. Daha önümüzde koskoca bir gün var.»

«Yanılıyorsun. Koskoca bir yaşam var önümüzde.» Monterà gülümsedi.

«Ben kentlerin gece görünümlerini oldum olası sevmişimdir. Gençliğimde Paris'in, Londra'nın, Buenos Aires'in sokaklarında geceleri dolaşırken hep bir tılsım hissederdim havada. Sanki hemen sokağın ucunda şahane bir şey beni bekliyormuş gibi bir duygu.»

«Ne söylemek istiyorsun sen?»

«Kırk beş. Temmuzda kırk altı olacağım.. Çok geç kaldım. Ama Tanrıya şükürler olsun ki geldin sonunda. Sana burcunu sormamıştım.»

«Oğlak.» Gabrielle şimdi erkeği kolları arasına almış, dudaklarını alnına dayamıştı.

«Aslan ve Oğlak. Korkunç bir birleşim. Umutsuz.»

«Öyle mi?» Gabrielle erkeği öptü. Monterà bir an sonra derin bir uykuya dalmıştı.

a

Gabrielle pencerenin yanında parka bakarken oturma odasındaki telefon çaldı. Koşarak gidip açtı.

«Sen misin?» dedi Ferguson. «Rapor edecek bir şey yok mu?»

«Yok.»

«Şu anda yanında mı?»

Kadın derin bir soluk aldı, «Evet. Yan odada uyuyor.»

«İşler kızışıyor. Her şey bir istilâ durumuna işaret etmekte. Londra'da kalacağına emin misin?»

«Evet. Eminim.»

«İyi. Ben seni yine ararım.»

Gabrielle telefonu kapatırken Ferguson'dan, hayatında kimseden etmediği kadar nefret ettiğini düşündü. Yatak odasından ani bir çığlık gelince koşarak içeri gitti.

a

Monterà'nın gördüğü düş gerçekten bin kere korkunçtu. Uçağın durumunun berbat olduğunu biliyordu, iri iri delikler açılmıştı gövdesinde, ön takım rüzgârda zangır zangır sallanıyordu. Duman dolmuştu içersi, yanık kokuyordu. Çevresindeki plastik kapağı kilitlerinden ancak paniğin verdiği güçle kurtarabildi.

«Tanrım, ne olur beni yakma,» diye düşünürken plastik kapak uçup gitti.

Kendi kanıyla ısınmış parmakları koltuğunu fırlatacak levyeyi arıyordu. Tam o anda başının üstünden bir gölge geçti. Bir kanat sesi duyuldu. Bakınca, kocaman bir kartalın üzerine saldırmak üzere olduğunu gördü. Korkuyla bağırdı. Ve uyandığı anda kendini Gabrielle'in kolları arasında budu.

a

Kocaman bir banyonun içinde karşılıklı: oturmuşlar, porselen fincanlarla çay içiyorlardı, Monterà bir de sigara tüttürmekteydi.

«Bu şey şahane,» dedi.

«Kahveden daha iyi gelir insana.»

«Bundan sonra kahve diye bir şey bilmiyorum.»

«Üzerine yaklaşan bir kartal,» dedi Gabrielle. «Yapacak tek şey var.»

«Nedir o?»

«Sen kendin söyledin ya. Kanat flaplarını indir. Kartallar bile mesafeyi ayarlamayıp üstünden geçiverirler.»

«Çok güzel. Sen bayağı esaslı bir pilot oturmuşsun.» Monterà kalkıp havluyu aldı. «Şimdi ne yapacağız?»

«Kediler'i bir daha görmek isterdim.»

«Ama bilet bulmak olanaksız,» dedi giyinmeye başlayan erkek.

«Sana bir meydan okuma bu, öyleyse.»

«Kabul. Daha sonra da yemek?»

«Daphne'de sanırım. Bugün Fransız damarım tuttu. Bir bölgede masa bulmaya çalış.»

«Emredersiniz, senorita.»

Monterà pilot ceketini giyerken cebinden cüzdanı düştü. Yere yayılan eşyalar arasında küçük bir fotoğraf da vardı. Gabrielle resmi alıp baktı. Hasır koltukta oturan kadın çok iyi giyimliydi, saçları titizlikle taranmıştı, yüzünde gerçek bir aristokratın tüm kendini beğenmişliğini okumak olasıydı. Yanında ayakta duran iri kara gözlü uzun boylu kız çocuğu da beyazlar giyinmişti.

«Güzel kız,» dedi Gabrielle. «Sana benziyor. Ama annen geçimi güç bir kadın sanki.»

«*Donna Elena* Llorca de Monterà geçinmesi güç bir kadın mı? Erkek bir kahkaha attı. «Genellikle öyledir.»

Monterà kapıdan çıkarken durup arkasına döndü. Artık gülümsemiyordu, ama o eski pilot ceketi ve yakası açık gömleği içinde çok kolay incinebilir bir hali vardı.

«Çok esaslı görünüyorsun,» dedi Gabrielle.

«Uzun zamandır savaştayım, ondan.»

«Şimdi de bana sahipsin,» dedi Gabrielle hiçbir art niyeti olmadan.

«Güzel.» Monterà kadını hafifçe öptü, düşmüş olan resmi alıp bir kenara koydu. «Bu sende kalsın.»

Erkek gidince Gabrielle tavana bakarak Ferguson'un ölmüş olmasını diledi.

a

Ferguson, yanında Fox olduğu halde masası başında otururken ansızın kapı açıldı ve Villiers, geldiğini bildirmeye hazırlanan Kim'i iterek içeri girdi.

Kim çekilince Ferguson, «Azizim Tony, bu ne telaş!» dedi.

«Gabrielle ile bu Arjantinli Monterà arasında neler dönüyor? Dün gece kızı evine kadar izledim, onun için sakın inkâr etmeye kalkışma. Kendisine bir iş verdiniz, öyle değil mi?»

«Bu seni hiç ilgilendirmez, Tony. Ayrıca Gabrielle'in ne yaptığı da... »

Villiers bir sigara yakıp pencerenin önüne yürüdü.

«Tamam, anladık. Ama yine de merak edebilirim, değil mi? Berlin'de verdiğiniz son işte az daha kanaldan ölüsünü çıkartacaktık.»

«Ama öyle bir şey olmadı,» dedi Ferguson gayet sabırlı bir sesle. «Çünkü, sevgili Tony; sen her zaman olduğu gibi tam anında yetiştin. Bu Monterà işi öyle önemli bir şey değil. ***Falkland*** durumu hakkında bilgi elde etmeye çalışıyor, hepsi bu.»

«Nasıl ama? Herifle yatarak mı?»

«Bu seni ilgilendirmez, Tony. İzin verirsen, senin çok daha önemli işlerin olduğunu hatırlatmakta yarar görürüm.»

Harry Fox, Tony'ye bir kâğıt uzattı.

«İznini iptal ettiler, Tony. Hemen ***Hereford***'a gitmeni istiyorlar.»

Hereford, Bradbury Lines 22'ci Özel Hava Servisi **SAS** alayının karargâhındaydı.

«Neden ama?» diye sordu Tony.

Ferguson içini çekerek gözlüklerini çıkardı.

«Çok basit, Tony. Sanırım düşündüğünden de çabuk gideceksin savaşa.»

a

Belgrave Meydanındaki dairesinde Raul Monterà, Elçilikteki Askeri Ataşeyi dinlerken parçalayacakmış gibi sımsıkı kavramıştı telefonu.

«İki saate kadar Paris'e kalkan bir uçak var, Raul. Onu kaçırmaman gerek. Buenos Aires'e Air France uçağı bu akşam on

buçukta. Sana ihtiyaçları var, dostum. Uçağa mutlaka yetişmelisin. Sana şimdi bir araba gönderiyorum.»

Malvines. Başka şey olamazdı. Her şey yerli yerine oturuyordu şimdi. Ama bir yanda da Gabrielle vardı. Ne yapacaktı? Bu yaşamda tek gerçek mutluluk fırsatım çıktı, onu da tanrılar berbat etmeye kararlılar, diye düşündü.

Bir el çantasına eşyalarını doldurmaya başladı. Toparlanması bittiği anda kapı da çalmıştı. Monterà, sırtında eski pilot ceketi ve bacağında blucini olduğu halde dışarı çıktığında şoförü kendisini beklerken buldu.

«Heathrow'a gidiyoruz, albayım.»

Monterà adamın yanına oturdu.

«*Kensington Saray Bahçeleri* yolundan git. Biraz acele et ama zamanımız çok az.»

a

Kapı çaldığında Gabrielle daha üstünü değişmemiş, ayna karşısında makyaja hazırlanıyordu. Kalkıp aşağı kapıyla bağlantılı telefonu açtı.

«Benim. Raul. Lütfen çabuk aç.»

Gabrielle yarı açık kapının ardında beklerken kötü bir şeyler olacakmış gibi bir duyguya kapılmıştı. Monterà asansörden çıktı.

«Yalnızca iki dakika. Paris uçağına yetişmem gerek. Buenos Aires'e çağırıldım.»

«Neden ama?»

«Nedeni önemli mi?» Monterà kadını kucaklayıp vahşice öpmeye başladı. Tüm öfkesi ve düş kırıklıklarını dışarı vuruyor gibiydi.

«Bundan başka bir şey için zamanım yok işte. Hayat cehennem değil de nedir?»

Dönüp gitti sonra. Gabrielle asansör kapılarının kapandığını duydu. Bir an donmuş gibi kaldı kapının önünde, sonra yatak odasına koşup giyinmeye başladı.

a

Monterà, Heathrow havaalanında uluslararası yolcu salonuna girmek üzereyken Gabrielle kendisini çağırdı. Monterà arkasına dönünce kadının üzerinde sarı bir tulum olduğu halde, saçı başı darmadağınık, yüzü bembeyaz, kendisine doğru koştuğunu gördü. Gabrielle erkeğin kolları arasına atıldı. Monterà kadını bir sıktı kolları arasında, sonra hafifçe itti.

«Şahane bir görünüşün var.»

«Saçmalama. Saçım berbat, makyaj yapmadım ve elime ilk gelen şeyi üzerime geçirdim.»

«Şahanesin. Sana artık sevincin ne olduğunu keşfettiğimi söylemiş miydim? Bunun için sana teşekkür ederim.»

«Seni seviyorum, Raul. Seni çok seviyorum.»

Erkek gülümsedi.

«Biz de bir deyiş vardır. Aşk, dört katıyla iade edilmesi gereken bir armağandır. Ne büyük bir yük yüklüyorsun sırtıma. Ne şahane bir yük!»

Hoparlörden Monterà çağırılıyordu.

«Yazacak mısın?» diye sordu Gabrielle.

«Bu güç olabilir. Ama merak etme, en küçük bir fırsatı bile kaçırmayacağım. Yemin ediyorum, geri döneceğim. Önemli olan bu.»

Gabrielle erkeğin koluna asılarak çıkış kapısına kadar yürüdü. Monterà son bir kez döndü.

«Seninle bir anlaşma yapalım. Bir daha ayrılma yok. Bir veda etmek yok. Bu sonuncu olacak. İlk ve son.»

Erkek gidince Gabrielle bir sütuna yaslanıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Daha sonra telefon kabinine gidip Ferguson'u ödemeli aradı.

«Gitti. Buenos Aires uçağına yetişmek üzere az önce Paris'e gitti.»

«Çok ani oldu,» dedi Ferguson. «Nedenini açıkladı mı?»

«Hayır.»

«Sesin çok bozuk çıkıyor, Gabrielle.»

İşte kadın o zaman adama fransızca olarak okullarda hiç öğretilmeyen biçimde ne yapması gerektiğini açık açık söyledi ve telefonu yüzüne kapattı.

a

Gabrielle evinin kapısından içeri girdiği anda yatak odasından çıkmakta olan Villiers'le burun buruna geldi.

«Özür dilerim. İznim iptal edildi. Beni acele ***Hereford***'da bekliyorlarmış. Bir iki şey almam gerekiyordu.»

Villiers yatak odasına dönüp bavulunu doldurmaya devam etti. Gabrielle tüm öfkesi ve siniriyle erkeğe döndü.

«Bir yerlerde kesilecek bir iki kafa varmış herhalde, öyle mi?»

«Sanırım.»

«Belfast nasıldı bu kez?»

«Korkunç.»

«Çok iyi... birbirinize lâyıksınız zaten.»

Tony sakin sakin bavulunu kapattı. «Bu lâyık olma işi bizim ikimizin arasında özel bir şeydi sanıyordum.»

«Hayır, Tony. Hayatta ne hak etmiş olursam olayım, seni hak etmemiştim.»

«Ben ne yaptım ki? Benden bu kadar nefret etmen için ne yaptım?»

«Bir yabancıyla evlendim,» dedi Gabrielle. «Üniforma içinde şahaneydin, Tony. Ama hemen sonra başladı işte. Çıkan her küçük savaşa gönüllü gitmek zorundaydın. Borneo, Oman, İrlanda. Hatta Vietnam. Resmi Sırlar Yasası olmasaydı senin ve değerli **SAS**'ın hakkında neler anlatabilirdim!»

Tony'nin yüzü ifadesizdi. «Bu konuşmayla bir yere varamayız ama.»

«Senin iyi yaptığın bir tek şey vardır, Tony. İnsan öldürmek.»

Tony, kadının Raul Monterà ile yattığı ve hâlâ örtüleri buruşuk olan yatağı işaret etti. Yerden kadının beyaz eteği ile sarı tişörtünü aldı.

«Görev aşkını çok duydum ama Gabrielle, bu işi biraz fazla ileri götürmek olmuyor mu?»

Gabrielle'in birden yüzü buruştu, çöker gibi oturdu yatağın üstüne.

«Onu çok seviyorum, Tony. Aşkın böyle olduğunu bilmiyorum. Ve gitti şimdi. Gitti.»

Tony çantasını aldı, çaresizce baktı kadına. Konuşmaya çalıştı ama söyleyecek bir şeyi yoktu. Dönüp kadını acısıyla başbaşa bırakarak çıktı, gitti.

a

Hâlâ masası başında oturan Ferguson yorgun bir tavırla gerindi. Kâğıt, kâğıt ve yine kâğıt. Hiç sonu gelmiyordu. Kalkıp pencerenin yanına yürüdü. Birden açılan kapıdan Harry Fox girdi içeri.

«Telsiz geldi, efendim. Arjantin birlikleri manevra alanından ayrılıp ***Falkland***lara doğru yol almaya başlamışlar.» Kâğıdı Ferguson'a uzattı. «Bu ne anlama geliyor dersiniz?»

«Bunu hayatım boyunca bir kere daha söyleyeceğimi hiç sanmıyordum, Harry: ama ister inan ister İnanma, savaş bu!»

m

BÖLÜM 5

Seine nehrinden yükselen soğuk rüzgâr sabaha kadar açık olan kahvenin camlarını titretiyordu. Genellikle orospuların uğrağı olan bu yoksul görünüşlü yerde sabahın saat beşinde yalnızca bir tek müşteri vardı. Barmen çinko kaplı barın üzerine yaslanmış gazetesini okuyor, Nikolai Belov da bir köşede kahvesini içiyordu. Belov elli yaşlarındaydı ve on iki yıldır Paris'teki Sovyet Büyükelçiliğinin Kültürel Ataşeliğinde bulunuyordu. İngiliz yapımı olan lacivert elbisesi ve pardösüsü üstüne tıpatıp uymaktaydı. Gümüşü saçlı, hafif şişmanca, yakışıklı bir erkekti. Bir aktörü andırmasına rağmen **KGB** albayıydı.

Kahveyi beğenmişti. Barmene, «Bir kahve ile bir konyak daha lütfen,» dedi. «O okuduğunuz sabah gazetesi mi?»

Barmen başını salladı. «Saat dörtte baskıdan çıktı. Bir bakın isterseniz. ***Falkland***larda İngilizlerin hali pekiyi değilmiş galiba.»

Belov konyağını yudumlarken baş sayfaya göz attı. Arjantin ***Skyhawk***s uçakları ***Falkland***lardaki İngiliz birliklerini bombalamaya devam ediyorlardı.

«Bu ***Exocet*** müthiş bir şey,» dedi barmen. «Tümüyle de Fransız yapısı! Kırk mil öteden atıyorsun, denizin üç metre üzerinden, ses hızına yakın bir hızla gidiyor. Dün Paris Match'da bu konuda bir yazı vardı, isabet ettirmemek olanaksızmış.»

Bu pek doğru değildi ama Belov da bir tartışmaya girmeyecekti.

«Fransız teknolojisi için bir zafer!» Kadehini kaldırdı.

Kahvenin kapısı içeri soğuk ve yağmur doldurarak açıldı, içeri ufak tefek, zayıf ve bıyıklı bir adam girdi. Pardösüsü sırılsıklamdı, şemsiyesini kapatmakta güçlük çekiyordu. Adı Juan Garcia olan adam Paris'teki Arjantin Büyükelçiliğinin Ticari bölümünde Birinci Sekreterdi. Aslında ise askeri haberalma bölümünde albaydı.

«Nikolai.» Garcia elini uzattı. «Seni gördüğüme sevindim.»

«Ben de. Bir kahve iç, şahane. Bir de konyak boğazını temizler.»

Barmene bir işaret çakıp bir sigara yaktı. Garcia pardösüsünü çıkartırken kahvesi ve konyağı da gelmişti. Barmen mutfağa gitti.

«Acil olduğunu söylemiştin,» dedi Belov. «Umarım öyledir. Yoksa bu korkunç saatte ortalıkta dolaşmak hiç hoş değil.»

«Sabah gazetelerini gördün mü?»

«Gördüm. İngiliz dostlarımızı oldukça güç bir duruma sokmuşsunuz. Bir destroyer havaya uçurulmuş, bir firkateyn ağır hasar görmüş. Kayıplar giderek artıyor.»

«Ne yazık ki madalyonun bir de öteki yüzü var,» dedi Garcia. «Şu ana kadar ***Skyhawk***er uçaklarımızın yarısı üslerine dönemediler. Kabul edilmeyecek bir kayıp oranı bu.»

«Açık konuşmak gerekirse ne durumda olduğunuzu anlayamadan pilotsuz kalacaksınız. Diğer yandan İngiliz donanması ***Falkland*** Körfezi ve *San Carlos*'da beklemek zorunda ve sizin elinizde de ***Exocet***ler var. Sheffield olayı başlı başına bir kanıt.»

«Ama elimizde yeteri kadar roket yok. ***Sheffield***'e atılan iki ***Exocet***'in biri açığından geçti gitti. Başka saldırılarda da İsabet kaydedilmediği çok oldu. Böylesine bir silaha alışmak zaman istiyor. Şimdi biraz kavramaya başladık. Gerekli yardımı görüyoruz da ondan.»

«Fransız uzmanlardan mı?»

«Başkan Mitterrand bunu her ne kadar inkâr edecekse de, evet, roket atarlar ve kontrol düzenleri konusunda Fransızlardan yardım gördük. Bunun yanısıra bu iş için gerekli olan ***Süper Etendard*** bombardıman uçağı filomuz da var. Ben teknisyen değilim ama anladığım kadarıyla bu uçakların radar sistemleri ***Exocet***'e uyum gösteriyormuş, ***Mirage***'lar gibi değillermiş.» Adamın dilinin altında bir şeyler vardı.

«Bana söylesen iyi edersin, Juan,» dedi Belov, Garcia ağır bir gerilim içindeymiş gibi kahvesini karıştırdı. «Birkaç gün önce İngiliz Özel Hava Servisinin bir birliği Rio Gallegos'daki üssümüze bir

komando saldırısı düzenledi. Altı ***Süper Etendard***'ı havaya uçurdular.»

Olayı birkaç gündür *en* ince ayrıntılarına kadar bilen Belov anlayışla salladı başını. «Bu sizi epey sarsmış olmalı.»

«Diğer ***Etendard***'ları gizli yerlere gönderdik hemen. Savaşı kazanacak kadar uçağımız var hâlâ.»

«Yani?»

«İngilizlerin iki uçak gemileri var. ***Hermes*** ve ***İnvincible***. Bunlardan birini batırabildiğimiz takdirde havada üstünlük sağlayamayacaklarından donanmalarını geri çekmek zorunda kalacaklar.»

«Bunun başarılabilme olasılığı var mı peki?»

«Uzmanlarımız bunun bir zaman sorunu olduğunu söylüyorlar. Ama ne olursa olsun, daha fazla ***Exocet***'e İhtiyacımız var.» Juan Garcia sözlerini vurgulamak istercesine yumruğunu masaya indirdi.

«Avrupa Topluluğunun baskısında kalan Fransızlar da bunları size vermiyorlar.»

«Tam üstüne bastın.»

«Size Libyalıların yardım edeceklerini duymuştum.»

«Kaddafi'nin nasıl bir insan olduğunu bilirsin. Bol bol palavra sıkar. Günün birinde bir şey yapabilir belki, ama o zaman da çok geç olacak.»

Kısa bir sessizlikten sonra Belov bir Amerikan sigarası yaktı.

«Peki, benden ne istiyorsun dostum?»

«Hükümetin bize yardım etti. Gizli kapaklı, kimseye duyurmadan. Uydulardan alınan haberler falan, hepsi de yararlı şeylerdi bunların. Bu işte sizin bizim tarafımızda olduğunuzu biliyoruz.»

«Hayır, Juan. Bu işte taraf tutmuyoruz biz.»

Garcia, sabrının tükendiğini saklamaya gerek görmüyordu.

«Tanrı aşkına, siz İngilizlerin yenildiklerini görmek İstersiniz, şimdi bunu inkâra kalkışma. Böyle bir yenilginin **NATO** üzerindeki etkisi korkunç olur.»

«Ne istiyorsun peki?»

«***Exocet*** roketi. Para bol. Cenevre'de altın ya da istediğin ülkenin parası. Benim senden istediğim bir tek ad, bir bağlantı. Elinden bir şey gelmediğini sakın söyleme bana.»

Nikolai Belov bir an adamın yüzüne, sonra saatine baktı.

«Pekâlâ. Bu sabah seninle yeniden ilişki kurarım. Elçilikte değil ama. Sen evde benden haber bekle.»

«Yani tanıdığın biri var mı demek istiyorsun?»

«Belki. Sen şimdi git. Ben de birazdan çıkarım.»

Garcia çıkıp gitti. Kapı ardından kapanırken içeri dolan rüzgâr yerdeki bir parça kâğıdı havaya savurdu. Belov ürperdi, çevresindeki sefalete burun kıvırarak bakıp kalktı.

Barmen mutfak kapısında göründü.

«Başka bir şey ister miydiniz, efendim?»

«Hayır.» Belov tezgâha para atıp pardösüsünü ilikledi. «Tanrı böyle sabahları yaratırken ne yaptığını biliyor muydu acaba?» Kapıyı açıp çıktı o da.

a

Belov, St. Germain Bulvarında epey lüks bir apartmanın en üst katında oturuyordu. Garcia ile buluşmasından sonra doğruca evine gitti. Üşümüştü, yorgundu ve Irana Vronsky'nin beklemekte olduğunu düşünmek kendisini heyecanlandırıyordu, Irana otuz beş yaşında, dolgun vücutlu ve müthiş çekici bir kadındı. On yıldır Belov'un sekreterliğini yapmaktaydı. Belov'la işe başlamasından bir ay sonra metres hayatı yaşamaya başlamıştı. Irana tümüyle sadıktı kendisine.

Kapıyı açtığında Irana'nın üzerinde yürüdükçe önü açılan siyah bir sabahlık vardı.

Belov kadını kolları arasına aldı. «Ne güzel kokuyorsun.»

Kadının yüzü gergindi. «NIkolai, donmuşsun. Dur sana bir fincan kahve getireyim. Neler oldu?»

«Önce kahve. Sonra yatakta ısıt beni. Ondan sonra Garcia'nın neler istediğini anlatırım, sen de o müthiş sağduyunu devreye sokarsın.»

Daha sonra yatakta, erkeğin sigara içmesini seyreden Irana, «Neden uğraşıyorsun, Nikolai?» diye sordu.

«Arjantin faşist bir ülke. Askeri yönetim altında binlerce kişi kayboldu. Ben İngilizleri tutmayı yeğlerim.»

«Böyle konuşmaya devam edersen bana taraf değiştirtmeyi başaracaksın. Böylece her gün Harrods'dan alışveriş edip Kensington'da yaşama hayallerini gerçekleştirmiş olacaksın.»

Nikolai gülümsedi, sonra birden ciddileşti.

«Bu işle ilgilenmenin birkaç nedeni var. Bizim katılmadığımız bir mini savaş her zaman yararlıdır, hele komünist olmayan iki ülke birbirlerinin boğazına sarılırsa. Kullandıkları silahlardan falan çok önemli bilgiler elde edilebilir.»

«Güzel bir nokta.»

«Bu işte ise çok daha iyi şeyler var. ***Exocet*** olsa da, olmasa da bu savaşı İngilizler kazanacaklar, Irana. Arjantin hava kuvvetleri şimdiye kadar çok başarılı oldu, ama donanmaları hâlâ limanda yatıyor ve ***Falkland***lardaki işgal orduları ise çoğunlukla yeni silah altına alınmış erlerden oluşma. İngiliz paraşütçü ve deniz piyadelerinin bir kere adaya ayak basınca onlara neler yapacaklarını düşününce titremekten kendimi alamıyorum.»

«Ne yapacaksın öyleyse? Garcia'ya yardım etmeyecek misin?»

«Öyle bir şey demedim. İstediğini vermek gerek, ama bunu Arjantin'deki cuntanın itibarını düşürterek yapmalı. Irana, askeri

hükümeti devirebilirsek bir halk hükümetinin kurulması olanaklarının ne kadar artacağını düşünebiliyor musun?»

«Ne kadar müthiş bir hayâl gücün var! Rio Gallegos'da tüm Güney Atlantik'i denetim altında tutan bir Rus filosu görüyor gibisin.»

«Biliyorum. Güzel bir şey, değil mi?»

Kadın parmaklarını erkeğin karnı ve kasıkları üzerinde dolaştırdı. Nikolai onun elini birden kavrayıp çekti, heyecanlanmıştı.

«Buldum. Donner. Bu iş için biçilmiş kaftan. Nerede şimdi?»

«Bu hafta Londra'da sanırım.»

«Hemen telefonla ara. Heathrow'dan ilk uçağa binsin. Öğleden önce kendisini görmek istiyorum.»

Kadın kalkıp telefona gitti. Belov, kendinden memnun tavırla bir sigara daha yaktı.

a

Felix Donner, en az bir seksen beş boyunda, geniş omuzlu, kulaklarının altına kadar inen gür kara saçlı, yakışıklı bir erkekti. Donner Geliştirme Şirketi'nin yönetim kurulu başkanı olarak Londra'nın mali çevrelerinde iyi tanınan ve saygı gören bir insandı.

Hikâyesini herkes biliyordu. Darwin'in güneyindeki Rum Jungle'da doğmuş olan Donner Kore'deki Avusturalya Birliğinde çarpışmış, iki yıl Çinlilerin elinde savaş tutsağı olarak kalmış, sonra Londra'ya gelip altmışlarda emlakçılıktan ilk milyonunu kazanmıştı. Ondan sonra çeşitli işlere el atmıştı, şimdi gemicilikten elektroniğe kadar çeşitli işleri vardı.

Gazetecilerin de pek sevdiği Donner'i her gün baş sayfalarda bir film prömiyerinde artistler arasında, ya da polo oynarken, hatta bir dernek balosunda krallık ailesiyle el sıkışırken görmek mümkündü.

Bu pek gözde insanın gerçekte vatanını otuz yıldır görmemiş Ukraynalı Victor Marchuk olduğunu kimseler bilemezdi kuşkusuz.

Sovyetler Birliğinde her biri belirli bir ülkenin özelliklerini taşıyan pek çok casus okulu vardı. Glacyna'da da ajanlar bir İngiliz kenti örnek alınarak yapılmış bir köyde yaşarlar, Batılılardan hiçbir ayrım gözetilmeksizin yetiştirilirlerdi.

Hiçbir akrabası olmayan asıl Felix Donner bir Çin savaş tutsağı kampından seçilip alınmış ve Marchuk'un kendisinin her hareketini yakından izleyeceği Glacyna'ya getirilmişti. Daha sonra bir Mançurya kömür madeninde çalışmak üzere Çinlilere gönderilen Marchuk oldu. Daha önce yapılan çalışmalar sonunda tutsak alınan altı kişilik birliğinden bir tek kendisi sağ kaldığı için onu orada tanıyabilecek kimse yoktu. Bir yıl sonra da serbest bırakılmıştı.

Donner, Belov'un evinde pencere önüne doğru yürürken, «İlginç olasılıklar var,» dedi.

«Bir şey yapabilir misin?» diye sordu Belov.

Donner omuzlarını silkti.

«Bilemiyorum. Önce şu Arjantinli Garcia ile bir konuşalım. Bu ***Exocet*** konusundaki bütün bilgileri toplayıp gelmesini söyle. Ondan sonra birşeyler düşünürüz.»

«Güzel. Sana güveneceğimi biliyordum. Kendisine çalışma odamdan bir telefon edeyim hemen.»

Belov çıkınca Irana Vronsky konuklarına kahve getirdi. Saçlarını kara bir kurdeleyle ensesinde toplamıştı, üzerinde gri etek, beyaz buluz ve siyah çoraplar vardı. Donner kadının beline sarılıp kendine doğru çekti.

«Nikolai sana iyi bakıyor mu?» diye sordu Rusça. «Bir aksilik yaparsa bana haber ver. Her an yardımına koşmaya hazırım.»

«Domuz herif,» dedi Irana.

«Daha önce de söylenmişti bu.»

Kadın odadan çıktı.

a

Juan Garcia pencere yanında Nikolai Belov'la oturmuş sessizce kahvesini içerken şöminenin önündeki koltuğa gömülmüş olan Felix Donner de Arjantinlinin getirdiği kalın dosyayı inceliyordu.

Avusturalyalı bir süre sonra dosyayı kapatıp bir sigara yaktı.

«Olağanüstü bir iş. ***Etendard***, yüzde elli birine Fransız hükümetinin sahip olduğu ***Dassault Firması'***nca üretiliyor.»

«Evet öyle,» dedi Garcia.

«***Exocet***'in yapımcısı da devlet malı olan ***Aerospatiale Sanayi*** ve bunun da başında Fransa Başkanının kardeşi General Jacques Mitterrand bulunuyor. Fransız hükümetinin Arjantin'e bütün askeri yardımı kestiği düşünülürse çok garip bir durum.»

«Diğer yandan savaş başladığında ülkemde bir grup Fransız teknisyeninin bulunması bizim için çok talihliydi. Bahia Blanca'daki üste roket atıcılar ve kontrol düzenlerinin montajı ve denenmesi konularında bunların büyük yardımları oldu.»

«Dosyadan gördüğüm kadarıyla başka yardım da görmüşsünüz. Dr. Paul Bernard, operasyonun başarısı için çok önemli bilgiler vermiş.»

«Çok parlak bir elektronik mühendisi,» dedi Garcia. Bir zamanlar ***Aerospatiale***'de bir bölüm başıydı. Şimdi ***Sorbonne***'da profesör.»

«Adamın nedenleri beni ilgilendirdi doğrusu,» dedi

Donner. «Para için mi yaptı bunu?»

«Hayır, anlaşıldığı kadarıyla İngilizleri sevmiyor. Başkan Mitterrand ambargo ilan edince elçiliğe telefon etti. Elinden gelebilecek her yardımı yapmaya hazır olduğunu söyledi.»

«İlginç.»

«Bu ülkede çeşitli yerden anlayış görüyoruz.» diye devam etti Garcia. «İngiliz ve Fransızlar geleneksel olarak iyi bir ilişkiden uzak yaşarlar.»

Donner dosyayı açtı yine, bir şey okudu, kaşlarını çattı. Belov onun bu gösterisini hayranlıkla izliyordu.

«Bize yardım edebilir misiniz?» diye sordu Garcia.

«Sanırım. Bu aşamada daha fazla bir şey söyleyemem. Tümüyle iş açısından yani. Ben bu olayın haklılık ya da haksızlığıyla zerre kadar ilgilenmiyorum. Bir şeyler yapabilir, size bir iki ***Exocet*** bulabilirsem bunun iki-üç milyon civarında olacağını söyleyebilirim.»

«Dolar mı?»

«Benim iş merkezim Londra'dadır, Senor Garcia. Yalnızca sterlinle iş görürüm. Ve altın olarak. Bu kadar para bulabilir misiniz?»

Garcia yutkundu. «Bir sorun değil. Gerekli para şu anda Cenevre'de zaten.»

«Güzel.» Donner ayağa kalktı. «Profesör Bernard'la konuşmak istiyorum şimdi.»

«Ne zaman?»

«Ne kadar erken olursa o kadar iyi.» Donner saatine baktı. «Bu öğleden sonra saat ikide diyelim. Açık bir yerde.»

«İkide mi?» Garcia ne yapacağını bilmez gibiydi. «Bilmem ki. Çok zaman bırakıyorsunuz. Mümkün olmayabilir.»

«Öyleyse mümkün oldurmaya çalışın,» dedi Donner. «Bu işte zaman çok önemli. Eğer bir şey yapacaksak bunu en çok bir hafta ya da en fazla on gün içinde yapmalıyız. Bundan sonrası geç olur bence. Siz de o düşüncede değil misiniz?»

«Evet öyle,» diyen Garcia Belov'a döndü. «Telefonunuzu kullanabilir miyim?»

«Çalışma odasında.»

Garcia dışarı çıktı. «Bir fikrin var galiba,» dedi Belov.

«Olabilir. Bu dosyada bizim işimize yarayacak şeyler var.»

«***Rue de Rivoli'***deki dairede kalacaksın sanırım?»

«Evet. Wanda önden gidip hazırlıkları yapmaya başladı.»

«Wanda nasıl? Her zamanki gibi güzel mi?»

«Daha azına hiç razı oldun mu?»

Belov güldü, «Bu kadar yıl sonra seni Moskova'ya çağıracak olsalar ne yapardın?»

«Neresi orası?» diye sordu Donner. «Çağırmazlar. Ben bulunduğum yerde çok değerliyim. Piyasadakilerin en iyisiyim, bunu sen de biliyorsun.»

Belov başını salladı. «Seni hiç anlamıyorum, Felix. Neden yapıyorsun bu işi? Yurtsever olmadığın ve politikayı çocuk oyunu olarak gördüğün kesin, bunu sen kaç kere söyledin bana.»

«Ortada bundan başka oyun yok da ondan,» dedi Donner. «Her dakikasından zevk alıyorum. Karşımdakiler kim olursa olsun onları yenmekten zevk alıyorum, Nikolai. Bu kadar basit işte.»

Belov başını salladı, «Sana inanıyorum. Gerçekten inanıyorum hem de. Stavro da yanında mı?»

«Aşağıda arabada.»

Kapı açılıp Garcia içeri girdi. «Her şey ayarlandı.»

a

Bernard'la buluşma Seine nehrinde bir turist gemisinde yer aldı, hava yağmurlu olduğundan gemide pek az insan vardı. Donner ile Bernard arkalarda tente altında oturup bir şişe Sancerre ısmarladılar. Donner'den de daha uzun boylu bir adam birkaç adım ötelerinde küpeşteye yaslanmış manzarayı seyrediyordu. Adam Lacivert elbisesinin üzerine bir yağmurluk geçirmişti. Gömleği beyaz, kravatı siyahtı. Saçları çok kısa kesilmişti, çekik gözleri ve açık burun delikleri kendisine hafif bir Moğol havası veriyordu. Yani Stavro idi bu. Fransız Lejyonunda bulunduğu için Fransız uyrukluydu; aşırı tehlikeli bir insandı. Son on yıldır Donner'in şoförlüğünü, muhafızlığını yapıyordu.

«Garcia'nın da burada olacağını sanmıştım,» dedi Profesör Bernard.

«Buna gerek yoktu. Onun anlatabileceği her şeyi dinledim. Çok acele ***Exocet***lere ihtiyaçları var.»

«Tahmin ederim. Bu işte sizin ilginiz ne?»

«Benden roket bulmamı istediler. Siz onlara epey yardımda bulundunuz, hatta sizin durumunuzda bir insan için aşırı tehlikeli olacak kadar. Neden bu riski göze aldınız?»

«Silah ambargosunun doğru olmadığına inanıyordum. Hükümet yeniliyordu. Bu işte taraf tutmamalıydık.»

«Ama siz taraf tuttunuz. Neden?»

Bernard omuzlarını silkti. «İngilizleri sevmem.»

«Yeterli bir neden değil bu.»

«Yeterli değil mi?»

Bernard'ın sesi öfkeyle yükselince Stavro küpeşteden dönüp baktı.

«Size İngilizlerden söz edeyim biraz. 1940'da kaçıp Almanlara bıraktılar bizi. Almanlar köyümüze girince babam ve birkaç kişi karşı koymaya kalkıştılar. Birinci Dünya Savaşından kalma silahlarıyla bir avuç çiftçi. Hepsini köy meydanında kurşuna dizdiler. Annemle diğer kadınlarını köy salonunda askerlere verdiler. On yaşımdaydım ben. Aradan çok zaman geçti, ama çığlıklarını hâlâ duyarım.» Bernard yere tükürdü. «Onun için bana İngilizleri övmeye kalkışma.»

Donner buna çok sevinmişti. «Korkunç bir şey,» dedi. «Sizi çok iyi anlıyorum.»

«Ama siz İngilizsiniz,» dedi Bernard. «Ben bundan hiçbir şey anlayamadım.»

«Avusturalyalıyım. Arada büyük bir fark var. Ayrıca bir dünya vatandaşı ve işadamıyım, onun için işimize bakalım biz. Bana; ***Ile de Roc***'dan söz edin.»

«***Ile de Roc*** mu?» Bernard şaşırmış görünüyordu.

«En son ***Exocet*** deneylerini o adada yapıyorlar, değil mi? Garcia'ya bundan söz etmiştiniz. Notlarınızda öyle yazıyor.»

«Elbette. Bir ada bu. Bir kaya parçası aslında. Bretanya kıyısından on beş mil kadar açıkta, ***St. Nazair***'in güneyinde. Denize baktığınızda önünüzde Atlantik'ten başka hiçbir şey yoktur.»

«Adada kaç kişi yaşıyor?»

«Otuz beşten fazla değildir. ***Aerospatiale*** teknisyenleri ile roket birlikleri personeli. Zaten resmen askeri bir tesistir.»

«Oraya gittiniz mi?»

«Birkaç kere.»

«Adaya nasıl gidiliyor? Uçakla mı?»

«Uçak olanaksız. İnecek pist yok. Aslında bu doğru değil. Hava Kuvvetleri denizin çekildiği bir gün kumsala hafif bir. Uçak indirmeyi başarmıştı. Ama pratik bir yol değil bu. Tepeler arasındaki rüzgârdan ötürü helikopterler bile inip kalkarken güçlük çekiyorlar. Hava genellikle berbattır, ancak adanın her yerden tecrit edilmiş olması çok önemli bir noktaydı. Kara ile bağlantı genellikle motorlardır. ***St. Martin*** balıkçı köyüyle.»

Donner başını salladı.

«Önümüzdeki bir hafta on gün içinde adada neler olduğunu bilmem gerekiyor diyelim, bunu sağlayabilir misin? Oradaki bağlantıların hâlâ işler durumda mı?»

«Çok iyi hem de. İstediğiniz her bilgiyi en kısa zamanda elde edebilmeyi garanti ederim.»

Donner kadehindeki içkiyi tazeledi. «Bu Sancerre de gerçekten nefismiş.» Stavro'ya baktı. «Bir şişe daha açtırsan iyi olur.» Bir sigara yakıp arkasına yaslandı.

«Şimdi bana ada hakkında bilgi ver,» dedi. «Örneğin; son gidişini tüm ayrıntılarıyla anlat.»

a

Wanda Jones, vücudunun yumuşacık kıvrımları, giydiği beyaz ipekli buluz ve siyah kadife etekle daha da ortaya çıkan çok alımlı bir kızdı. Ancak ayağındaki, yüksek topuklu ayakkabılara rağmen yine de kısa boylu sayılırdı. Saçları kara, dudakları muzip, gözleri iri ve badem biçimindeydi. Çeyrek kan zenci olduğu teninin renginden anlaşılıyordu, konuşmasından da Londra'nın Doğu Yakası kökenli olduğu. Donner kızı bir gece ***Soho***'da, son erkek arkadaşı kendisini orospuluk yapmaya zorlarken bulmuştu. Stavro adamın iki kaburgasıyla sol kolunu kırmış, Wanda da kendini bir anda lüks ve zevk dünyasında buluvermişti. O zaman on altı yaşındaydı henüz, ama Donner de kadınlarını, genç severdi. Kız şimdi yirmi yaşına geldiği için erkeğin kendisini bir kenara atacağından korkuyor ve onu gerçekten sevdiği için de ne yapacağını bilemiyordu.

Wanda o gün ***Rue de Rivoli***'deki lüks daireye gittiğinde Donner masasının başında oturuyordu. Kollarını kavuşturmuş, Stavro'nun o öğleden sonra bulduğu ***Roc Adası*** haritasını incelemekteydi. Sorunu öğleden sonra sevişmelerinin ardından kıza anlatmıştı. Ondan hiçbir şeyini gizlemezdi ve Wanda da bunun bir güven belirtisi olduğu inancına sıkı sıkı sarılırdı. Wanda kahve tepsisini bırakıp erkeğin boynuna sarıldı. Donner elini kızın eteğinden içeri sokup dalgın dalgın baldırlarını okşadı.

«Bir yolu var mı dersin?» diye sordu kız.

«Dikkatli bakarsan her zaman bir yol bulunur.»

«Nikolai ile Garcia denen o adam geldiler.»

«Güzel.» Donner kızı kucağına çekip boynundan öptü. «Stavro'ya özel bir uçak kiralamasını söyledim. Şuraya gitmeni istiyorum.»

Donner haritada bir noktayı işaret etti. «Sabah ilk iş olarak bu ***St. Martin***'e gideceksin. Bize oralarda bir ev ara. Hemen içine geçilebilecek bir yer. Her zaman bulunur böyle yerler.»

«Başka?»

«Belki daha sonra. Şimdi Nikolai ile Garcia" ya söyle içeri gelsinler.»

Kız çıktıktan hemen sonra iki adam içeri girdiler. Donner yerinden kalkıp gerinerek pencerenin önüne gitti. Kentin panoramik görünüşüne oldum olası hayranlık duyardı.

«Yağmur dinmiş neyse,» dedi.

Garcia sabırsızdı. «Lütfen, Senor Donner, bana haberleriniz olduğunu söylemiştiniz.»

Donner döndü. «Var. Her şey yolunda, dostum. Hatta sana gelecek Pazartesine on ***Exocet*** garanti edebilirim.»

Garcia dilini yutmuş gibi baktı adamın yüzüne. «Gerçek mi bu, senor?»

«Elbette. İşi bana bırak ve gerisini düşünme. Ben senden bir tek şey istiyorum. Bu işte benimle bağlantı halinde olacak bir Arjantinli hava subayına ihtiyacım var. Masabaşı tiplerinden birine değil ama. Mümkünse birinci sınıf bir pilot. Buenos Aires'ten Paris'e on beş saatlik bir yol var. Bu gece mesajı gönderirsen yarın ya da öbür gün burada olur.»

«Nasıl isterseniz, senor. Hemen bir mesaj yollarım. Peki ya parasal durum?»

«Onu sonra hallederiz.»

Garcia gidince Donner içki dolabından çıkardığı viskiyi kadehlere doldurdu.

«Ne yapmaya çalışıyorsun?» diye sordu Belov.

Donner kadehlerden birini adama uzattı.

«Bu ***Exocet***'leri alırken Arjantinlilerin başını belaya soksam, Fransızlarla ilişkileri kopup gerçek bir uluslararası skandal olsa işine yarar mı, ha?»

«Hem de nasıl. Biraz daha anlat hele.»

Donner planını en ince ayrıntılarına kadar anlattı.

a

Ferguson genel müdürlükteki bürosunda a gece geç saatlere kadar çalışıyordu. Grup Dört'ün Arjantin gizli ajanlarının Londra'ya sızması olasılığına karşı normal anti-terörist çalışmalarının yanısıra, Genel Müdür ***Exocet*** ile-ilgili tüm operasyonların koordinasyonunu Ferguson'a vermişti.

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış Harry Fox yorgun bir halde girdi içeri.

«Peru'dan haber aldım. Oradaki adamlarımız hükümet aleyhtarı gerillalarla birleşerek Arjantin'e gönderilmek üzere Lima yakınlarındaki bir hava üssüne gönderilen ve beş ***Exocet*** taşıyan, askeri bir konvoyu pusuya düşürüp imha etmişler.»

«Şükürler olsun. Peki Libyalılardan ne haber.»

«Kaddafi duraksıyor sanırım. Hem Kral Hüseyin hem de Mısır hükümeti kendisinden bu işe karışmamasını istemişler.»

«O zaman geriye yalnızca üreticiler kalıyor, Harry. Bir dereceye kadar Fransız teknik yardımının yapıldığını biliyoruz ama bu yalnızca bir rastlantıydı. Olay başladığında adamlar zaten oradaydılar.»

«İlginç bir nokta, efendim. Bizim ***Exocet*** roketlerimizde bir arıza olduğu takdirde ne yapacağız? Fransızlardan teknik yardım mı bekleyeceğiz?»

«Bunu bilmek dahi istemeyiz, Harry. Haydi işinin başına dön.»

Şiddetli bir yağmur vardı dışarda. Ferguson ıslak sokaklara bakarken Güney Atlantik'teki filoyu düşünerek ürpermekten kendini alamadı,

«Böyle havada Tanrı denizcilerin yardımcısı olsun,» diye söylendi.

a

Buenos Aires dışındaki Olivos'taki Başkanlık Sarayı'nın küçük çalışma odası pek sessizdi. *Başkan General Leopold Fortunato*

Galtieri, masasının başında oturmuş çalışırken üniformasının ceketini çıkarmıştı.

Açık sözlü, sapına kadar asker bir insandı. İkinci Dünya Savaşının en renkli simalarından Amerikan generali *George S. Patton*'a benzetirdi sık sık.

Kapı vuruldu, içeri tören üniformalı genç bir yüzbaşı girdi.

Başkan başını kaldırdı.

«Ne var, Martinez?»

«*General Dozo* geldi, efendim.»

«Güzel.. İçeri al. Rahatsız edilmek istemiyorum. Yarım saat hiçbir telefonu bağlama.»

Sonra birden sakin ve sevimli bir tavırla gülümsedi.

«Ama ***Hermes*** ya da ***İnvincible***'ın batırıldığı haberi gelirse beni istediğin kadar rahatsız edebilirsin.»

«Başüstüne, Sayın Başkanım.»

Martinez çıktıktan hemen sonra Arjantin Hava Kuvvetleri komutanı Tümgeneral *Basilio Lami Dozo* içeri girdi. Üniforması üzerine mum gibi uyan, zarif görünüşlü, yakışıklı bir adamdı. Emekçi bir ailenin oğlu olan ve güçlüklerle çarpışarak yükselen *Galtieri*'nin karşıtı olarak doğuştan aristokrattı. Deniz Kuvvetleri komutanı *Amiral Jorge Anaya* ile üçlü bir cunta oluşturuyorlardı. *Lami Dozo* şapkasını çıkartıp bir sigara yaktı.

«*Anaya* gelmiyor mu?»

Galtieri iki kadehe konyak dolduruyordu.

«Neden? Deniz kuvvetlerinin bir yararı mı var sanki? Tanrı hava kuvvetlerinden razı olsun. Seninkilerin her biri bir kahraman.»

Lami Dozo'ya kadehini uzattı.

«Onlara içelim.»

«Onlardan geri kalanlara,» diyen *Lami Dozo* bir yudum içti. «Gallegos'da durum berbat; uçabilen herkes havada. Raul Monterà

bile! Gelecek hafta kırk altı yaşına giriyor ve bugün *San Carlos*'a ***Skyhawk*** ile uçuyor.»

General başını salladı. «Zaman zaman ben de uçsam mı diye düşünüyorum.»

«Gülünç olma. Raul Monterà oldum olası romantik bir budaladır.»

«Aynı zamanda gerçek bir kahraman.»

«Orası' doğru. Müthiş bir insan. Ona hayranım.»

«Çocuklar da öyle diyorlar. **El Magnifico,** Ama uzun zaman devam edemez. Bildiğim kadarıyla geçen hafta on bir uçuş yaptı.»

Dozo başını salladı.

«Düştüğünde anasına ne söyleyeceğimi düşündükçe uykularım kaçıyor.»

«*Donna Elena*'ya mı?» *Galtieri* de ürperdi. «Ne yaparsan yap, onu benden uzak tut. O kadının karşısında çıplak ayakla inek çobanlığı yapmanın daha iyi olacağı duygusuna kapılıyorum. Bugün neler oldu?»

«***HMS Antelope Fırkateyni***'ne tam isabet. Son duyduğumda bir patlama olmuş, ardından da yangın çıkmıştı. ***Glasgow Destroyeri***'ne de hasar verdik sanırım, ama tam olarak emin değilim. Altı ***Mirage*** ve iki ***Skyhawk*** düşürüldü. Birkaçı da yaralı olarak üsse dönebildiler.» Adam şaşkın şaşkın başını salladı. «Buna rağmen çocukların ruhları dipdiri. Ama bu böyle devam edemez. Yakında elimizde pilot kalmayacak.»

«İşte bu yüzden daha fazla ***Exocet***'e ihtiyacımız var,» dedi *Galtieri*. «Paris elçiliğimizden az önce aldığım habere göre ihtiyacımızı birkaç günde karşılayacaklarmış. Al, oku.»

Galtieri konyağını yudumlayarak güneşte parıl parıl yanan bahçeye baktı.

«Haklı olabilirsin,» dedi Lami Dozo. «Ama Garcia bu Donner denilen adamın roketleri nasıl ve nereden bulacağı hakkında bir fikre sahip değil bence.»

«Doğru, ama Donner'in istenen malı bulabileceğine inanıyor, o yüzden denemekte yarar var. Bu iş için yüksek rütbeli bir hava subayı, hatta bir pilot istediklerine dikkat ettin mi?»

«Evet.»

«Bu iş için aklına gelen biri var mı?»

Lami Dozo gülümsedi. «Hiç olmazsa sağ kalır ve kusursuz bir de fransızcası var, değil mi?»

«Kaybedecek zamanın yok. Yarın Paris'e doğru yola çıkmış olmalı.»

Lami Dozo şapkasını aldı. «Sorun yok. Gallegos'a ben kendim giderim. Onunla da dönerim.»

«Çok iyi, gitmeden önce onunla ben de konuşmak istiyorum.»

Lami kapıya giderken *Galtieri* arkasından seslendi. «Öbür gün ayın kaçı biliyor musun?»

«Elbette.» 25 Mayıs Salı Arjantin'in ulusal bayramıydı.

«Planladığın özel bir şey vardır sanırım.»

«Elimizden geleni yapacağız.»

Lami Dozo çıkınca Başkan yeniden çalışmaya oturdu.

m

BÖLÜM 6

Londra'da Harrods mağazasında alışveriş yapan Gabrielle Legrand televizyon satış bölümünden geçiyordu. Haberleri veren açık bir televizyonun önünde küçük bir kalabalık toplanmıştı. Ekranda *San Carlos* körfezindeki gemiler vardı. Henüz film ellerine geçmediği için bir yorumcu o sabah yer aldığı öğrenilen savaşı fotoğraflardan anlatmaktaydı. Bir ***Skyhawk*** uçağına tam isabeti gösteren resim gösterildiğinde kalabalıktan alkış sesleri yükseldi, bir kadın, 'Oh oldu orospu çocuğuna!' dedi. Düşmana bakıyorlardı. Kendi çocuklarını öldürmeye gelen uçaklara. O çocuklardan biri de Gabrielle'in üvey kardeşi Richard'dı. Kadın kardeşinin *San Carlos*'tan iki yüz mil açıkta bir uçak gemisinde olduğunu biliyordu, ama bu güvenlik içinde olduğu anlamına gelmezdi. Richard gibi helikopter pilotları her gün tehlikelere göğüs götürerek uçarlardı ve Arjantin roketlerinin başlıca hedefleriydi. Gabrielle Tanrının yirmi iki yaşındaki gençleri koruması için dua etti.

Tanrıya şükürler olsun ki bunlarla uçamayacak kadar yaşlı, diye düşündü Raul aklına gelince.

a

Raul Monterà o anda Arjantin'in güney ucundan elli mil uzakta ve denizden 150 metre yukardaydı. Kuyruğunun büyük bir bölümünü kaybetmiş ve arkasından dumanlar çıkan bir ***Skyhawk*** uçağını üsse indirmeye çalışıyordu. Kokpitteki delikanlı ağır yaralıydı; Monterà bunu bildiği için normal düzeni çoktan bir yana bırakmıştı.

«Dayan Jose, az kaldı.»

«Bir yararı yok, albayım.» Çocuğun sesi çok zayıftı. «Düşüyoruz. Daha fazla tutamayacağım.»

Skyhawk'ın burnu yere doğrulduğu anda Monterà, «Kendini fırlat!» dedi.

«Soğuktan donmak için mi?» Delikanlı güldü. «Ne gerek var ki?»

«Teğmen Ortega! Derhal kendini fırlatacaksın! Bu bir emirdir!»

Bir an sonra çocuk koltuğuyla birlikte havaya fırladı. Monterà üsse koordinatları vererek onu gözleriyle izledi. Kurtarıcıların zamanında yetişeceklerini ummaktan başka bir şey gelmezdi elinden. Ortega suya dalarken üstünden geçti, çocuğun paraşütünden kurtulduğunu gördü. Küçük lastik bot da şişmişti. Birden önündeki tablodan benzinin bittiğini belirten bir vızıltı duyuldu. Monterà bir kere daha geçti çocuğun üzerinden, kanatlarını salladı ve kıyıya doğru uçtu.

Monterà, Gallegos üssünde pilot bölmesinden indiğinde teknik ekip başkanı Çavuş Santerra uçağı incelemeye başlamıştı bile.

«Şu kuyruğa bakın, albayım. En az dört top mermisi.. Delik deşik olmuş.»

«Biliyorum. *San Carlos*'dan çıkarken ardımızda iki ***Harrier*** vardı. Santini'yi düşürdüler. Genç Ortega az daha başarıyordu ama elli mil açıkta atlamak zorunda kaldı.»

«Talihiniz inanılır gibi değil, albayım. Hiç anlamıyorum doğrusu. Günlerce önce ölmüş olmalıydınız.»

Monterà, kokpitin kenarındaki Gabrielle yazısını okşadı.

«Bunu iyi bir kadının sevgisine borçluyum. Teşekkür ederim, sevgilim.»

a

Monterà Harekât Binasında Haberalma Odasına girdiğinde içerde yalnızca İskoç asıllı bir Arjantinli olan Binbaşı Pedro Munro vardı.

«Geldin sonunda, Raul! Bugünlerden birinde artık o kapıdan giremeyeceksin diye ödüm kopuyor.»

«Teşekkürler. Ortega'dan haber var mı?»

«Henüz yok. Ne haberler getirdin bakalım?»

Monterà masanın üstündeki paketten bir sigara yaktı.

«Cehennemden beterdi. Televizyonda eski bir savaş filmi izler gibi. Tek fark bunun gerçek olması. İnsanlar öldü.»

«Çok komik,» dedi Munro. «Bana somut bir şeyler söyleyemez misin? Bir şey batırdın mı?»

«Sanmıyorum. Nedeni de bombalarımın yine patlamayışı. Ordu donatımdan şu fünyelerin zamanında patlamalarını sağlayamaz mısın?»

Munro şakayı bıraktı. «Çok üzgünüm, Raul. Gerçekten çok üzgünüm.»

«Ben de öyle.» Monterà dışarı çıktı.

Yorgun bir halde subay kantinine doğru yürüyordu. Bitkin hissediyordu kendini, her şeyin sonuna gelmiş, bunalmış ve bu işleri yapmayacak kadar yaşlıydı. Birden Gabrielle'in yaşın insanın ruhsal durumu olduğunu söylediğini hatırlayıp gülümsedi. Son günlerde sık sık düşünüyordu kadını. Düşünmediği bir an yoktu aslında. Kalbi ve kafası hep onunla doluydu. Onunla uçuyor, onunla uyuyordu. Her gece gözlerini kapatmadan önce onunla konuşuyordu.

Kantine girdiğinde ilk gördüğü insan çevresi genç subaylarla sarılı olan *Lami Dozo* oldu. General, Monterà'nın yanına yaklaşırken yüzü gülüyordu. Kucaklaştılar.

«Dün anneni gördüm. Ordu için para topluyordu. Çok iyi görünüyordu.»

«Linda yanında mıydı?»

«Hayır, okuldaymış. Dediğim gibi annen çok iyiydi. Oysa sen berbatsın. Bu saçmalık sona ermeli artık, Raul. Haftada on bir görev uçuşu!»

«On iki. Bugünü unuttun. Lütfen bombalar konusunda birşeyler yapabilir misin? Çoğu patlamamakta ısrar ediyorlar. Atmak için o kadar zahmete katlandıktan sonra çok sıkıcı bir şey doğrusu.»

«Bir içki iç,» dedi Lami Dozo.

«Çok güzel bir fikir.» Monterà garsonu çağırdı. «Çay.»

Generale döndü. «Sen de içer misin?»

«Çay mı? Ne oldu sana böyle?»

Monterà garsona başıyla işaret etti.

«Hiçbir şey. Londra'dayken bir dostum kahvenin sağlığıma iyi gelmediğine inandırdı beni.»

«***Skyhawk***'ının burnuna adını yazdığın bu Gabrielle de kim oluyor?»

«Sevdiğim kadın.»

«Kendisiyle tanışma zevkini tattım mı?»

«Hayır. Londra'da, olmadığı zamanlar Paris'tedir. Başka?»

«Paris mi? Ne kadar da ilginç. Zamanın kalırsa onu görebilirsin belki de.»

«Anlamadım»

«Yarın Paris'e gidiyorsun. Seni şimdi Buenos Aires'e götürüyorum. Yola çıkmadan önce *Galtieri* seninle konuşmak istiyor.»

«Biraz açıklasan iyi olacak,» dedi Monterà.

Lami Dozo durumu kısaca açıkladı. Sözünü bitirince, «Ne diyorsun?» diye sordu.

«Dünya çıldırmış diyorum, ne diyeceğim. Ama ben kim oluyorum ki?»

«Bu bize savaşı kazandırabilir, Raul.»

«Savaşı kazanmak mı?» Monterà acı acı güldü.

«Bu savaşı kaybettik bile, General. Daha şimdiden hem de. Hiç başlamamalıydı.

Çocuklar burada ölürlerken beni oyun oynamam için Paris'e gönderin siz.»

Monterà yanlarına gelen garsonun elinden kendisine bir fincan çay doldurdu. Elleri titriyordu. Kensington'daki o sabahı, binlerce yıl önce Gabrielle ile birlikte banyo yaptıklarını hatırlayarak gülümsedi.

«Kahveden çok daha iyidir.»

Lami Dozo huzursuzlaşmış gibiydi.

«Dostum, çok büyük işler yaptın. Biraz dinlenmen gerek. Yürü gidelim.»

«Kendimi kaybediyorum sanıyorsun, değil mi?» Monterà çayını yudumladı. «Yanılıyorsun. Kaybettim bile.»

Ayağa kalkarlarken Binbaşı Munro geldi Çevresine bakındı, Monterà'yı görünce gülümsedi.

«Haberler iyi, Raul. Genç Ortega'yı kurtardılar. Ağır yaralı, ama yaşayacak. Denizin soğuk olması kurtarmış oğlanı. Kanamayı durdurmuş.»

Aynı anda Generali farkedip selama durdu.

«Talihliymiş,» dedi *Lami Dozo*.

«Umalım benim de onun kadar talihim olsun,» diye söylendi Raul Monterà.

a

Dört saat sonra Başkanlık Sarayında *Lami Dozo*'nun ardından *Galtieri*'nin özel çalışma odasına giriyordu.

Galtieri yerinden kalkıp elini uzattı.

«Benim için büyük bir zevk, azizim Monterà. Davamız uğrunda gösterdiğin çaba kahramanlıklar dolu.»

«Emrimdeki pilotlardan daha fazla bir şey yapamadım, Generalim.»

«Takdire layık, ama gerçek değil. Her neyse, *General Dozo* bu yeni görevin konusunda sana bilgi verdi sanırım. Sana güveniyoruz.»

«Elimden geleni yapacağım, Generalim. Gitmeden önce annemi görmeme izin var mı?»

«Elbette. *Donna Elena*'ya sevgilerimi ilet. Seni daha fazla tutmayayım.»

Başkan Monterà'nın elini bir kere daha sıktıktan sonra Monterà ile *Lami Dozo* çıktılar. Galtieri iç telefonun düğmesine basıp Martinez'i çağırdı. Genç yüzbaşı gelince Galtieri Paris'teki Garcia'dan gelen raporu uzattı.

«Bu çok gizlidir, Martinez. Defterini al da olayın gelişmesini, *General Dozo* ile konuşmalarımı ve kararlaştırdığımız planı sana dikte edeyim.»

«*General Dozo* ile Amiral *Anaya*'ya da her zamanki gibi birer kopya yapılacak mı?»

Galtieri başını salladı. «*General Dozo* zaten biliyor, Amiral'in de bilmesine gerek yok. Benim özel dosyam için bir kopya yeter.»

«Başüstüne, Generalim.»

a

Carmela Balbuena elli elli beş yaşlarında bir kadındı. Yüzbaşı olan kocası yedi yıl önce hükümet ile gerillalar arasındaki savaşta ölmüştü. Kadın o günden beri Başkanlık Sarayının kadrosundaydı ve şimdi de kıdemli sekreterdi.

Exocet olayı hakkındaki raporu Martinez kadının eline verdi.

«Bunu lütfen kendiniz yazın ve yalnızca bir kopyasını özel dosyasına koyun, başka kopya istemez.»

Kadın raporu, Martinez'in sözlerine kulak asmadan iki kopya yazdı. Birini gidip yüzbaşıya gösterdi.

«Çok güzel olmuş, senora. Başkan çıktıktan sonra dosyalayabilirsiniz.»

«Sabaha kadar büro kasasına koyayım,» dedi kadın. «Şimdi artık gidebilir miyim? Yapacak başka işim kalmadı.»

«Elbette. Yarın sabaha görüşürüz.»

Kadın odasına gitti, masasını derleyip topladı, yaptığı kopyaları alıp çantasına soktu. Sonra kapıyı arkasından kapatıp çıktı gitti.

a

Hiç çocuğu olmayan Carmela Balbuena bütün sevgisini kardeşinin tek oğlu olan yeğenine vermişti. Fikirlerinde sosyalist olan kadın Galtieri ile onu iktidarda tutan askeri rejimden, binlerce insanın kaybolması sonucunu doğuran bakıcı hükümetten nefret ederdi. Yeğeni de üç yıl önce bir öğrenci gösterisi sırasında sanki yer yarılmış da içine girmiş gibi ortadan kaybolanlar arasındaydı. Bir gece Fransız Büyükelçiliğinde bir kültür toplantısına gittiğinde yeğenine çok benzeyen Amerikalı genç Jack Daley ile tanışmıştı. Daley kadına saygılı davranmış, onu konserlere, tiyatroya götürmüş, saraydaki işi hakkında sorular sormuştu.

Kadın gencin Amerika Büyükelçiliğinde Ticari Ataşe olduğunu ve başka şeyler de olabileceğini anladığı zaman artık hiçbir şey umurunda değildi, istediği her şeyi veriyordu gence, çalıştığı yerdeki değerli bilgileri de. Carmela Balbuena evine giderken önüne ilk çıkan telefon kulübesine girip gence telefon edip bir saat sonrası için *Plaza del Mayo*'da randevu verdi. Parkta bir sırada otururlarken raporun kopyasını içine yerleştirdiği gazeteyi uzattı Daley'e.

«Seni daha fazla tutmayayım,» dedi. «Raporu okudum, dinamit gibi. Yine görüşürüz.»

Aslında **CIA** ajanı olan Jack Daley raporu rahatça okumak için elçiliğe döndü. Okuduktan sonra da hiç zaman kaybetmedi. Rapor yirmi dakika sonra şifrelenmiş, Washington'a iletilmişti bile. Orada

alındığından iki saat sonra da **CIA** başkanının özel emriyle Londra'da Tuğgeneral Charles Ferguson'a veriliyordu.

m

BÖLÜM 7

Raul Monterà, *Vicente Lopez Florida*'daki evin balkonuna çıkıp büyük bir zevkle altında uzanan bahçelere baktı. Palmiye ağaçları en hafif bir rüzgârda sallanıyorlar, havuzlarda sular şarıldıyordu, hava mimoza kokusuyla ağırlaşmış gibiydi. Bahçe duvarının ötesinde *Plate Nehri* akşam güneşinde gümüş gibi parlamaktaydı.

Annesi ile Linda bir çeşmenin yanındaki bir masa başında oturuyorlardı. Monterà'yı ilk gören kız oldu. Bir sevinç çığlığı kopartıp koşa koşa babasının yanına geldi.

«Baba! Babacığım! Bilmiyorduk! Geleceğini bilmiyorduk!»

Kız babasını sımsıkı kucaklayıp gururla baktı yüzüne.

«*General Dozo* ile Rio Gallegos'daydın televizyonda. Ben seni gördüm. Okuldaki bütün kızlar gördüler.»

«Öyle mi?»

«Ölüm Vadisindeki ***Skyhawk*** uçaklarını da gördük. Sen de onlardan biriyle uçuyor olmalısın.»

«Ölüm Vadisi mi? Onu da nereden biliyorsun?»

«Pilotlar, İngiliz donanmasına saldırdıkları bölgeye öyle diyorlar, değil mi? Okulda iki kızın ağabeyleri orada öldü.» Kız yine babasına sarıldı. «Kurtulduğun için öyle sevindim ki. Yine dönecek misin?»

«Gallegos'a dönmeyeceğim, ama yarın sabah Fransa'ya gidiyorum.»

«Ben ata binecektim,» dedi Linda. «Gidip iptal edeyim bari.»

«Saçmalama,» dedi Donna Elena. «Haydi koş git bakalım. Döndüğünde baban burada olacak.»

Linda babasına döndü. «Söz mü?»

«Şerefim üstüne.»

Linda koşar adımlarla merdivenlerden çıkarken Monterà dönüp annesinin ellerine uzandı.

«Anne,» diyerek öptü kadının ellerini. «Seni gördüğüme sevindim.»

Kadın oğlunun yüz hatlarına, boşluk dolu gözlerine baktı.

«Tanrım, sevgili oğlum ne yaptılar böyle sana?»

Kadın doğası gereği kendine yeterli, kendini kontrol altında tutabilen bir insandı, daha uzun yıllar önce kendinden fazla birşeyler vermemeyi öğrenmişti. Sonuç olarak aralarında epey resmi bir ilişki vardı.

Şimdi bütün bunları bir yana bırakıp yerinden kalktı, oğluna sıkı sıkı sarıldı.

«Seni sağ salim burada görmek ne büyük bir şey, Raul!»

«Anne.» Monterà'nın gözleri dolu doluydu.

«Gel, otur yanıma. Anlat.»

Monterà bir sigara yakıp arkasına yaslandı.

«Burası ne kadar da güzel.»

«Geri dönmeyecek misin?»

«Hayır.»

«Bunun için Meryem Anamıza teşekkür etmeliyim. Senin yaşında bir insan jet pilotluğu yapsın, duyulmuş bir şey mi bu? Saçmalık bu, Raul. Burada olman başlı başına bir mucize.»

«Doğrusu gerçekten öyle. Ben de bir iki mum yaksam fena olmaz.»

«Meryem *Anaya* mı yoksa Gabrielle'e mi?»

Monterà kaşlarını çattı.

«Bir sigara ver,» dedi annesi. «Bilirsin ben aptal değilim. O ***Skyhawk***'ında üç kere gördüm seni televizyonda. Kokpitin hemen altındaki yazıyı okumamak olanaksız. Kim bu kadın, Raul?»

«Sevdiğim kadın,» dedi Monterà.

«Bana ondan söz et biraz.»

Monterà sabırsız adımlarla terasta dolaşarak anlattı hikâyeyi.

Sözü sona erince annesi, «Esaslı bir genç kadın izlenimini veriyor,» dedi.

«Rastladığım en olağanüstü insan. Benim için yani. İlk gördüğüm anda aşık oldum. Yalnızca o inanılmaz güzelliğinden değil, fiziki tutkudan çok ötelere giden bir neşe var onda.»

Birden bir kahkaha atınca bütün yorgunluğu geçmiş gibi oldu, yüzünde çizgi falan kalmadı.

«Anne, öyle fevkalâde bir kadın ki. Oldum olası yaşamda özel bir şey olduğuna inanmışımdır, işte bu özel şey o, anne.»

Donna Elena Llorca de Monterà derin bir soluk aldı.

«Söyleyecek bir şey yok şu halde? Herhalde senin uygun gördüğün bir an bana da tanıştıracaksın. Peki, şimdi bana neden Fransa'ya gittiğini söyle bakalım!»

«Bu olmaz işte. Devlet sırrı. Başkanımızın dava uğruna dediği bir şey için olduğunu söyleyebilirim ancak. Başarılı olduğum takdirde savaşı kazanabileceğimizi söylüyor.»

«Kazanacak mıyız?»

«Eğer buna inanıyorsa, her şeye inanır derim ben. Davaya!»

Monterà terasın kenarına gidip nehre baktı.

«Şimdiye kadar pilotlarımızın yarısını kaybettik, Anne. Yarısı. Gazeteler yazmazlar bunu. Kalabalık bağırıp çağırıyor, bayraklar sallıyor, *Galtieri* demeçler veriyor, ama gerçek *San Carlos*'da kasaplıktan başka bir şey yapılmıyor.»

Kadın kalkıp oğlunun koluna girdi. «Gel Raul, içeri girelim artık.»

a

arry Fox elinde iki dosyayla içeri girdiğinde Ferguson belki bininci kez okuyordu **CIA**'nın telgrafını.

H «Felix Donner hakkında her şey burada, efendim.»

«Gabrielle burada mı, yoksa Paris'e mi döndü?»

«Hâlâ *Kensington Saray Bahçeleri*nde. Dün gece Legrand'larda yemekteydim, o da oradaydı. Neden sordunuz?»

«Bunu anlayacağını sanırdım, Harry. Raul Monterà'ya tutulduğu belli. O da kadına âşık oldu. Bunu kullanabiliriz.»

Harry Fox'un yüzüne bakınca elini kaldırdı.

«Sakın bana ahlâk dersi vermeye kalkışma şimdi. Bu oyunun adı savaş, evcilik değil.»

«Doğru, kimi zaman başka bir işte olmayı isterdim ama.»

«Boş ver şimdi bunları, Bana Donner'den söz et.»

«Multimilyoner. Donner Geliştirme Şirketinin iş alanları çok geniş. İnşaat, gemicilik, elektronik, akla ne gelirse... »

«Peki ya Donner?»

«Dosyadan da görebileceğiniz gibi gazetecilerin sevgilisi, Emlakçılığa çok küçük çaplı başlamış. 1960'larda birden büyümüş.»

«Hiç geçmişini hatırlamamış mı?»

«Bütün iş burada, efendim. Mali durumunu göze alınca bir iki milyon sterlin için neden böyle bir işe karıştığını anlamak çok güç.»

«Ben de bunu düşünüyordum.» Ferguson bir süre kaşlarını çatarak dosyaya baktı. «Burada pis bir koku var. Rus bağlantısı bir kere. Nikolai Belov, Garcia kendisine, yaklaştıktan sonra aradığı adamın Donner olduğundan nasıl emin olabildi?»

«Çok doğru. Siz ne diyorsunuz, efendim?»

«Felix Donner'in öksüz olması çok uygun bir nokta. Kore'de onunla tutsak alınan diğerlerinin kampta ölmüş olmaları da.»

Uzun bir sessizlik oldu.

Fox, «Siz de benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz, efendim?» diye sordu.

Ferguson kalkıp şöminenin yanına yürüdü, alevlere baktı.

«Çok saygın bir işadamı, efendim,» dedi Fox. «Bir anlam çıkmıyor.»

«Gordon Lonsdale olayı da öyleydi, unuttun mu? Çok saygın bir işadamı. Kanadalı. Aradan bu kadar yıl geçtikten sonra bile gerçek kimliği konusunda kuşkular var.»

«Ama o Rustu. Profesyonel bir ajandı.»

«Tam üstüne bastın.»

«Donner'in de bir Lonsdale olduğunu mu söylemek istiyorsunuz yani?»

«Bir olasılık bu. Şu anda daha fazla bir şey söyleyemeyiz. Belki de para kazanmaktan başka bir düşüncesi olmayan vicdansız bir işadamıdır. Göreceğiz bakalım.»

«Peki şimdi ne yapacağız, efendim. Adamı içeri tıkalım mı?»

Ferguson masası başına döndü.

«Fransa'dayken epey güç olur bu. Yüksek düzeyde bir şeyler yapabilirim belki, ama durumu kamuoyuna açıklayacak olursak epey gürültü kopar, uzun vadeli avantajlarımızı kaybedebiliriz. Onu suçüstü yakalayabilirsek yanında pek çok kimseyi de sürükleyebiliriz, Harry. Bu ülkede bütün **KGB** ajanlarını belki de. Tabii, eğer kendisi düşündüğüm insansa.»

«Çok haklısınız, efendim.»

«Şu anda bile ne yapmak istediğini bilmiyoruz. Garcia'ya bile bu konuda bir şey açıklanmamış durumda. O yalnızca Donner'in kendisine gelecek hafta ***Exocet*** vermeyi garanti ettiğini söyleyebiliyor. Bizim şimdi gece gündüz onun ardından ayrılmayacak birine ihtiyacımız var.»

«Bunu nasıl yapabiliriz ki?»

«Çok basit. Bu işin anahtarı Albay Raul Monterà'dır ve bizim Monterà ile bağımız da Gabrielle Legrand'dır.»

Bir süre konuşmadılar. Fox, «Diğer yandan Gabrielle bizden pek hoşlanmıyor, efendim,» dedi.

«Göreceğiz. Onu çağırsan iyi edersin.»

Tam o anda kırmızı telefon çaldı. Ferguson. Ciddi yüzle dinledi bir süre.

«Elbette, efendim.» Telefonu kapattı.

«Sıkıntılı bir şey mi, efendim?»

«Genel Müdürdü. Başbakan beni istiyormuş.»

a

Donner genellikle küçük uçakları sevmezdi bunlar gürültülü ve konforsuz olurlardı. Ama Stavro'nun bulduğu uçağa bir şey diyemedi. Geniş kamaralı, insanın uygar biçimde oturacağı masası, koltuklan olan bir ***Navajo Chieftain***'dı bu.

Paris dışında *Brie* -***Comte***- *Robert*'de *özel* bir pistten havalanmışlardı. Pilot otuz yaşlarında Rabier adında esmer, zayıf bir adamdı. Stavro'ya bakılırsa Fransız Hava Kuvvetlerinden bir kuşku bulutu içinde ayrılmıştı. Şimdi küçük bir hava nakliye şirketi vardı ve parası dolgun olduğu sürece hiçbir soru sormuyordu. Tam aradıkları insan yani.

St. Nazair'in güneyinde Vendee üzerindeydiler. Donner pilotun yanına gelince Rabier, «Şuraya ineceğiz,» dedi. «Lancy diye bir yer. İkinci Dünya Savaşında Alman savaş uçakları üssüydü. Birisi daha sonra bir uçuş okulu açtı ama başaramadı. O günden beri de terkedilmiştir.»

Donner haritada bir noktayı işaret etti.

«Şu ne demek?»

«Sınırlı hava sahası. Orada kıyıya yakın bir ada var, ***Ile de Roc***. Askeri deneme alanı. Oraya yaklaşmayın demek. Korkmayın benim seyir bilgim kusursuzdur.»

Yirmi dakika sonra Lancy'ye indiler. Dört hangar ve kule hâlâ ayaktaydı, ancak pistler arasında otlar insanın beline yükseliyordu. Ortalıkta bir terkedilmiştik havası vardı.

Eski harekât binasının önünde park etmiş siyah bir Citroën duruyordu. Uçak o yana doğru gelirken Wanda Brown arabadan indi. Üzerinde blucinle, deri bir avcı ceketi vardı, saçlarına ipekli bir eşarp örtmüştü.

Donner yere inince Kızı kucaklayıp öptü. «Arabayı nereden buldun?»

«***St. Martin***'de bir garajdan kiraladım. Aradığın yeri buldum sanırım. Buradan beş mil kadar ötede.»

Cebinden bir deste anahtar çıkardı.

«Köy emlakçısı bana güvenip anahtarları verdi. Patronumun böyle işlerle uğraşmayı sevmediğini söyledim. Benim hafta sonları için bir aşk yuvası hazırladığımı sandığına eminim.»

«Seni gören başka ne düşünür ki? Haydi gidelim o halde. Arabayı sen sür. Yani.»

Stavro direksiyona, Wanda da arkaya geçti. Donner, hâlâ Navajo'nun pilot bölmesinde oturan Rabier'e döndü.

«En fazla iki saat, sonra Paris'e döneceğiz.»

«Nasıl isterseniz, efendim.»

Donner kızın yanına bindi, yola koyuldular.

a

Ağaçlar arasına gömülmüş gibi duran evin adı *Maison Blanche*'dı. Epey büyüktü ve bir zamanlar heybetli olduğu anlaşılıyordu, ancak şimdi onun da ihmal edilmiş bir havası vardı.

Donner arabadan inip boyaları dökülmüş yeşil tahta kapıya baktı.

«On dört yatak odası, arkada da ahır,» dedi Wanda.

«Epey modern bir kalorifer sistemi, yakıt depoları da dolu. Birkaç gün rahat rahat kalabilirsin.»

«Evin hikâyesi neymiş?»

«Sahibi Pasifikte sömürgelerde memur. Annesi iki yıl önce ölmüş, emekliliğinde burada yaşamak istiyor, ama evi satmıyor. Mobilyalı. Emlakçı yaz aylarında kiraya veriyor, diğer aylarda boş kalıyor.»

Wanda kapıyı açıp önden içeri girdi. İçerde uzun zaman yaşamamış evlerin küflü kokusu vardı. Salonda dev bir şömine ile tavandan sarkan büyük bir avize göze çarpıyordu. Wanda pencereleri ve pancurları açıp içerisini aydınlattı.

«Bir evin tüm konforuna sahip. Şöminede kütükler yanarken düşün bir kere. İyi yapmamış mıyım?»

«Fevkalâde. Tutabilirsin.»

«Tuttum bile.»

Donner kızı kucakladı.

«Seni kurnaz seni!»

«Ben seni memnun, etmekten başka bir şey düşünmüyorum.»

Her zaman olduğu gibi kız yine içinin kıpırdamasına neden olmuştu. Ama şimdi ne zamanı ne de yeriydi bunun. Bir kere daha öpüp ayrıldı.

«Pekâlâ, şimdi de ***St. Martin***'i göster bana. ***Roc Adası*** görülüyor mu?»

«Hava iyiyse ufukta bir nokta halinde.»

«Gidelim haydi.»

Donner çıkıp gitti. Wanda onu izlemek için döndüğünde Stavro'nun her zaman olduğu gibi kendisine dik dik bakmakta olduğunu gördü. Ürpererek geçti adamın yanından.

a

S***t. Martin*** basit bir köydü. Daracık taş döşeli sokaklar, kırmızı damlı küçük evler, otuz kırk balıkçı teknesi barından ince bir dalgakıran ve beş altı yüz nüfus. İskeleye bağlı askeri bir çıkarma

teknesi de vardı. Teknenin içinde bir asker kamyonu duruyordu. Tekne onlar bakarken denize açıldı.

«Demek adaya bununla gidip geliyorlar,» dedi Donner.

«Sanırım.»

«Paul Bernard'ın dediğine göre ada komutanının gözbebeği olan bir de sürat motoru varmış.»

«Evet öyle. Dün bir ara iskeleye bağlıydı.»

«Çok güzel.»

Köyden çıkıp dar kıyı yolundan tepeye doğru çıkmaya başladılar. Wanda'nın gösterdiği yoldan geçip iki taş sütun arasından geçerek bir tarlaya girdiler. Donner ile Wanda arabadan indiler. Wanda erkeğe bir dürbün uzattı. Bulundukları yerden aşağı sarp bir yamaç iniyordu, daha aşağıda da dalgalı deniz ve martılar vardı. ***Roc Adası*** ufukta bir leke gibiydi. Dürbünü ayar edince burasının denizden dimdik yamaçlarla yükseldiğini gördü. Yalnız tepesinde biraz yeşillik görünüyordu. Ortalıkta askeri bir tesis görünmemesinin nedeni bunların adanın batısında olduğu idi. Dürbünü indirdi.

«Çok iyi, gidelim artık.»

Citroën'e döndüler, Stavro arabayı hareket ettirdi Dönüşlerinde yine *Maison Blanche*'in önünden geçtiler. Birkaç yüz metre ileride Lancy'ye dönerlerken Donner eğilip Stavro'nun omzuna dokundu.

«Dur bir dakika. Bunlar da kim?»

Ağaçların altındaki çayırlıkta bir ateş çevresine dizilmiş üç araba vardı. Arabalar dökülüyorlardı, brandaları yama içindeydi. Ateşin çevresinde konserve tenekelerinden kahve içmekte olan kadınlar da üç zayıf atın otladığı dere kenarında oynayan küçük çocuklar da paramparça giyecekler içindeydiler.

«Çingeneler mi?» diye sordu Donner.

«Evet. Emlakçı çevrede göründüklerini söylemişti. İnsana zarar vermezlermiş.»

«O öyle desin bakalım.» Donner, Stavro'ya döndü. «Gel bakalım. Yani, bu işimize yarayabilir.»

Ateşe doğru yürürlerken kadınlar başlarını kaldırıp hiçbir şey söylemeden baktılar. Donner ellerini ceplerine soktu.

«Erkeğiniz nerede bakalım?»

«Burada.»

Ağaçların altında beliren adam en az yetmiş yaşındaydı, Sağ kolunun kıvrımında bir tüfek vardı. Mavi beresinin altından bir tutam beyaz saç görünüyordu. Yüzü kapkara ve buruş buruştu.

«Sen kimsin?» diye sordu Donner.

«Paul Goubert, Bayım. Aynı soruyu ben de sorabilir miyim?»

«Adım Donner. *Maison Blanche*'in yeni kiracısıyım. Benim toprağımda kamp kurdunuz sanırım.»

«Ama Bayım, biz her yıl bu mevsimde burada kalırız. Daha önce bir sorun çıkmamıştı.»

İhtiyarın yanında orta boylu, zayıf yüzlü, aksi suratlı, sakalları uzamış bir genç belirmişti. Onun da üstü başı paramparçaydı. Sağ elinde bir av tüfeği, sol elinde de birkaç tavşan vardı.

Donner gence bakarken Gaubert, «Oğlum Paul,» dedi.

«Benim tavşanlarımla, öyle değil mi? St. Martin'deki jandarmalar sizi görseler ne derler acaba?»

Yaşlı Gaubert kollarını iki yana açtı.

«Lütfen Bayım, nereye gitsek aynı şey oluyor. Pis çingeneler diyorlar bize. Çocuklarımız açlıktan ölürken yüzlerimize tükürüyorlar.»

«Pekâlâ.» Donner cüzdanını çıkardı. «Hikâye okuma bana. Kalabilirsin.»

İki tane binlik banknot çıkartıp Gaubert'in cebine sıkıştırdı.

«Bu başlangıç. Yabancılardan hoşlanmam, tamam mı?»

Yaşlı adam paraları alıp baktı, gülümsedi. «Tamam, Bayım.»

«Ben, ya da Bay Stavro gelene kadar ortalığa gözkulak olun.»

«Bana güvenebilirsiniz. Bayım.»

Gaubert Wanda'ya alık alık bakmakta olan oğlunun dizine bir tekme indirdi. Citroën'e dönüp yola koyuldular.

«Şimdi nereye?» diye sordu Wanda.

«Paris'e. Bu Arjantinli pilot Monterà için bazı hazırlıklar yapmam gerek. Garcia bana adamın ***Falkland***larda on iki uçuş yapıp sağ kaldığını söyledi.»

«Gerçek bir kahraman, ha!» dedi Wanda. «Ben bu tiplerin modasının geçtiğini sanıyordum.»

«Ben de. Ama bu herif gerçek ve benim işime de çok yarayacak. Onunla işim bittiğimde dünyaya yayılacak ünü.»

Donner kızın omuzlarına kollunu atıp arkasına yaslandı.

m

BÖLÜM 8

O günlerde, ***Falklandlar***'daki durumdan dolayı Başbakanlığın bulunduğu ***Downing Sokağı***nda büyük kalabalıklar toplanmaya başlamış, polis de sokağı kordon altına almak gerekliliğini hissetmişti. Ferguson özel izin kâğıdını gösterince arabasının kordondan geçmesini sağladılar. Başbakanla randevusuna beş dakika erken gelmişti. Kapıdaki polis kendisini selamladı, daha Ferguson merdivenleri çıkmadan kapı açıldı.

Ferguson'u selamlayan genç yaver, «Bu taraftan generalim,» dedi. «Başbakan sizi bekliyor.»

Ferguson, mesleği boyunca ilk kez olmayarak adamın ardından yukarı çıktı. Koridorda eski başbakanlardan *Peel, Wellington, Disraeli* ve *Gladstone*'un portreleri vardı. Bu görüntü kendisine bir tarihi geçmişe sahiplik duygusu verirdi her zaman, bu büyük makamı işgal etmekte olan kadında da aynı duyguların uyanıp uyanmadığını merak etti. Ancak yeryüzünde bir tarih ve yazgı duygusuna sahip bir tek insan kalsa bile, bunun o olacağından hiç kuşkusu yoktu. O kadının cesareti ve kararlılığı olmasaydı ***Falkland*** serüveni başlayamazdı. En üst koridorda genç adam bir kapıyı vurdu, sonra açıp Ferguson'u içeri aldı.

«Tümgeneral Ferguson, Sayın Başbakanım.»

Sonra kapıyı arkasından kapattı. Çalışma odası Ferguson'un son gördüğünde olduğu gibi, soluk yeşil duvarları, altın renkli perdeleri ve çok zevkli rahat mobilyasıyla zarif bir yerdi. Ama ne olursa olsun, hiçbir şey masasının ardında mavi elbisesi, beyaz bluzuyla oturan sarışın kadın kadar zarif olamazdı. Başbakan sakin bir tavırla baktı Ferguson'a.

«Son konuştuğumuzda bana karşı bir suikast söz konusuydu. General Ferguson.»

«Evet, hanımefendi.»

«O olaydaki çalışmanız çok başarılıydı. Eğer katil adayı yakalanmamış olsaydı şimdi bu odada...»

Kadın bir süre sustuktan sonra devam etti. «Haberalma Genel Müdürünün ***Exocet*** sorununa ilişkin araştırmanın başına sizi getirme akıllılığında bulunduğunu öğrendim.»

«Evet, efendim.»

«Libyalılar Arjantinlilere roket satacaklardı, ancak Arap dünyasındaki dostlarımız sayesinde bu tehlike önlendi, öyle değil mi?»

«Evet, Sayın Başbakanım.»

«Peruluların yardım etme olasılıkları var mı?»

«O konunun gereğine bakıldı, hanımefendi. Biz... »

«Lütfen ayrıntılara girmeyin, Geriye bir Fransızlar kalıyor ki, Başkan Mitterrand silah ambargosunun kaldırılmayacağına dair bana söz verdi.»

«Bunu duyduğuma memnun oldum, efendim.»

Kadın kalkıp pencereye yürüdü.

«General. Ferguson, bir tek ***Exocet Hermes*** ya da ***Invicible***'a isabet edecek olursa bu çatışmanın tüm gidişatı değişir. O zaman mutlaka çekilmek zorunda kalırız.»

Ferguson'a döndü.

«Bana herhangi bir kaynaktan Arjantin'e kesinlikle ***Exocet*** girmeyeceği konusunda güvence verebilir misiniz?»

«Korkarım ki bunu yapamam, efendim.»

«Şu halde bu konuda birşeyler yapmanızı salık veririm, General. Dördüncü Bölümün yetkisi sınırsız olup bu makamdan verilmektedir. Bunu istediğiniz gibi kullanın. Güney Atlantik'teki insanlarımız için, hepimiz için.»

«Teşekkür ederim, Başbakanım. Elimden geleni yapacağım, buna güvenebilirsiniz.»

Ferguson kapıyı açıp dışarı çıktı. Merdivenden inerken eski başbakanlar kendisini gözlerler gibiydi. Tarihte bir köşe edinip edinmediğini düşündü bir an, ama böyle bir şey yoktu herhalde. Her şey yolunda gittiği zaman bile herkes bu konuşmanın olduğunu inkâr edecekti kuşkusuz. Ferguson kıs kıs gülerek kendisini selamlayan yaverin Önünden geçip sokağa çıktı. Harry Fox ile Ferguson *Kensington Saray Bahçeleri*nin asansöründe yukarı çıkarlarken Fox, «Boşuna zaman kaybediyoruz, efendim,» dedi. «Kadınla telefonda konuştuğumda cehennem olmamı söyledi.»

«Göreceğiz bakalım.»

Ferguson asansör kapısı açtı, Gabrielle'in kapısını çaldı. Az sonra kapı zinciri çekilmeden açıldı.

«Ne istiyorsun?» diye sordu Gabrielle.

«Seninle konuşmak.»

«Ben seninle konuşmak istemiyorum. Haydi yallah!»

Kadın kapıyı kapatacakken Ferguson ayağını araya soktu.

«Raul Monterà hakkında da mı?»

Gabrielle bir an adamın yüzüne baktı, sonra zinciri çekip içeri çekildi. Ferguson arkasından yürüdü, Fox kapıyı kapattı. Gabrielle gidip şöminenin yanında durarak pek az içtiği sigaralarından birini yaktı.

«Konuş bakalım.»

Öfkesi içinde şahane bir görünüşü vardı, gözlerinden nefret fışkırıyordu.

«Raul Monterà yarın Paris'e Felix Donner adında biriyle buluşmak üzere geliyor. Donner Arjantin Hükümetine ***Exocet*** roketi satmak istiyor. Onların neler çevirdiğini öğrenip durdurmak zorundayım. Paris'e gidip Monterà ile ilişkini tazelemeni ve bizim onları durdurmamız için ne yapmamız gerekirse bize yardımcı olmanı istiyorum.»

«Çıldırmışsın sen. Ben **bir daha sizin için** çalışmam. Asla!»

«Bu senin görevin. Hâlâ İngiliz uyruğundasın.»

«Aynı zamanda Fransız uyruğundayım ama. Bu da beni tarafsız yapar.»

«Olanaksız. Üvey kardeşin asteğmen Richard Brindsley çok iyi bildiğin gibi ***Invicible***'da helikopter pilotu.»

«Yeter!» diye bağırdı Gabrielle. «Dinlemeyeceğim seni!»

«820'inci filoda görevli. Prens Andrew ile birlikte. Pek hoş olmayan görevlerinden birini anlatayım sana. ***Sea King Helikopterleri Exocet*** roketleri için yem olarak kullanılıyor. Prens Andrew, kardeşin ve diğer pilotlar ***Exocet***'in *dokuz metreden yukarda* gidemediğini sanıyorlar. Roket için o yükseklikte bir radar hedefi görerek filoyu koruyorlar. Bütün iş en son anda yükselmek ve roketin helikopterin altından geçmesi. Ancak ne yazık ki, ***Exocet***'lerin dokuz metreden daha yüksekte uçabildikleri de saptanmış durumda. Bunun ne demek olduğunu sana anlatmama gerek yok.»

Gabrielle korku ve nefretten kendinden geçmiş gibiydi.

«Dinlemeyeceğim. Rahat bırakın beni!»

«Sonra arkadaşın Monterà var. Kahraman bir budala, ama bu savaşta da düşmanımız. Bunu unutma, Gabrielle. *San Carlos* sularında İngiliz gemilerine karşı *beş bin kiloluk bomba*larla en az on iki kere uçmuş. Acaba hangi geminin batmasına yardımcı oldu dersin?»

Gabrielle döndü. Ferguson, Fox'a başını sallayarak dışarı çıktı. Fox amirini asansörde buldu.

«Size boşuna olduğunu söylemiştim.»

«Saçmalama. Gidecektir.»

Asansör inmeye başladı.

«Kendisini koruyacak bir erkek gerekecek, Harry. Tümüyle güvenilebilir ve acımasız biri. Tony'nin şu anda nerede olduğunu biliyor musun?»

«***Falkland***larda **SAS** ile birlikte Arjantin hatlarının gerisinde.»

«Tamam. Ben de ona ihtiyacım olduğunu düşünerek dün gece bir telsiz gönderdim. Derhal geri çağrılmasını istedim. Denizaltı ile alınıp Uruguay'a bırakılacak. Montevideo'dan Paris uçakla on dört saat çeker. Montevideo'daki elçilikte kâğıtları hazır olacak.»

Arabaya doğru yürüdüler.

«Sakın söyleme, ne diyeceğini çok iyi biliyorum, Harry. Ben bütün zamanların en büyük orospu çocuğuyum!»

a

Belov ile Garcia, Donner'le birlikte oturmuşlar Wanda'nın kahvelerini vermesini bekliyorlardı.

«Tamam,» dedi Donner kıza. «Londra'dan iş telefonu gelirse sen bakarsın. Yani'ye de bir yere ayrılmamasını söyle, ona ihtiyacım olabilir.»

Kız çıkınca Donner, Garcia'ya döndü.

«Albay Monterà yarın geliyor demek? Onun hakkında istediğim dosyayı getirdiniz mi? Kiminle iş yaptığımı bilmek isterim.»

«Elbette.» Garcia çantasından çıkardığı küçük dosyayı uzattı.

Donner dosyayı açtı, baş sayfadaki Monterà'nın resmini inceledi, yazılara şöyle bir göz attı.

«Çok güzel,» dedi sonunda. «Kalacak yer konusunda nasıl bir hazırlık yaptın?»

«Otel iyi bir fikir olarak gelmedi bana. Elçilik de olmazdı. Kendisine *Bois de Boulogne* yakınlarında *Neuilly Caddesi*nde küçük bir daire tuttum.»

Bir kart uzattı.

«Adresi ve telefon numarası.»

«Çok iyi.» Donner başını salladı. «Gelir gelmez kendisiyle bağlantı kurarım.»

«Ne yapmayı düşündüğünüz konusunda ayrıntılı bilgileri ne zaman vereceğini merak ediyoruz,» dedi Garcia, Sesinde bir öfkelilik seziyordu.

«Yani ***Exocet***'leri kimden alacağınız konusunda henüz bir şey söylemediniz.»

«Son ana kadar, söylemeye niyetim yok. Çok hassas bir konu bu. Kaynağımı ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olur. Kusura bakma ama ben böyle çalışırım.» Omuzlarını silkti. «Bu seni tatmin etmiyorsa çekilmekte serbestsin.»

«Hayır hayır, öyle bir şey demek istemedim. Asla!»

«Bunu duyduğuma memnun oldum. Şimdi bizi biraz yalnız bırakabilir misin? Yan odada bekleyebilirsin bizi. Eminim Wanda sana bir fincan kahve daha bulacaktır.»

Garcia çıktı.

«Amatörler,» dedi Belov. «İnsan ne yapar bunlarla?»

«Zarar veremeyecekleri bir yana itersin, oldu bitti. Paul Bernard'a, benimle olan ilişkisinden Garcia'ya söz **etmemesini** sıkı sıkı tembih ettim.»

«Böylece Garcia senin ***Roc Adası*** ile ilgilendiğini bilmiyor.»

«Evet, öyle,»

«Bernard'a güveniyor musun?»

«Evet. Profesör bu işe bir haçlı seferiymiş gibi bakıyor. Ona ne yapacağımı açıklamadım, ama adaya ***Exocet*** götüren ***Aerospatiale*** kamyonlarından birini kaçıracağımı sandığına eminim. Gerçek amacımı bilseydi bu kadar sevinmezdi. Ama doğrusu benim amacıma iyi hizmet etti.»

«Peki iş bittikten sonra ne olacak ona?»

«Uygun bir facia. Elinde bir silah ve yanında bir intihar notu ile örneğin, Arjantin Hükümetine ***Exocet*** sağlamak için kendi hükümeti aleyhine giriştiği faaliyetlerden vicdan azabı duyduğu falan... Fransız Haberalması kampanyanın başında bütün teknik yardımın ondan

geldiğini saptamakta güçlük çekmeyecek. Garcia'nın dediğine göre çeşitli zamanlarda Buenos Aires ile uzun telefon konuşmaları yapmış. Her şey tıpa tıp yerine oturacak sonunda. Fransa ne de olsa bir demokrasidir. Yaşasın basın özgürlüğü!»

«Her şeyi inceden inceye düşünürsün, öyle değil mi?»

«Düşünmeye çalışırım. Şimdi bana yardım et biraz. Birkaç kabadayı bulacağım bir adrese ihtiyacım var.»

«Kaç kişi?»

«Sekiz. Stavro ile beni de sayarsan on ederiz. Adamlar düşündüğüm gibi çıkarsa bana yeter de artar bile. Öyle kafasını kullanan tipleri aramıyorum. Parası karşılığında adam öldürenler işimi görür.»

«***Union Corse***'a başvurabiliriz.»

Korsikalılar Birliği, Fransa'nın en büyük suç örgütüydü. Kolları adalet mekanizmasından hükümete kadar uzanırdı.

Donner başını salladı.

«Sanmıyorum. Herifler gangster olabilirler ama aynı zamanda yurtseverdirler. Fransızlığın laneti bu, Nikolai, hiç dikkat etmemiş miydin? Komünistler bile kendilerini önce Fransızlar olarak görüyorlar burada.»

«Anlaşıldı,» dedi Belov. «Başka ilişkilerimiz de var. Sıradan gangster yerine paralı askerler senin işine daha çok yarar bence.»

«Ya da askerlik yapmış gangsterler. Cezayir'de o kadar yıldan sonra piyasada bir hayli olmalı bunlardan.»

«Peki, ben bakarım bu işe.»

Donner çekmecesinden bir kâğıt çıkartıp Belov'a uzattı.

«Şunlara da ihtiyacım olacak.»

Belov üsteyi görünce kaşlarını kaldırdı, «Savaşa mı giriyorsun yoksa?»

«Eh, öyle de denilebilir.»

Tam o anda kapı açılıp içeri Juan Garcia girdi. Heyecandan titriyor, gözleri parıldıyordu.

«Ne oluyor Tanrı aşkına?» diye sordu Belov.

«Beyler, bugün Mayısın 25'i, bunun Arjantin için ne demek olduğunu biliyor musunuz?»

«Doğrusu biliyorum diyemem.»

«Ulusal bayramımız. Tarihe İngilizlere en ağır darbeyi indirdiğimiz gün olarak geçecek bu gün. Şu anda televizyonda haberler veriliyor. Gelin görün.»

Adam koşa koşa çıktı dışarı.

a

Cavendish Meydanındaki bürosunda Ferguson kırmızı telefonu bırakırken yüzü iyice asılmıştı.

«Kötü mü, efendim?» diye sordu Harry Fox.

«Öyle denebilir. *San Carlos*'a ikmal yapan gemileri koruyan ***Coventry***'ye ***Skyhawk***'lar saldırmış. Emin değiliz ama bir ***Exocet*** isabet de etmiş olabilir. En az yirmi ölü ve yaralı. Alabora olmuş.»

«Aman Tanrım!»

«Bu kadarla da kalsa iyi, Harry. On beş bin tonluk konteyner gemisi ***Atlantic Conveyor***'a da en az iki ***Exocet*** isabet etmiş.» Ferguson başını salladı. «Radardaki görüntüsü yüzünden onu uçak gemisi sanmış olmalılar.»

Bir süre dışardan gelen trafik gürültülerinin dışında çıt çıkmadı odada.

«Şimdi ne yapacağız, efendim?» diye sordu Fox.

«Bence ne yapacağımız belli. Sence de öyle değil mi?»

a

Ferguson, *Kensington Saray Bahçeleri*ndeki dairenin kapısını o kez ikinci kere çaldığında içerden ağır ayak sesleri duyuldu, ardından zincir çekilmeden kapı aralandı.

Gabrielle aralıktan baktı. Uzun bir süre baktı, sonra zinciri çekip adamları içeri aldı. Üzerinde eski bir bornoz vardı, saçları dağınık, gözleri şişmişti.

«Haberleri duydun mu?» diye sordu Ferguson. Kadın başını eğdi.

«Evet.»

«Ve?»

Gabrielle derin bir soluk aldı, düşmemek için kendini tutarmış gibi ellerini göğsünde kavuşturdu.

«Ne zaman gitmemi istiyorsun?»

«Yarın. Victor Hugo Caddesindeki dairen hâlâ duruyor mu?»

«Evet.»

«Güzel. Hemen oraya yerleş. Paris'deki adamımız sana ne yapacağını bildirecek, gerekirse de Harry gelir. Bir şey daha var.»

Kadın ölesiye yorgun görünüyordu.

«Neymiş o?»

«Sana seni koruyacak biri gerek. Güvenilir biri. Başın belâya girdiğinde yardımına koşmak için.»

Gabrielle sözün arkasından ne geleceğini biliyordu sanki. Gözleri dehşetle irileşti.

«Tony'yi mi çağırttın yoksa?»

«Evet. En çok otuz altı saat sonra buradadır.»

Gabrielle çaresizce başını salladı.

«Seni öldürebilirim, Ferguson. Ölmeni istiyorum ve yaşamım boyunca hiçbir insan için düşünmemiştim bunu. Bana ne yaptığını görüyor musun? Sen ve senin gibiler dokunduğunuzu zehirlersiniz.»

«Harry yol için gereken hazırlıkları yapacak. Şimdi bir hap al da iyi bir uyku çek. Uyandığında rahatlarsın.»

Dışarı çıktıklarında yağmur başlamıştı. Ferguson pardösüsünü iliklerken Fox.

«Başarabilecek mi acaba?» diye sordu.

«Bu ondan verebileceğinden çok fazlasını istemek olmuyor mu? Yani Raul Monterà'ya âşık falan... »

«İlginç bir durum,» dedi Ferguson. «Ama başka seçeneğimiz yok, değil mi?»

Merdivenlerden inerken başını kaldırıp havaya baktı.

«Birden kendimi çok yaşlı hissediyorum, Harry. Ne dersin ha! Bin yaşımdaymışım gibi sanki»

a

Buenos Aires'de Ulusal Meclis binasının önünde binlerce heyecanlı insan toplanmış ellerindeki mavi kırmızı Arjantin bayrakları sallıyorlardı.

Klaksonlar çalıyor, insanlar;

Argentina! Argentina!

Diye bağırıyorlardı. Balkonda, tören üniforması içinde *Galtieri*, Romalı bir imparator gibi elini kaldırmış halkı selamlamaktaydı.

Sonra sesler birden değişti, gürleyen denizi andıran bir gümbürtü doldurdu alanı, şimdi tekrar tekrar aynı sözcüğü söylüyorlardı:

Exocet! ***Exocet***!

a

Fox, elinde telgrafla geldiğinde Ferguson evinde şöminenin başındaydı.

«Ben de seni istiyordum, Harry. Paris Büyükelçiliğimizde sırılsıklam aptal olmayan kimimiz var?»

Fox bir an düşündü.

«George Corwin olabilir, efendim. Kendisini işe aldığımızda ***Green Howards***'da yüzbaşıydı. İrlanda'da epey iş başardı. Annesi Fransız olduğu için Paris'e yerleştirmiştik.»

«Çok güzel. Monterà, Buenos Aires'den gelince izlemeye başlasın, nerede kaldığını öğrenip Tony gelene kadar Gabrielle ile ilişki kursun. Aklıma gelmişken sorayım, Tony nerelerde şu anda?»

«Ben de şimdi size bu telsizi getiriyordum, efendim. ***Hereford***'daki **SAS** karargâhı aracılığıyla *San Carlos* karargâhından geliyor.»

«Eee?»

«Binbaşı Villiers ile Başçavuş Jackson emir gereğince yola çıkmışlar.»

«Tony, savaştan koparılıp alınmasına nasıl tepki göstermiştir acaba?»

«Pek memnun olacağını sanmam, efendim.»

«Eh, Tony'yi tanıyanın vereceği cevap bu işte. Ne de olsa, görüp göreceği tek savaş bu olacaktı.»

m

BÖLÜM 9

Bir gün önce şafak sökerken kuzey Falkland dağlarındaki tek ses, aşağılardaki vadide bir tek köpeğin havlamasıydı.

Dört kişilik **SAS** keşif grubu on günden beri Arjantin hatlarının gerisindeydiler. Ayın yirmi birindeki İngiliz çıkartmasından önce denizaltıyla oraya getirilmişlerdi. Keşif grubu Villiers, telsizci Harvey Jackson, muhabereci onbaşı Elliot ve Villiers ile Jackson gibi gönüllü olan Jack Korda'dan oluşuyordu.

Hava zehir gibiydi. Villiers gözlerini açtığında uyku tulumunun kırağı ile kaplı olduğunu görmüştü. Şimdi, kayaların arasında bir çatlak olan daracık mağaranın önünde duruyor, içerde Korda küçük portatif ocağın üstünde çay hazırlıyordu.

Diğerleri gibi Villiers de, kamuflajdan çok soğuğa karşı korunmak için siyah yünlü bir tulum geçirmişti üstüne. Üniforması sırılsıklamdı, yemek yerken, kaşığı tutan elini hissetmiyordu bile. Sapına kadar asker olan Jackson ise bağdaş kurup oturmuş, traş oluyordu. Villiers'in kaşığı sonunda yemek tenceresinin dibine değdi. Kaşığı çantasına yerleştirip Korda'nın verdiği bir maşrapa çayı aldı.

«Yaşamımın sonuna yetecek kadar tavuk yedim artık. Sen ne diyorsun, Harvey?»

«Yemek insanın yaşaması için gerekli, ne olduğu önemli değil,» dedi Jackson. «On yedi yaşımdayken muhafızlar kışlasındaki yemek öylesine berbattı ki, o günden beri bir daha aldırmadım diyebilirim.»

Villiers, telsizin yanında çömelmiş duran Elliot'a yaklaştı.

«Her şey yolunda mı?»

Elliot başını kaldırıp salladı. «Bir dakika sonra tamamdır.»

Keşif kolunun görevi basitti: bölgedeki Arjantin birlikleri konusunda mümkün olduğu kadar çok bilgi toplamak. İngiliz kuvvetleri *San Carlos* köprübaşından içeri girmeye kalkıştıklarında

çok önemli olacaktı bu bilgiler. Elliot'un telsizi son modeldi. Daktiloya benzer bir klavye, verilen ve alınan mesajları şifreleyip saklayan bir bellek. Elliot hazır olduğunda, birkaç saniye içinde birkaç yüz sözcüklük bir mesaj gönderebilirdi. Yayın süresi o kadar kısaydı ki, düşmanın bunu izleyerek saptaması olanaksızdı.

Elliot gülümsedi. «Tamam.» Aygıtlarını toplamaya başladı.

Korda kaya aralığından taze çayla çıktı.

«Ne zaman gidiyoruz, efendim? Daha ne kadar zamanımız kaldı?»

«Dört günlük kumanyamız var,» dedi Villiers.

«Yani bir hafta daha dayanabiliriz,» diye Harvey Jackson atıldı.

«Çiğ koyun etine pek aldırış etmezsen daha da fazla. Ortalık koyun dolu, Arjantinliler doğrusu bu rejimle pek de rahat yaşıyorlar.»

Korda cevap veremeden Villiers, «Bir dakika, bir gelen var,» dedi.

Uzaktan işitilen mırıltı giderek yaklaşıyordu. Villiers ile arkadaşları çukurun kenarına sokulup başlarını kaldırdılar. Her birinin elinde ***Sterling Hafif Makineli*** tüfeğinin susturuculu modeli vardı.

Yüz metre kadar ilerdeki toprak yolda kendilerine doğru gelen bir Arjantin kamyonu gördüler. Ön tekerlekleri donmuş toprakta kayıyor, ancak arka tekerlekleri ile hareketini sürdürebiliyordu.

Sürücü ile yanında oturan adam dondurucu soğuğa karşı yüzlerini kulaklarına kadar örtmüşlerdi, kucaklarında birer tüfek vardı.

«Ördekler,» dedi Elliot. «Arkada başkaları olsa bile.»

Ancak keşif kolunun görevi bilgi almaktı, çatışmak değil.

«Bırak gitsinler,» dedi Villiers.

Kamyon tam altlarında kayarak durdu.

«Dikkat!» dedi Villiers.

Hemen çömeldiler. Sürücü direksiyonun ardından atladı, İspanyolca bağırmaya başladı.

«Bu lanet motor ve donmaması gereken yağdan bıktım artık! Yine topak topak oldu işte. Ne işimiz var bu lanet yerde?»

Motor kaputunu kaldırdı. Arkadaşı silahını elinden bırakmadan inip bir sigara yaktı.

«Pekâlâ, çekilin şimdi,» diye mırıldandı Villiers.

Çukurun kenarından geri kayarlarken Korda dengesini kaybetmemek için elini uzattı. Taş ve toprak birden çökünce yamaçtan aşağı kaymaya başladı. İki Arjantinli asker korkuyla bağırdılar. Silahı elinde olan güdüsel bir hareketle dönüp tüfeği omzuna kaldırdı. Başka bir seçenek göremeyen Harvey Jackson da susturuculu ***Sterlingle*** adamı ikiye biçti. Arjantinlinin silahı havaya uçtu, kendisi kamyona çarpıldı.

Dört adam yamaçtan aşağı koşarlarken sürücü ellerini havada kaldırdı. Karda adamı kamyona yasladı, Jackson acımasız bir ustalıkla üstünü aradı.

«Bir şey yok,» dedi Villiers'e.

Asker on yedi on sekiz yaşlarında bir delikanlıydı ve korkudan ödü patlamıştı.

«Kamyonda ne var?» diye Villiers İspanyolca sordu.

«İkmal malzemesi, araç gereç. Başka bir şey yok, yemin ederim, bayım. Ne olur öldürmeyin beni.»

«Pekâlâ.» Villiers, Jackson'a doğru başını salladı. «Bir bak bakalım.»

Bir sigara yaktı, bir tane de elleri titreyen çocuğa verdi. Oğlanın korkusunun kokusu uzaktan duyulabiliyordu.

Jackson döndü. «İstihkâma olmalılar. Mayın ve patlayıcı dolu içersi.»

Villiers Arjantinliye döndü.

«İstihkâm birliğinden misin?»

«Hayır. Ulaştırmadayım. Dün gece *Bull Cove*'a götürdüklerim sanırım istihkâmcıydılar.»

Bull Cove, Villiers ile arkadaşlarının çok iyi bildikleri bir yerdi. Geldiklerinde ilk işlerinden biri, *San Carlos*'tan saldırı başladığında Arjantin hatlarının girişine daha fazla asker çıkarabilecek uygun bir yer aramaktı. *Bull Koyu*'nun en elverişli yer olduğunda karar kılmışlardı. Kenarında kullanılmayan bir deniz fenerinin bulunduğu daracık bir geçitten geçilerek girilen derin koy, açık denizden korunmuş bir yerdi. Villiers olumlu raporunu göndermişti bile.

«Kaç kişiydiler?»

«Bir subay ve iki er, efendim. Yüzbaşı Lopez. Epey araç gereç indirdiler, sonra Yüzbaşı bazı özel fünyelere ihtiyacı olduğunu söyledi.» Çocuk cebinden buruşuk bir liste çıkardı. «İşte burada, efendim. Bunları almak için üsse dönüyordum.»

Jackson, Villiers'in omzundan baktı. «Kaden Kalemleri. Epey büyük iş. Bunları ne yapacakmış?»

«Feneri havaya uçuracak, bayım. Hem de kayaları?»

«Feneri mi havaya uçuracak?»

Çocuk başını salladı. «Evet, efendim. Konuşurlarken duydum.»

«Saçma,» dedi Jackson. «Buna ne gerek var? Otuz yıldır kullanılmıyor ki! Bir anlamı yok bunun.»

«Öyle bir var ki,» dedi Villiers. «Geçitin hemen üstünde olduğunu düşün hele.»

Çocuğa dönüp İspanyolca, «Bu yoldan fener ne kadar uzakta?» diye sordu.

«Dağın çevresinden dolanarak on beş, on altı kilometre.»

«Ama bununla değil.» Villiers kamyona bir tekme savurdu. Ortalığa benzin kokusu yayılmıştı ve delinmiş depodan yere benzin akıyordu. «İyi iş becermişsin, Harvey!»

Jackson sunturlu bir küfür savurdu. «Ne yapacağız şimdi?»

Villiers dönüp bulutlar arasında kaybolmuş duran dağa baktı.

«Bull Koyu dağın hemen öteki yanında. Altı mil falan. Güç yoldan yapacağız. Sen, ben ve Korda. Her şeyi burada bırakacağız,

yalnızca ***Sterlingler***. *Brecon* deneme alanındaki dayanıklılık testlerinin ne demek olduğunu şimdi öğreneceksin.»

Gizli kamp yerlerine döndüler. Jackson oğlanı önünde itiyordu. Villiers üstündeki fazla yükü çıkarırken Elliot'a döndü.

«Sen çocukla arkadan geleceksin. Bu eşyaları boş ver. Yalnız telsizle kendi silahını al.»

«Başüstüne, efendim.»

«Çocuğun da seninle gelmesini istiyorum. Yok efendim kaçtı da arkasından ateş etmek zorunda kaldım falan diye hikâye istemem. Tamam mı?»

«Ben böyle bir şey yapacak insana benziyor muyum, efendim?»

«Evet,» dedi Jackson.

«Onun için böyle bir işe kalkışma. Bize erişebilmen için iki buçuk saat tanıyorum sana. Çocuğu düşünerek daha az yorucu bir yol seç. Beş dakika geç kalırsan canına okuyacağımı da unutma.»

«Tamam,» dedi Villiers. «Haydi yürüyün bakalım.»

Özel Hava Hizmet Alayına gönüllü giren elli kişiden ancak birinin kursları başarıyla bitirdiği söylenir. Vahşi ve çok ağır bir seçim sürecinin son aşaması *Breacon Beacons*'daki engebeli arazideki dayanıklılık yürüyüşüdür.

Bu denemede, adaylardan sırtında kırk, belinde de on kiloluk bir ağırlık olduğu halde İngiltere'nin en berbat arazilerinden birinde kırk beş kilometre yürümesi istenir. ***OHH***'de silahların kayışları olmadığından dokuz kiloluk tüfeği de elinde taşımak zorundadır. Villiers sisler arasında dağa tırmanırken gönüllü yazıldığında karşılaştığı güçlükleri düşünüyordu. Jackson da soluk soluğa yanıbaşındaydı.

«Tıpkı lanet *Brecon*. Bir de yağmur yağsa hiç farkı kalmayacak. Bu aceleye neden ne peki? Çocuğu malzeme almak için gönderdiklerine göre onu bekleyecekler demektir.»

«İçimde kötü bir duygu var,» dedi Villiers. «Beni bilirsin. Bunun sonunda hep haklı çıkarım.»

«Anlaşıldı,» dedi Jackson. Yirmi metre geriden kendilerini izleyen Korda'ya döndü. «Haydi bakalım tembel herif, kımılda biraz!»

a

Villiers yamacı enlemesine tırmanacağına dimdik yukarı çıkıyordu. Bir yerde neredeyse dümdüz taştan bir duvarın eteğine geldiler.

Villiers durup arkadaşlarına baktı.

«Tamam mı?»

Jackson, «Doğrusunu istersen berbat,» dedi.

«Ah, şu İngiltere için yaptığım şeyler...» diye söylendi Korda. «Anam görse ne kadar gurur duyardı.»

«Senin hiç anan olmadı ki, evlât,» diye Jackson takıldı.

Yürümeye başladıklarında yağmur da çiseliyordu.

«Bundan sonrasına çok dikkat edin,» diye Villiers uyardı. ***Sterling***ini kamuflaj üniformasının içine sokup fermuarı çekti. Şimdi iki eli de serbest kalmıştı. Bir keresinde iri bir kayaya kuvvetle dayanınca kaya yerinden koptu, aşağı yuvarlandı. Villiers kendini yana atarak arkadaşlarına bağırdı. Kaya dağın eteğinde sisler arasında kayboldu.

«Bir şey olmadı ya?»

«Sıyırdı geçti,» dedi Jackson.

Villiers tırmanmaya devam etti. Az sonra geniş bir düzlüğe varmıştı. Korda ile Jackson da yanına geldiler.

«Şimdi ne yapacağız?» diye sordu Jackson.

Villiers düzlüğün karşısındaki dimdik kayayı gösterdi. Kayanın yüzeyinde kara parmaklar gibi çatlaklar uzanıyordu. Koşa koşa kayanın altına gittiklerinde yüzeyin dimdik değil de, hafifçe öne eğik olduğunu gördüler.

«Aman Tanrım,» dedi Korda.

«Tanrı kendi kendilerine yardımcı olanlara yardım eder,» diye Jackson atıldı. «Onun için fazla söylenmeyin de tırmanmaya başlayın bakalım.»

Villiers öne geçti. Yalnızca önündeki kayaya bakarak tırmanıyor, aşağıya bakmıyordu; Yıllar boyu süren uğraş sonunda yükseklik korkusunu yenebilmişti. Seçim heyeti bunu farketmiş olsaydı kendisini kesinlikle birliğe alamazdı.

Bir noktada durup kayaya yaslandı. Dev bir el kendisini oradan çekip koparmaya çalışıyor gibiydi.

«Bir şeyiniz yok ya, efendim?» diye Jackson seslendi, Tılsım bozulmuştu. Villiers başını salladı, uyuşan parmaklarını, dondurucu soğuğu, ağrıyan bacaklarını unutup yeniden tırmanmaya başladı. Üzerindeki kayadan duvar otuz metre kadar yükseliyordu, ondan sonra da yalnızca kurşuni gökyüzü vardı.

İki dakika kadar diğerlerinin kendisine erişmelerini bekledi.

«İnsaf, daha da mı var,» diye söylendi Jackson.

Villiers tek parça kayanın içindeki karanlık baca deliğini gösterdi.

«Kötü görünüşüne bakma, çıkması kolaydır.»

«Senin sözüne inanırım.»

Villiers kendisini aralığa çekti, sonra normal dağcılar gibi sırtını bir duvara ayaklarını karşı duvara yasladı. Bir sırtı ile bir ayakları tırmanmaya başladı. Bir süre sonra elleri tutunacak çıkıntılar da bulmuştu; on dakika sonra da tepeye ulaştı.

Rüzgâr ve yağmur bıçak gibi iniyordu insanın yüzüne. Eldivenlerini giyip ısınmak için ayaklarını yere vurdu. Jackson, ardından da Korda göründü. Yorgun ve bitkin görünüyorlardı, yün başlıkları donmuştu. Dağlar sisler arasında denize doğru iniyordu şimdi. Ani bir rüzgâr sis perdesini hafifçe aralayınca Atlantik okyanusunu, sonra ta aşağılarda küçücük koyu ve geçidin başındaki beyaz kuleyi gördüler.

«İşte *Bull Koyu*,» dedi Villiers. «Yürüyün bakalım.»

Sterling'ini ceketinin içinden çıkartıp iki eliyle göğsü üzerinde tuttu ve yamaç aşağı koşmaya başladı.

a

Yüzbaşı Carlos Lopez ikinci kata yerleştirdiği dinamit çubuğuna ucunu bağladığı teli makaradan boşaltıp bir sigara yakmak için durakladı. Beş katı da birbirine bağlamıştı, şimdi yalnızca giriş katı kalmıştı. İş, hesap ettiğinden daha çabuk ilerlediği için makarayı arkasından boşaltarak aşağı inerken neşeli bir hava tutturmuştu.

Birinci katta teli, kocaman mavi bir silindirin hazır beklediği yere kadar gerdi. Silindirin kapağını dikkatle kaldırdı. İçinde çeşitli uçlar ve biri sarı, diğeri kırmızı iki düğme vardı. Artık çok büyük bir dikkatle çalışarak telleri soktu, tatmin olmuşçasına derin bir soluk aldı ve sarı düğmeye bastı.

Sonra başını kaldırıp gülümsedi. «Bir saat, sonra bummm!»

Dışardan silah sesleri geliyordu. Lopez arkasına dönerken er Olivera kapıda belirdi.

«İngilizler tepeden aşağı geliyorlar.»

«Kaç kişiler?»

«Ben üç kişi saydım.»

Hiçbir ses duyulmamıştı, ama Olivera birden göğsünden kanlar fışkırarak yere yuvarlandı. Sırtındaki parka alev almış yanıyordu.

Lopez, Uzi makineli tüfeğini kapıp kapı kenarına koştu, bekledi.

a

Üçüncü Arjantinli Carvallo'nun tepenin az yukarısında bir koyun ağılının teneke damı altına sığınıp bir sigara içerken Bahia Blanca'daki sevgilisine mektup yazması bir talihsizlikti doğrusu.

Carvallo gerindi, kalkıp ağılın kapısına doğru yürüdü. Duvarın dibinde yol boyunca ilerleyen üç **SAS** askerini görünce gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Onlar da adamı aynı anda gördüler. Carvallo makineli tabancasını alıp boşa giden bir el ateşi etti. Jackson ile Korda da aynı anda ateş edip adamı ağıla sığınmak zorunda bıraktılar.

«Haydi!» diye bağırdı Villiers, «Çabuk!»

Korda doğruca yamaçtan aşağı koşmaya başladı. Jackson sola, Villiers sağa açıldı. Koşarlarken Olivera'nın fenerin kapısına gidip bir an orada durduğunu gördüler. Villiers ile Korda aynı anda ateş edip adamı içeri savurdular.

Villiers bir dizi üstüne çöküp silahını doldururken Korda açık yolda koşmaya devam etti.

«Hayır!» diye bağırdı Villiers. Lopez kapının aralığından uzun bir salvo savurdu, Korda yere yuvarlandı.

Korda bir an yattığı yerde kaldı, sonra dönüp emeklemeye çalıştı. Lopez bir el daha ateş etti.

Jackson kapıya doğru ateş ederek koştu Korda'nın yanına. Ancak ***Sterling***'i aşırı ısınmadan tutukluk yapmıştı. Uzun süre susturucuyla kullanıldığında hep böyle olurdu.

Jackson, Korda'yı ensesinden yakalayıp eski bir yalağın arkasına çekti. Fenerdeki Lopez Uzi'sine yeni bir şarjör takıp yalaktan sular fışkırana kadar ateş etti. Villiers ***Sterling***'inin susturucusunu çıkardı, silaha yeni bir şarjör taktı ve fenere doğru koşmaya başladı. Bir yandan da tek bir salvo halinde bütün kurşunlarını boşaltmıştı. Mermisi bitince kendini otlar arasına attı, yuvarlandı ve sağ bacağındaki cepte taşıdığı ***Smith-Wesson Magnum*** tabancasını çekti. ***Sterling***'in boşaldığını duyan Lopez Uzi'sini ateş etmek üzere kaldırmış bir halde dışarı fırladı. Villiers adamı sol omzundan vurdu, Lopez olduğu yerde döndü, Uzi elinden uçtu.

Arjantinli duvardan aşağı kayarken Villiers koşup Uziye bir tekme savurdu.

«Çok güzel,» dedi Lopez. «Seni kutlarım.»

Villiers sol bacağındaki cepten bir ilk yardım paketi çıkartıp açtı.

«Al, koy şunu yaranın üstüne.»

Dönüp yalağa gitti sonra. Korda yüzüstü yatıyor, Jackson arkadaşının sol bacağına sargı sarıyordu.

«Yaşayacak,» dedi Jackson. «Aslında bunu hak etmedi ya. Budala herif.» Korda'nın koluna bir morfin iğnesi yaptı. «Kendini kim sandın? Eddie Murphy mi?»

«O da kim?» diye sordu Korda zayıf bir sesle.

«Boş ver şimdi.»

Jackson, gencin ağzına bir sigara tutuşturduktan sonra Villiers'le fenere Lopez'in yanına gitti.

«Şuna gözkulak ol,» diye Villiers fenere girdi. Uzman gözüyle bir bakışta anlamıştı silindir kutunun ne olduğunu. Lopez'e döndü. «Bütün katları paralel dinamitledin, değil mi?»

«Elbette, dostum. Sizinkiler bu limanı kullanmaya niyet etmişlerse boşuna heveslenmesinler. Bu yavru uçtuğu anda doğruca suya düşüp geçidi kapatacak. Ben işimi bilirim.»

«Peki kamyonu neden Kaden Kalemi alması için gönderdin?»

«Tepenin bir kısmını da indirmek istiyordum.»

«İyi ki tam zamanında yetişmişiz öyleyse.»

«Kutuya bir dokun, hanyayı konyayı anlarsın. Saat kuruldu bile.»

Lopez acıdan yüzünü buruşturarak saatine baktı.

«Kırk beş dakika kaldı, ama kutuya elini sürdüğün anda hemen patlar.»

«Öyle mi?» Villiers Jackson'a döndü. «Getir şunu içeri.»

Sonra gidip mavi kutunun yanına oturdu. Jackson, Lopez'i getirip yere bıraktı. Arjantinli sargı bezini yarasına bastırıyordu.

«Bunları daha önce yalnızca kitaplarda görmüştüm,» dedi Villiers. «Rus yapısı, değil mi?»

«Evet.»

«Şu halde zaman saatini kontrol eden sarı düğmeye bastın ve şimdi de eğer sökmeye çalışırsam zamanından önce patlayacağını söylüyorsun, öyle mi?» Villiers cebinden sigara paketini çıkartıp ağzının kenarına bir sigara yerleştirdi.

«Bu kırmızı düğme de hatırladığım kadarıyla, devreyi kesiyor.»

«Sen de işini iyi biliyorsun, dostum.»

«Zaman saatini pas geçip bize kendimizi dışarı atmak için üç dakika bırakıyor, tamam mı?»

Villiers kırmızı düğmeye bastı. «Tanrım!» diye bağırdı Lopez.

«Keyfin bilir,» dedi Villiers. «Bunu nasıl durduracağını bildiğine eminim.»

Jackson'a baktı. «Başçavuş, sen dışarı çıksan iyi olur sanırım.»

Jackson cebinden çakmağını çıkartıp Villiers'in sigarasını yaktı.

«Caterham'da henüz adayken, söz gelişi, sizin epey canınıza okumuştum, efendim. Bir daha böyle önerilerde bulunursanız aynı şeyi şimdi de yapmaya hazırım.»

«Tanrım! Çılgın İngilizler! Kaçık hepsi, kaçık!» Lopez kutuya doğru sürüklendi. «Pekâlâ ne dersem onu yapın çabuk.»

Elliot bir buçuk saat sonra, Arjantinli tutsağı önünde olduğu halde yolun başında göründü. Korda ile Lopez yağmurdan korunmak için fenerin içinde kalmışlardı.

Villiers de son fünyeyi söküyordu.

Elliot'u karşılamaya çıkan Jackson oldu. «Geç kaldın.»

«Bir uyarı mesajı aldım. Yolda durup telsizi kurdum, binbaşı ile senin için acil bir mesaj var.»

Villiers kapının önünde belirdi. «Neymiş bu asi! mesaj?»

«Karargâh, efendim. Sizi istiyorlar. Çok önemli ve acilmiş.»

a

Villiers'i irkilerek kendine getiren şey motorların homurtusu oldu. Ranzası üzerinde bir süre daha yatıp gözlerini çelik tavana dikerek nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonra birden hatırladı. ***HMS Clarion***, dizel motorlu bir denizaltı. O öğleden sonra kendilerini Bull Koyu'ndan almıştı.

Jackson köşede bir iskemlede oturmuş kendisini süzüyordu.

«Uykunda konuştuğunu biliyor muydun?»

«Bir bu eksikti. Bir sigara ver bana.»

«Bana kalırsa sen bu oyunu gereğinden fazla oynadın artık.»

«Hepimiz öyle değil miyiz? Neden dizeller çalışıyor?»

«Yüzeydeyiz de ondan. Yarbay Doyle bir çeyrek saate kadar hazır olmanı bildirmem için gönderdi beni.»

«Tamam, beş dakika sonra güvertede buluşuruz.»

Jackson çıkınca Villiers ranzanın kenarına oturdu. Verdikleri blucinle kazağı giydi. Neler olup bittiğini müthiş merak ediyordu. Kimse kendisine bir şey söylememişti, zaten hiçbiri dişe dokunur bir şey bilmiyorlardı ki.

Lastik çizmeleri giyip kalın ceketi sırtına geçirirken, «Biz emredileni yaparız ancak,» diye söylendi. Sigaranın da berbat bir tadı vardı, öfkeyle bastırdı küllüğe. Yorgundu, aslında bütün derdi buydu. Aşırı yorgunluktan herşeyi bulanık görüyordu artık. Uzun bir dinlenmeye gereksinimi vardı.

İçeri girip kontrol odasından geçerek köprüye çıktı. Başı üzerinde yıldızlı bir gece vardı, tuzlu deniz havası ciğerlerine doldukça kendini biraz daha iyi hissetti. Doyle dürbününü gözlerine dayamış kıyıya bakıyordu. Jackson yanındaydı.

«Nasılız?» diye sordu Villiers.

«Uruguay karşıda. La Paloma iki mi! sancak tarafında. Elimizden geldiği kadar yaklaşıyoruz Montevideo'ya. Deniz biraz kabarık ama pek zahmetli olmaz sanırım. Bu tür işleri daha önce de yapmışsınızdır nasıl olsa.»

«Eh, arada sırada.»

Doyle eğilip konuşma borusuna birşeyler söyledi. Denizaltı hız kesti.

Doyle, Villiers'e döndü, «Korkarım bundan ileri gidemeyiz. Lastik botunuzu getiriyorlar.»

«Teşekkürler.» Villiers kaptanla el sıkıştı.

Villiers'le Jackson denizaltının yanına lastik bota bindiler.

Halatlar hemen çekildi ve akıntıya kapılan bot kıyıya doğru sürüklenmeye başladı. Artan rüzgâr denizin üstünde köpükler oluşturuyordu. Villiers küreği aldı, çekmeye başladı.

Kıyı çok yakın görünüyordu. Bir dalganın üstünde yükseldiklerinde Villiers geniş kumsalı gördü. Dalgalar kıyıya çarpıp kırılmaya başlayınca Jackson beline kadar suya girip botu çekmeye başladı.

Villiers de suya girerken, «Yaşamak ne zevkli,» dedi.

«Söylenmeyi bırak da kurtulalım şuradan.»

Lastik botu en yakın kum tepesinin ardına çektiler, Jackson çakısıyla lastiği delip kumla örttü. Tepeleri aşınca sağ taraflarında karanlık ve kepenkleri kapalı bir kahve gördüler.

«Burası,» dedi Villiers.

Bir kenarda park edilmiş bir araba vardı. Yaklaşırlarken kapısı açıldı, üzerinde anorak olan bir adam çıkıp bekledi.

Adam İspanyolca olarak, «Yürüyüş için iyi bir gece, beyler,» dedi.

Villiers gerekli cevabı İngilizce verdi.

«Kusura bakmayın, yabancıyız biz, dilinizi bilmiyoruz.»

Adam gülümseyerek elini uzattı.

«Jimmy Nelson. Her şey yolunda demek?»

«Donumuza kadar ıslandık,» dedi Jackson.

«Önemli değil. Haydi binin de sizi evime götüreyim.»

Yola çıktıklarında Villiers, «Bütün bunların ne demek olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı?» diye sordu.

«Benim hiçbir şeyden haberim yok, dostum. Ben, bana söyleneni yaparım. Yukardan emirler falan. Sizin için giyecek falan hazırladım. Ölçüleriniz tam olarak bildirildi. Kendi adlarınıza da birer pasaport. Satış mühendisiymişsiniz.»

«Nereye gidiyoruz peki?»

«Paris'e. Ancak o güzelim kente, haftada bir, o da Cuma günleri, bir sefer var. Onun için forsumu kullanıp size bir Air France kargo uçağında yer buldum. Üç saat sonra kalkıyor uçak. Yarın akşam, Paris'te olacaksınız.»

«Peki sonra?»

«İşte o kadarını bilmiyorum artık. Tuğgeneral Ferguson anlatacakmış gerisini.»

«Ferguson mu? Yani bu işin ardında o mu var?»

«Evet öyle. Hayrola, bir şey mi oldu.»

«Yoo.» dedi Villiers. «Ama ben ***Falkland***'da düşman hatlarının gerisinde olmayı yeğlerdim.»

m

BÖLÜM 10

Charles de Gaulle havaalanında Yüzbaşı George Corwin bir sütuna yaslanmış gazetesini okuyordu. Saat dokuzu geçtiği için dışarısı karanlıktı. Garcia ise gazete satıcısının önünde oyalanırken Raul Monterà Gümrük kapısından çıktı. Üzerinde eski meşin pilot ceketi, bacağında blucini, boynunda eşarbı vardı. Corwin, Dördüncü Grubun verdiği fotoğraftan hemen tanıdı adamı. Garcia hemen o yana seğirtti.

«Albayım, sizi görmek benim için büyük bir onur. Juan Garcia emrinizde, efendim.»

«O onur bana ait,» dedi Monterà kibarca. «Acaba bana albay dememeniz daha doğru olmaz mı?»

«Elbette. Özür dilerim.» Garcia, Monterà'nın elindeki çantayı almaya çalıştı.

Hafifçe kızmaya başlayan Monterà, «Ben taşıyabilirim,» dedi.

«Nasıl isterseniz. Şöyle buyrun. Arabam hemen kapı önünde. Size Neuilly Caddesinde güzel bir daire tuttum.»

Monterà ile Garcia arabaya binip uzaklaşırlarken George Corwin de siyah Rover'e binmişti. Sürücünün omzuna dokundu.

«Şu yeşil Peugeot, Arthur. O nereye giderse biz de oraya gidiyoruz.»

Daire modern ve lükstü ama sade bir görünümü vardı. Dünyanın herhangi bir yerinde rastlanacak binlerceden biri. Tek özelliği yolun hemen karşısındaki Boulogne ormanına bakmasıydı.

«Umarım burada rahat edeceksiniz, albayım.»

«Çok güzel,» dedi Monterà. «Sanırım pek çok kalmayacağım zaten.»

«Senor Donner ile olayda Rus çıkarlarını temsil eden Belov, eğer uygunsa, sizi sabah saat sekizde görmek istiyorlar.»

«Pekâlâ. Ne olacak ondan sonra?»

«Hiç bilmiyorum. Senor Donner gizlilikte çok ısrarlı. Belki de yarın biraz daha açık konuşur.»

«Öyle olacağını umalım.» Monterà adamı kapıya kadar geçirdi. «Yarın görüşürüz şu halde.»

Monterà, Garcia'yı uğurladıktan sonra oturma odasına döndü, balkona çıktı. En sevdiği kentlerden biri olan Paris şimdi belki de Gabrielle demekti artık.

Heyecandan titreyerek telefon rehberlerini alıp karıştırmaya başladı. Umutsuzdu. Pek çok Legrand vardı ama Matmazel Gabrielle diye biri yoktu.

Belki de Londra'daydı kadın. Kensington numarası beynine kazınmıştı. Neden olmasın? Kendisi konuşmasa bile hiç olmazsa onun sesini duyardı. Londra numarasını da uzun uzun çaldırdıktan sonra hiçbir cevap alamayınca telefonu kapattı. Modern mutfağın buzdolabında şarap ve seri vardı. Monterà bir kadeh buz gibi Manzanilla doldurup balkona çıktı. İçkisini yudumlarken kadını düşünüyor ve kendini yaşamında hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu.

«Neredesin Gabrielle?» diye mırıldandı. «Gel bana.»

Kimi zaman işe yarardı bu. *San Carlos*'tayken onu düşünmek, onun varlığını hissetmek birkaç kere hayatını kurtarmıştı. Ama şimdi boşunaydı. İçkisini bitirdi, kendini birden bitkin hissederek gidip yattı.

a

Bir mil kadar ötede Victor Hugo Caddesinde Gabrielle de kendi dairesinin balkonuna yaslanmıştı. Bir gerçekdışılık vardı her şeyde. Ağır çekimde bir düş gibi, kendisi, kendisi değil de bir gözlemciydi sanki. Buralarda bir yerde Raul vardı. Corwin telefon edip adamın beklenmekte olduğunu söylemişti o akşam.

Telefonu çalınca içeri koştu. «Geldi,» dedi Corwin. «Onu de Neuilly Caddesinde bir apartmana kadar izledim. Küçük bir rüşvetle aldım

adresini. Yazdırıyorum.»

Gabrielle adresi yazdı. «Şimdi ne yapmam gerekiyor? Gidip kapıyı mı çalayım?»

«Pek parlak bir fikir değil bu. Bu kararı Binbaşı Villiers'e bırakalım, olmaz mı? O da yarın geliyor.»

Telefon kapanınca Gabrielle elindeki adrese dikkatle bakıp ezberledi, sonra kâğıdı küçük parçalara yırtıp çöpe attı.

«Şimdi yalanlar başlıyor,» diye mırıldandı sonra. «Aldatma ve ihanet.»

Dönüp ağır ağır oturma odasına yürüdü.

a

Belov'un Donner'e verdiği adres Monmartre'da Gaston Roux adında birinin işlettiği küçük bir gece kulübüydü. Gaston Roux, çizgili takım elbisesi çok usta bir terzinin elinden çıkma ufak tefek bir adamdı. Bir avukat, hatta varlıklı bir işadamı olabilirdi. Aslında bir işadamı sayılabilirdi, ama tek fark işinin suç olmasıydı. Uyuşturucudan beyaz kadın ticaretine kadar el attığı her işteki acımasızlığı Paris'te ün salmıştı.

«Bana adam gerek,» dedi Donner, Roux'nun mükemmel konyağını yudumlarken.

«Aracım bunu sağlayacak en iyi kişinin siz olduğunu söyledi.»

«Belirli bir ünüm vardır, bayım. Doğrudur. Kaç kişi gerekiyordu?»

«Sekiz.»

«Ortak dostumuz eski askerleri yeğlediğinizi ve birinin de eski bir muhabereci olması gerektiğini söylemişti.»

«Evet öyle.»

«Epey güç bir iş. Bana daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?»

«Veremem.»

Roux bir daha denedi. «Acaba silah atılma olasılığı var mı?»

«Evet, o yüzden adam başına yirmi beş bin frank veriyorum.»

Roux başını salladı. «Adamlara ne kadar süre ihtiyacınız olacak?»
,

«İki üç gün bir yerde oturup kendilerinden beklenileni öğrenecekler. Gerçek iş üç dört saatten fazla sürmeyecektir.»

Roux derin bir soluk aldı.

«Pekâlâ. Koşullarım şunlar: Aracı olarak bana yüz bin frank. Buna karşılık size otuzar bin frank bulacağım adamlar söylediğiniz takdirde göz kırpmadan büyükanalarını bile vururlar.»

«Doğru yere geldiğime emindim.»

Donner parmaklarını şaklatıp kapının önünde duran Stavro'yu çağırdı. Stavro getirdiği çantayı masanın üstünde açtı. İçi banknot doluydu.

Donner banknot paketlerini birbiri ardından attı masaya.

«Onlar için iki yüz kırk bin, yüz bin de size. Üç yüz elli bin olsun, bozuk para kullanmayı hiç sevmem.»

«Paranın tümünü peşin mi veriyorsunuz?»

«Neden olmasın? Size olan güvenimi gösteriyorum diyelim.»

Roux, altın dişlerini göstererek gülümsedi.

«Sizden pek hoşlandım, bayım. Gerçekten pek hoşlandım. Anlaşacağımızdan emin olduğum için size uyacak birkaç kişi hazırlamıştım. İçlerinden istediğinizi seçebilirsiniz. Eğer benimle gelirseniz bu işi hemen burada bitirebiliriz.»

a

İki sokak ötedeki binanın üstünde Roux ve Oğlu, Cenaze Levazımatı yazıyordu.

Roux kapıyı açıp önden içeri girerken, «Yasal bir iş,» dedi. «Bazı girişimlerime belirli bir saygınlık görüntüsü vermek için kurdum

burasını, ama tek oğlum Paul ise işi öylesine ciddiye aldı ki, bilemezsiniz.»

«Zevkler tartışılmaz,» dedi Donner.

Roux adamı karanlık bir koridordan geçirdi. Çeşitli bölmelerde gerçekten hazırlanmış tabutlar vardı, içerdeki ağır çiçek kokusu insanı bayıltacak gibiydi.

Koridorun ucundaki kapalı kapının ardından mırıltılar geliyordu. Roux kapıyı açınca üç cenaze arabası ile iki kamyonun bulunduğu bir garaja girdiler. İçerde bekleyen on onbeş kişiden dördü iskambil oynuyor, diğerleri sigara içip çene çalıyorlardı. Donner'ın çoktandır görmediği kadar vahşi görünüşlü bir gruptu bu, hele çoğunluğunun otuz kırk yaşlarında olması bu işte epey eski olduklarının kanıtıydı. Roux, Donner'e döndü.

«İki dakika kadar dışarda beklerseniz kendilerine durumu açıklarım.» Hafifçe gülümsedi. «Tuttuğum insanlarla aramda belli bir anlayışın bulunmasını isterim, özel bir şey, bilmem anlatabildim mi, bayım?»

«Elbette.»

Donner ile Stavro küçük bir kapıdan arka avluya çıktılar. Stavro, Donner'in sigarasını yaktı.

Donner, «Epey vahşi görünüyorlar, bunlarla başa çıkabilecek misin?» diye sordu.

«Dikkatli bakarsan öyle olmadıklarını görürsün.»

«Göreceğiz bakalım.»

Roux kapıyı açtı. «Buyrun beyler.»

Adamlar şimdi sıra halinde dizilmişlerdi, Donner hepsine teker teker baktı. «Durumu anlattım,» dedi Roux. «Hepsi de katılmak istiyorlar.» Diğerlerinden biraz ötede duran birini gösterdi. «Muhabere uzmanı olan bu. İstediğinizi seçebilirsiniz.»

Donner kendi görüşüne göre en berbat görünenlerden sekizini seçti. Parmağıyla seçtiklerinin göğüslerine dokunup sıranın sonuna geldiğinde seçilmeyenler arasında kırık burunlu iriyarı biri, «Bok!» diyerek Donner'in ayakkabısına okkalı bir tükürük savurdu.

Donner adamın suratına bir tokat indirdi. Adam birden kendini kaybeder gibi oldu, öfkeyle bir çığlık atarak Donner'i öldürmek niyetiyle üzerine atladı. Ancak her nasılsa karşısına Stavro çıkmıştı. Stavro adamın sağ bileğini yakalayıp büktü. Adamın bileğinin kasları koparken boğazından korkunç bir çığlık koptu. Stavro adamın bileğini bırakmadan bir köşedeki sandıklara doğru itti. Adam yüzü kan içinde yere yığıldı.

«Fikrini değiştirmek isteyen var mı?» diye sordu Donner.

Sonra Stavro'dan yana başını salladı. «Sizi uyarıyorum, başınızda bu arkadaş olacaktır.»

Hiçbiri kıpırdamadı. Hatta soluk bile almadılar. Yalnızca derin bir göğüs geçiren Roux Donner'e bir sigara uzattı.

«Bu paranın insanı baştan çıkarıcı gücü ne müthiş bir şey, değil mi, bayım?»

a

Ferguson erken çekilmişti yatağına, ama uyumak için değil de yatağında daha rahat çalışabilmek için. Telefon çaldığında işlerini bırakmak üzereydi. Arayan Harry Fox'du.

«Şimdi Paris'te George Corwin'den bir haber aldım, efendim. Raul Monterà gelmiş. Kendisini Garcia karşılayıp Avenue de Neuilly'de bir apartmana götürmüş. Corwin, Gabrielle'e adresi vermiş.»

«İyi,» dedi Ferguson.

«Ben hâlâ kadın için endişeliyim, efendim, Kendisinden çok şey istiyoruz.»

«Biliyorum. Ama bunu başarabilecek bir insandır o.»

«Ama efendim, siz gerçekte kadını kendi amaçlarınız için kullanırken bu arada onu mahvediyorsunuz.»

«Olabilir. Diğer yandan Güney Atlantikte şimdiye kadar kaç kişi öldü Harry? Her iki yandan. ***Belgrano*** battığında kaç kişi kayboldu

biliyor musun? Bu kan dökümünü durdurmamız gerek, yoksa buna inanmıyor musun?»

«Elbette inanıyorum, efendim.» Fox'un sesi çok bitkindi.

«Tony ne zaman geliyor?»

«Yarın akşam Fransız saatiyle beşte.»

«Öyleyse yarın öğleden sonra sen oraya git, Harry. Onu Corwin'le sen karşıla. Durumu en ince ayrıntılarına kadar anlatmanı istiyorum.»

«Gabrielle'in bu işe karıştırılmasından hiç hoşlanmayacaktır, efendim.»

«Yani kadını hâlâ seviyor mu demek istiyorsun?»

«İş bu kadar basit değil,» dedi Fox. «Beş yıl evli yaşadılar. Evet, çok kötü günler geçirmiş olabilirler ama bir ilişki öyle kolaylıkla gözardı edilemez. Gabrielle, Tony için hâlâ çok önemli.»

«Daha iyi ya, ona bir zarar gelmemesi için elinden geleni yapacak demektir. Yarın gece buraya dönmeni istiyorum, Harry.»

«Başüstüne, efendim.»

«Işığımı söndürmeden başka söyleyecek sözün var mı?»

«Fransız bağlantısı ne olacak, efendim? İşe onları karıştırma zamanı gelmedi mi?»

«Hayır. Hele şu anda, asla. Donner'in ne yapmak istediğini hâlâ bilmiyoruz. Fransızlar şimdi kendisini tutuklayacak olurlarsa, iyi bir avukat bir saate kalmadan çıkartır herifi.»

«Hiç olmazsa Pierre Guyon'la konuşsanız, efendim.»

«Peki, bunu düşünürüm, Harry. Haydi git yat artık.»

Ferguson telefonu kapattıktan sonra arkasına yaslanıp Fox'a söz verdiği gibi düşünmeye başladı. Fransız Güvenlik Servisi, ***Service de Documentation Exterieure et de Contre Espionage***, ya da kısa adıyla **SDECE**, dört bölüme ve pek çok daireye bölünmüştür. En ilginci, daha çok Eylem Servisi olarak anılan Beşinci Bölümdür. Bu bölümün başındaki Albay Pierre Guyon, Ferguson'un en eski dostlarından biriydi. Ferguson telefonu açıp Paris kodunu çevirdi, duraksadı, sonra da devam etmeden kapattı. Bir kumar oynadığının farkındaydı, tüm

mesleğini ortaya atıyordu. Ama yıllardır haber alma işinde çalışmış olmakla bilenen güdüleri durumu olduğu gibi bırakmasını söylemekteydi. Ferguson içgüdüsünün sesine uydu. ışığı söndürüp uyumaya koyuldu.

a

Raul Monterà o gece şaşılacak kadar iyi uyudu; son haftaların gerilimi ve yorgunluğu iyice etkilemişti kendisini. Sabah kalktığında saat on olmuştu. Yıllardır her sabah koşma alışkanlığını edinmişti. Bunu ancak Rio Gallegos'ta sefere çıktığı günler aksatmıştı. Artık kendisi için bir sabah duası haline gelen biçimiyle Gabrielle'e hayali bir günaydın dedikten sonra pencereye gitti. Dışarda şiddetli bir yağmur vardı, Boris de Boulogne sisler içindeydi. Monterà birden ferahlamış gibiydi. Bir gece önce öylesine yorgundu ki, bavulunu bile açmamıştı. Şimdi gidip bavuldan eski siyah eşofmanını, koşu ayakkabılarını çıkardı, buzdolabından bir bardak portakal suyu içtikten sonra dışarı çıktı. Yağmuru severdi. Çevresini saran bu ıslak perde kendisine bir kapalılık duygusu verir, yalnız kendisine ait bir dünyaya girmiş gibi olurdu. Sırılsıklam ıslanarak ve bu halinden zevk duyarak koşmaya başladı. Parkta bir tek kendisi değildi koşan. Onun gibi koşan, yürüyen, köpeğini gezdiren insanlar, hatta bir de atlı bile vardı. Neuilly Caddesinde park etmiş bir süt kamyonetinin arkasında oturan George Corwin, Monterà'nın göl yönünden kendisine doğru koşmasını gizlice izliyordu. Monterà arabadan birkaç adım ötede durdu, soluk soluğaydı. Arabanın yanındaki küçük delikten Corwin adamın birkaç poz fotoğrafını çekti. Monterà karşıya geçerken apartmanının kapısı önünde siyah bir Mercedes durdu. İçinden Garcia, ardından Donner ve Belov çıktılar.

«Şuna bak hele,» diye söylendi Corwin. «Sevgili Nikolai'nin ta kendisi.»

Üç adam dönüp binaya girmeden fotoğraf makinesi yine çalıştı. Stavro silecekleri düzeltmek için arabadan inince Corwin onun da birkaç poz fotoğrafını çekti. Stavro arabaya girince Corwin bir sigara yakıp arkasına rahatça yaslandı, beklemeye başladı.

a

Raul Monterà, Donner'den hiç hoşlanmamıştı. Adamda sanki kendisini rahatsız eden uygunsuz bir şey vardı. Belov'dan hoşlanıyordu oysa. Kendi tarafı için çalışan mantıklı bir insan. Monterà komünizm davasına büyük bir yakınlık duymamakla birlikte bunu anlayabiliyordu. Mutfaktan tepsiyi getirip masanın üzerine bıraktı.

«Kahve içer misiniz, beyler?»

«Siz bize katılmıyor musunuz, albayım?» diye sordu Donner.

«Ben kahve içmem. Sinirler için çok kötüdür.»

Monterà mutfağa gidip bir fincanla döndü.

«Çay.»

Donner güldü; sesinde duyulan hoşnutsuzluğun karşılıklı olduğunu belirten bir şey vardı.

«Bir Güney Amerikalı'dan beklenmeyecek bir davranış,» dedi.

«Bizlerin zaman zaman ne kadar şaşırtıcı şeyler yaptığımızı bilemezsiniz. İngiliz donanması bu konuda epey bir fikir sahibi oldu artık.»

«Ben de sizin gibi düşünüyorum, albayım.» diye Belov araya girdi. «Çay içmek çok uygarca bir alışkanlıktır. Biz Ruslar yüzyıllardır çayla yaşıyoruz.»

«Beyler, işimize dönsek iyi olur sanırım,» dedi Garcia.

«Senor Donner belki de bize bu konuda daha ayrıntılı bilgi vermek isteyecektir.»

«Elbette. Ben yalnızca Albay Monterà'nın gelmesini bekliyordum. Talihimiz yaver giderse işi bir iki gün içinde bitirebiliriz. Bu da tam zamanında olur sanırım, bu sabah gazetelerden okuduğum kadarıyla *San Carlos*'taki İngiliz birlikleri harekete geçmek üzereymişler.»

Monterà bir sigara yaktı.

«Peki, sizin şu ana kadar yaptıklarınız nelerdir?»

Donner gerçek olan bir temelin sahte bir hikâyeyi daha inandırıcı yaptığını biliyordu.

«Bildiğiniz gibi Libyalılarda pek çok ***Exocet*** var, ancak Arap dünyasından gelen baskı üzerine Kaddafi bunları Arjantin'e resmen veremedi. Ama bu dünyada her işi yapmanın bir yolu olduğunu da ben iyi bilirim.»

«Eee?» dedi Monterà.

«Bretanya'da eski bir bombardıman uçağı havaalanına yakın bir yerde kıyıda bir ev tuttum. Lancy diye bir yer. Şimdi kullanılmıyor ama pistleri işe yarar durumda. İki ya da üç gün sonra İtalya'dan İrlanda'ya gitmekte olan bir ***Herkül*** nakliye uçağı oraya inecek. Uçakta en son model On adet ***Exocet*** roketi olacak.»

«Aman Tanrım!» dedi Garcia.

«Siz, Albay Monterà, o malları göreceksiniz. Tatmin olmuşsanız Paris'te sizi bekleyecek olan Senor Garcia'ya telefon edeceksiniz, o da daha önce yaptığınız anlaşmaya göre üç milyon sterlinlik altını Cenevre'ye götürecek.»

«Sizi kutlarım,» dedi Monterà. «Savaş yönetmenin gerçek yolu bu işte.»

«Ben de hep öyle düşünmüşümdür,» diye devam etti Donner, «İrlanda'ya değil de, Dakar'a uçacak olan ***Herkül***'e sizin de binmek isteyeceğinizi sanıyorum. Orada iş konusunda çok açık fikirlilerdir. ***Herkül*** yakıt ikmali yapacak, Rio'ya gidecek, orada da yeni bir ikmalden sonra Arjantin'de istediğiniz yere inecektir.»

Odaya bir sessizlik çöktü. «Müthiş bir şey,» diye mırıldandı Garcia.

«Ya siz ne düşünüyorsunuz, albayım?»

«Ben profesyonel bir askerim. Emredileni yaparım, düşünmem. Benim bu sözünü ettiğiniz yerde ne zaman olmamı istiyorsunuz?»

«Öbür gün. Özel uçağımla gideceğiz oraya» Donner ayağa kalktı.

«O zamana kadar keyfinize bakın. Paris'tesiniz. Doğrusu Güney Atlantik'teki günlerinizden sonra bu tatili hak ettiniz.»

Monterà gidip kapıyı açtı. «Ben sizinle yine ilişki kurarım,» dedi Donner çıkarken.

Rus ile Donner koridorda ilerlerken Garcia bir an geride kaldı.

«Ne diyorsun?»

«Ondan hoşlanmadım,» dedi Monterà. «Ama önemli değil bu.»

«Ben gidiyorum. Önemli bir şey çıkarsa telefon ederim. Senor Donner'in dediği gibi bu arada keyfinize baksanız iyi olur, albayım.»

a

Gabrielle öğle saatinde ormanda atla bir gezintiye çıkmıştı. Yağmur az önce dinmiş, ortalıkta pek az insan vardı. Kötü bir gece geçirmiş, öğlene kadar uyumuş ve hâlâ kendine gelememişti. Kendini yorgun ve sıkılmış hissediyor, önündeki görevden korkuyordu. Yağmur çiselemeye başladığında Corwin kendini bir ağacın altına attı. Gabrielle'in göl yönünden, o sabah Monterà'nın geldiği yönden, yaklaşmasını seyrediyordu. Kadının yanaklarına renk gelmişti, şahaneydi. Corwin ortaya çıktığı anda Gabrielle dizginleri çekti.

«Sen misin?»

Kadın inince Corwin o sabah çektiği fotoğrafları çıkartıp kendisine verdi.

«Ben atı tutarım, sen şunlara bak.»

Gabrielle ilk resme baktı.

«Ufak tefek olanı Juan Garcia,» dedi Corwin. «İri yarı olanı Donner, diğeri de **KGB**'den Belov. Monterà'yı tanıyorsun.»

Gabrielle resme bakarken midesinde bir düğümlenme hissetti, hemen bir sonrakini eline aldı.

«Bu da Yani Stavro, Donner'in adamı. Epey tehlikeli biri.»

Gabrielle o sırada Monterà'nın koşarken çekilmiş fotoğrafına gelmişti. Son gücüyle koşuyordu erkek, yüzü apaçıktı, koşma heyecanı

ve zevki açıkça görülüyordu. Kadın ona katlanamayacağı kadar büyük bir sevgi hissetti.

Fotoğrafları verip dizginleri aldı.

«İyi misin?» diye sordu Corwin.

«Elbette. Tony kaçta geliyor?»

«Saat beş sularında. Harry Fox da ondan önce gelecek. Ferguson sen kendisini görmeden önce kocanla konuşmak istiyor.»

«O benim kocam değil, Bay Corwin.» Gabrielle ata bindi. «Çok büyük bir yanılma bu. Bizim işimizin ise, küçük bile olsa, yanılgının yeri yoktur.»

Corwin kadının haklı olduğunu biliyordu. Onun ağır ağır uzaklaşmasını izlerken öfke duymaması çok garipti doğrusu.

a

Corwin, Jackson ve Tony Villiers Victor Hugo Caddesindeki apartmanın onuncu katına asansörle çıkarlarken, «İşe yarar küçük bir daire,» dedi Corwin. «Bir aydan daha az bir süre için kiralamadıkları için aylığına tuttum.»

«Bölüm bu kadar masrafa dayanır artık,» dedi Villiers.

«Gabrielle'in biraz ötede oturması yüzünden tuttum burasını. Çok daha uygun...»

Corwin'in gülümseme girişimi Villiers'in o amansız düşmanlığı karşısında birden sönüverdi.

«Nerede oturduğunu biliyorum ben, yoksa bu aklına gelmemiş miydi?»

Böylesine basit bir nokta üzerinde bu kadar öfkeli olmasına Tony'nin kendisi de şaşmıştı. Yorgundu, bütün sorun buradaydı, ölesiye yorgundu. Charles Ferguson'u hatırladıkça da içi nefret ve çaresizlik doluyordu. Asansörden inince Corwin öne geçti, çıkardığı anahtarla kapıyı açtı, anahtarı Villiers'e verdi.

«Buyur.»

Daire küçük ama güzeldi, modern bir otel odasını andırıyordu. Harry Fox pencere önünde oturmuş gazetesini okumaktaydı. Villiers adama baktı.

«İlginç bir şey var mı?»

«Pek yok.» Fox gazeteyi bıraktı. «San Carlos'tan harekete geçilmesi bekleniyor.»

Villiers çantasını yatağın üstüne fırlattı.

«Pekâlâ, anlat bakalım, Harry. Ferguson'u son gördüğümde Gabrielle'i rahat bırakmasını söylemiştim. Neler oluyor şimdi?»

«Olanlardan hoşlanmayacaksın, Tony.»

Villiers, Jackson'a, «Bize birer içki hazırla, Harvey,» dedi. «Buna ihtiyacım olacak sanırım.» Sonra Fox'a döndü. «Pekâlâ, anlat bakalım.»

a

Beyaz Ev'de yaşlı çingene Maurice Gaubert oğlu Paul ile tavşanlara tuzak hazırlarken aşağıdaki ahırın önündeki avluda bir kamyon durdu. İçinden sekiz on kişi indi, kamyonda kalan iki kişi de onlara içerden malzeme yermeye başladılar. Stavro sürücünün yanından inip ahır kapılarını açtı.

«Bay Donner'in adamı,» dedi Paul Gaubert. «Komik adlı olan adam.»

«Komik olan tek yeri adı,» dedi babası. Elindekileri bırakıp tüfeğini aldı. «Gidip bakalım neler oluyor aşağıda.»

Baba oğul yaklaşırlarken Stavro da ahırdan çıkıyordu. Bir sigara yakıp kamyona yaslandı.

«Günaydın bayım,» dedi Maurice Gaubert. «Bu kez epey kalabalıksınız.»

«Öyle.»

«Bay Donner de geldi mi?»

«Yarın gelecek.»

Paul Gaubert, Stavro'nun sert bakışları altında ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

Babası, «Bizden istediğiniz bir şey var mı, bayım?» diye sordu.

«Yabancılar konusunda çok dikkatli olun.» Stavro cüzdanından iki tane binlik çıkartıp gösterdi. «Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı, bayım,» Gaubert parayı aldı. «Sizin işiniz benim işim sayılır. Olağandışı bir şey görürsem hemen size haber vereceğim.»

Stavro uzaklaşan adamların ardından baktı bir süre, sonra kendi adamlarının kamyondan indirdikleri araç gereci istifledikleri ahıra döndü.

«Sıraya geçin şimdi, marş marş!» diye seslendi. Adamlar koşup sıraya dizildiler, hazırolda durdular. Stavro önlerinden geçerek tek tek baktı yüzlerine. «Şu andan sonra artık asker sayılırsınız. Bu fikre ne kadar çabuk alışırsanız sizin için o kadar iyi olur.»

a

Corwin'in kiraladığı Citroën o akşam üzeri Gabrielle'in Victor Hugo Caddesindeki apartmanının önünde durdu. Direksiyonda Jackson, arkada ise Harry Fox ile Villiers vardı.

«İşte durumu öğrendik artık,» dedi Fox.

«Öyle görünüyor.»

«Bir şey daha var. Sözünü ettiğim bu Profesör Bernard. Hâlâ Buenos Aires'ten kendisine telefon edip ellerinde kalan birkaç ***Exocet***'in teknik sorunları konusunda bilgi alıyorlar. Oradaki adamlarımız dün gece iki telefon görüşmesi yapıldığını saptadılar.»

«Bu pek iyi değil işte.»

«Biliyorum. Ferguson bunun devam ettirilemeyeceği kanısında. Sen hazır buradayken bu işin de gereğine bakmanı istiyor.»

«Pekâlâ,» dedi Villiers duygusuz bir sesle.

«Güzel şimdi Başçavuş beni *De Gaulle* havaalanına götürürse Londra uçağına ancak yetişebilirim.»

«Tamam. Harvey, sen Yüzbaşı Fox'u havaalanına götür. Beni almaya gelme. Yürüyerek dönerim. Sonra görüşürüz.»

Villiers arabadan inip yürürken Fox kapıyı araladı.

«Tony.»

Villiers döndü.

«Ne var?»

«Gabrielle'e fazla yüklenme, olmaz mı?»

Villiers elleri cebinde olduğu halde ifadesizce baktı adamın yüzüne. Sonra hiçbir şey söylemeden dönüp apartmandan içeri girdi.

a

Seni iyi gördüm,» dedi Villiers.

Gabrielle odunları alev alev yanan şöminenin önünde duruyordu. Üzerinde ipekli elbisesi vardı. Ayakları çıplak, saçları ensesinde toplanmıştı.

«Ben de seni iyi gördüm. Orası nasıldı?»

«Kötü bir günde İskoç yaylalarından farksız.»

Acı acı güldü Villiers.

«Bana kalırsa, ver Arjantinlilere gitsin. Kuzey ***Falkland***'a sahip olmak istenecek pek bir şey yok. Armagh ya da Oman'ı yeğlerim.»

«Peki ne oluyor öyleyse, Tony? Nedir oynadığımız bu oyun?»

Aralarında yine birden bir yakınlık, bir sıcaklık doğuvermişti. Aşk değil, ama yine de kadının hep olacağını ve hiç kaybolmayacağını bildiği bir şey. Ölene kadar hiç yitirmeyeceği bir duygu.

«Oyun hepsi, sevgilim.»

Villiers kendine bir içki doldurdu.

«Başbakandan, *Galtieri*'den, Reagan'dan başlayıp en alt kademelere kadar inen bir oyun.»

«Peki, bunca yıldır senin oynadığın oyun ne, Tony? Ölüm isteği oyunu mu?»

Villiers hafifçe güldü.

«Tanrı yardımcın olsun, Gabrielle, ama bu sorunun yanıtını en az bin kere kendi kendime sorduğumu anlamadın mı daha?»

Gabrielle kafasının içindekilerini toparlamak istermiş gibi kaşlarını çattı.

«Tony, sonunda biz mi oyunu kontrol altına alıyoruz, yoksa o mu bizi? İstediğimiz zaman durduramaz mıyız, yoksa bu hep böyle mi devam etmek zorunda?»

Tony kendini kadına hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Karşısına oturdu.

«Monterà'yı seviyorsun, öyle değil mi?»

«O, bana bugüne kadar olan en iyi şey.»

«Bu işe devam edebilecek misin peki?»

«Sanırım. Başka bir seçenek yok elimde. Ferguson bunu açıkça belirtti.»

«Bugünlerden birinde onu epey ağır bir kamyon altında ezivereceğim.»

Kadın gülümseyerek Tony'nin ellerini avuçları içine aldı.

«Bu daha iyi işte... » dedi Tony.

«Şimdi bana Monterà ile nasıl bir araya geleceğini konuşalım bakalım.»

«Bunu nasıl sağlayacaksın?»

«Çok basit. Corwin onu dün sabah ormanda koşarken gördüğünü söyledi.»

«Eee?»

«Çok esaslı koşuyormuş, bu da onun sürekli eğitim altında olduğunu gösterir. Şakır şakır yağan yağmur altında ancak fanatikler, bir tek gününü bile kaçırmak istemeyenler koşar. Bence yarın sabah da orada olacaktır.»

«Peki ben ne yapacağım?»

«Yine atla dolaşmaya çıkabilirsin. Anlatayım.»

Tony sözünü bitirdiğinde kadın istemeye istemeye gülümsedi.

«Her zaman şaşırtıcı planlar yaparsın sen zaten.»

«Bazı durumlarda.» Villiers ayağa kalktı.

«Her neyse, seni gözden kaçırmamaya dikkat edeceğim. Ayağa kalkma, ben kendim çıkartın.»

Erkek bir an duraksadı, uzanıp kadının elini tuttu. Gabrielle sımsıkı tutundu erkeğin eline. Başını kaldırdığında yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

«Onu seviyorum Tony, bu çok garip değil mi? Hikâye kitaplarında, şiirlerde olduğu gibi. İlk görüşte aşk. Aklımdan çıkaramıyorum onu.»

«Anlıyorum.»

«Ve şimdi de bu aşkı eylemimle boğuyorum, başka seçeneğim de yok.» Gözleri dolmuştu. «Çok garip, değil mi?»

Villiers'in buna verecek yanıtı yoktu. İçinde kendisine, Ferguson'a ve yaşadıkları dünyaya karşı korkunç bir öfke vardı. Kadını alnından öptü, sessizce çıkıp gitti.

m

BÖLÜM 11

Ertesi sabah Gabrielle at sırtında Villiers'in söylediği gibi ormanın hemen çıkışında beklerken yine yağmur yağıyordu. Ortalıkta yaprakların hışırtısından ve yağmurun sesinden başka hiçbir gürültü yoktu. Her şey gerçek dışıydı sanki Gabrielle yine bir düşteymiş de kendini uzaktan seyrediyormuş gibi bir izlenime kapıldı. O sırada ağaçların altında, göl kenarında kara eşofman giymiş biri yokuş yukarı çıkmaya başladı. Raul. Gabrielle bir an erkeğe baktı, sonra dizleriyle hafifçe dürttü hayvanı. Sağında bir hareket oldu, ağaçlar arasından iki kişi çıktı. Biri sakallıydı, diğeri ise blucinli, yamalı ceketli, uzun sarı saçlı bir genç. Gabrielle adamların kendisi için bir tehlike oluşturduğunu anladı. Sakallısı kollarını açarak koşunca at art ayakları üstüne dikildi. Adam bir eliyle dizginleri yakalarken öteki eliyle Gabrielle'in sağ kolunu tuttu. Gabrielle eyerden aşağı çekilirken gerçek bir korkuyla bağırdı. O sırada ikisi de yakalamışlardı artık kendisini. Sakallı kollarını arkaya bükmüş tutuyor, sarı saçlı genci de ceketi altından göğüslerine uzanıyordu.

At dört nala uzaklaşırken sakallı olanı, «Ağaçların altına çek,» dedi.

Gabrielle bir çığlık attı. Korkudan değil de kendisine el süren tüm erkeklere duyduğu nefretten...

a

İlk çığlığı duyan Monterà başını kaldırdığında bir kadının atın üzerinden çekildiğini görmüştü. Gabrielle'i tanımamıştı ama başı dertte olan bir kadın vardı önünde. Koşucu ayakkabıları ıslak çimenlerin üstünde hiç ses çıkarmayarak hızını arttırdı. Gabrielle yerdeydi şimdi. Sakallı adam kendisini kaldırmaya çalışıyor, diğeri ise seyrediyordu. Monterà gencin üzerine yıldırım gibi indi,

böbreklerine şiddetli bir darbe indirdi. Delikanlı acı bir çığlık kopartarak dizüstü çöktü. Sakallı olanı başını kaldırdığında yüzüne bir tekme yedi.

Ancak yumuşak ayakkabılar fazla bir zarar vermemişti. Adam bir kere yuvarlandı, ayağa fırlarken de cebinden bıçağını çıkardı.

Gabrielle de aynı anda doğrulmuştu. Monterà kadının yüzünü gördü, şaşkın bir halde güdüsel bir hareketle ona doğru uzandı.

Sakallı üzerine gelirken bir çığlık attı Gabrielle. Monterà kadını itip boğa güreşçisi gibi yana kaydı, adam yanından geçti.

Raul Monterà'nın gözlerini kan bürümüştü şimdi. Daha önce hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı. İki ayağı üstünde dengesini bulup bekledi. Eli bıçaklı adam bir daha saldırdı üstüne. Monterà adamın bileğini yakaladı, kolunu havaya kaldırıp yana büktü. Sakallı adam bir çığlık attı, Monterà elinin kenarıyla adamın boynuna sert bir darbe indirdi, adam yere devrildi. Sarı saçlı delikanlı ise bir ağacın dibinde kusuyordu. Gabrielle yüzü gözü çamur içinde, sapsarı kesilmiş bir halde bir ağaca yaslanmıştı.

«Gabrielle! Tanrım!» Monterà kadını kollarından tutarken gülüyordu.

«Sen hiçbir işi yarım yapmazsın, değil mi?» dedi Gabrielle.

«Bunun bir yararını görmedim şimdiye kadar. Bu işte ya adam gibi dövüşürsün ya da kaçarsın. Dur atını getireyim.»

At bir kenarda sakin sakin otluyordu. Monterà hayvanı dizginlerinden çekip getirdi.

«Binecek misin?»

«Sanmıyorum.»

Sakallı adam inleyerek doğrulmaya çalıştı. Delikanlı da şimdi ağaca yaslanmış duruyordu.

«Bu hayvanları ne yapmamı istersin? Polis çağırayım mı?»

«Bırak gitsinler. Cezalarını yeteri kadar verdin zaten.»

Parkın kapısına doğru yürümeye başladılar.

«İnanılmaz bir şey bu,» diyordu Monterà. «Dün geldim buraya. Paris adresini bilmiyordum, Londra'daki evine telefon ettim ama cevap veren çıkmadı.»

«Eh, buradayım da ondan.» Gabrielle'in şimdi gerekli sözleri söylemesi sırası gelmişti. «Ama neler olup bitiyor, Raul? Savaştasın. Neden Buenos Aires'te değilsin?»

«Uzun hikâye. Ben hemen karşıda De Neuilly Caddesinde oturuyorum, ya sen?»

«Victor Hugo Caddesinde.»

«Uzak değilmiş.» Erkek gülümsedi. «Bana mı gidiyoruz, sana mı?»

Gabrielle öylesine sevinçliydi ki, bir an için her şeyi unuttu.

«Raul, seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin.»

Uzanıp erkeği öptü. Bir an kucaklaştılar. Monterà'nın gözlerinin içi gülüyordu.

«Şu anda sıcak bir banyo sana iyi gelir.»

Gabrielle gülümsedi.

«Arabam ahırda.»

«Ne bekliyoruz öyleyse?»

Kollarını birbirlerinin beline dolayıp yürümeye başladılar.

a

Onlar gittikten sonra Tony Villiers ile Harvey Jackson ağaçların arasından çıkıp iki saldırgana yaklaştılar. Sakallı adam ayağa kalkmış kolunu tutuyordu. Yüzü acıyla buruşmuştu. Delikanlı ise yine kusmaya başlamıştı.

«Ben size kadını biraz korkutmanızı söylemiştim,» dedi Villiers. «Ama siz kurnazlık etmeye kalkıştınız. Hak ettiğinizi de buldunuz.»

Jackson cebinden birkaç banknot çıkartıp sakallı adamın cebine soktu.

«Beş bin frank.»

«Yetmez. Kolumu kırdı.»

«O senin kötü talihin,» dedi Jackson bozuk Fransızcasıyla.

Villiers, Gabrielle'in adamların ellerinde nasıl kıvrandığını hatırladıkça öfkesinden kuduracak gibi oluyordu.

«Öteki kolunu da kırarız,» diye mırıldandı.

Sakallı adam korunmak istercesine kolunu kaldırdı.

«Hayır, hayır! Yeter peki!»

Delikanlıya döndü, sağlam eliyle omzunu tuttu, sendeleye sendeleye yürüdüler.

«Pis amatörler,» diye Jackson söylendi. «Bunu düşünmemiz gerekirdi.»

Ama Villiers dönmüş ve yola doğru hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı bile.

a

Victor Hugo Caddesindeki daire büyük, yüksek tavanlı, yüksek pencereli, havadar bir yerdi. Mobilyalar basit ama zevkliydi. Monterà dev bir yeşil mermer banyonun kenarında otururken Gabrielle bir tepsi içinde iki fincan çayla mutfaktan geldi. Çırılçıplaktı. O da gömme banyonun öteki yanına girip oturdu.

«Bize!» diye Monterà fincanını kaldırdı.

«Bize!»

Gabrielle yine bir anda içinde bulunduğu berbat durumu unutmuştu. Şimdi yalnızca o anı ve birlikte olduklarını düşünebiliyordu.

Monterà sıcak suyun içinde arkasına yaslanıp çayından bir yudum aldı.

«Bunu daha önce de yapmamış mıydık?»

Gabrielle kaşlarını çatarak erkeğin sağ omzu altındaki on beş yirmi santim uzunluğundaki çirkin yara izini okşadı.

«Nedir bu?»

«Şarapnel. O gün talihli bir gündü benim için.»

Gabrielle yine bilmezlikten geldi.

«Uçuyor muydun yani? ***Falkland***larda mı?»

«Malvinas'da.» Monterà gülümsedi. «Bunu hiç unutma. Evet, Gabrielle adında bir ***Skyhawk*** bombardıman uçağındaydım. Televizyon haberlerinde sık sık verildi.»

«Şaka ediyorsun.»

«Uçağın burnunda iri harflerle yazılıydı. Sevgilim sen pek çok kez geçtin *San Carlos*'tan.»

Gabrielle birden Harrods'un televizyon bölümündeki sahneyi, spikerin sesini. *San Carlos* üzerinde alçaktan uçan uçakları, ***Skyhawk***'ın parçalanışını, halkın alkışlarını hatırladı.

«Hayatımda televizyon yıldızı olacağım hiç aklıma gelmezdi,» diye acı acı gülümsedi Monterà.

Gabrielle gerçekten kızmıştı.

«Bu yaşta savaşta jet uçağıyla uçuyorsun, ha? Bu kadar komik bir şey duymamıştım bugüne kadar.» Erkeğin yüzüne dokundu. «Gerçekten çok mu kötüydü, Raul?»

«Pek çok kere cehenneme gidip geldim. Çevremde genç genç insanların paramparça olduklarını gördüm. Rio Callegos'tan ayrıldığımızda pilotlarımızın yarısını kaybetmiştik. Boşuna hem de.»

«Anlat, Raul. Anlat ve kurtul, sevgilim.»

Gabrielle erkeğin ellerine uzandı. Birbirlerini tutarak oturdular.

«Boğa güreşçisi olan dayımı hatırladın mı?»

«Evet.»

«Arenaya girmeden önce diz çöküp Meryem Ana'ya dua ederdi. Beni hayvanların boynuzlarından koru derdi. Ben de son birkaç haftada pek çok kere o boynuzlarla karşılaştım »

«Neden ama, Raul? Neden?»

«İşim bu da ondan. Pilotum ben. Başka seçeneğim yoktu. O çocuklar kendi başlarına cehenneme giderken ben bir masa başında oturabilir miydim? ***Falkland*** Körfezine ne ad verdik, biliyor musun? Ölüm Vadisi.»

Erkeğin yüzünün derisi gerilmişti.

«Arenada kırmızı bir kapı vardır; boğanın içeri girdiği kapı. Korku Kapısı derler. O kapıdan ölüm gelir, Gabrielle. Beni öldürmeye kendini adamış kara bir canavar. *San Carlos*'a uçarken benim için o kapıyı kapalı tutan tek şey sendin. En kötü anlarımda, uçağın kontrolünü kaybettiğimde, paraşütle atlamaya hazırlandığımda yemin ederim senin kullandığın o Opium parfümünün kokusunu duydum. Çılgınca bir düşünce belki. Ama seni yanımda hissediyordum.»

«Ne oldu sonra?»

Monterà'nın bütün gerginliği kaybolmuş gibiydi.

«Buradayım işte, öyle değil mi?» Gülümsedi. «Kontrol tablosunda senin bir fotoğrafın da olmalıydı. Dönüşümde bir tane verirsin.»

«Dönüşünde mi?» Dehşete kapılmıştı kadın. «Bir daha oraya dönüp uçmayı düşünmüyorsun herhalde.»

Monterà omuzlarını silkti.

«Burada birkaç gün kalacağım. Döndüğümde ne olacağını bilmiyorum.»

«Burada ne yapıyorsun?»

«Hükümetin verdiği bir görev.» Bir bakıma gerçeği söylüyordu. «Fransızların bize koydukları silah ambargosu başımıza pek çok sorun açtı. Peki senin ne işin var burada?»

«Paris Match için bir dizi hazırlıyorum.»

«O değerli baban tarafından desteklenerek mi?»

«Evet. Bir duvarda Degas, diğerinde de Manet ile.» Gabrielle dizleri üstüne doğrulup erkeği dudaklarından öptü, dilini ağzından içeri kaydırdı. «Senin ne esaslı olduğunu unutmuştum.»

«Yine o sözcük mü? Başka şey düşünmez misin sen?»

«Şimdi düşünemem, ama hemen yatağa: götürürsen belki aklıma gelir.»

Daha sonra, yarı açık perdelerden gelen ışık altında Gabrielle dirseği üzerinde doğrulup uyuyan erkeği seyretti. Yüzü gergindi, uykusunda acı çekiyordu. Birden alnında ter tanecikleri belirdi, gözlerini iri iri açtı. Kadın erkeğin alnına düşen saçlarını kaldırıp bir çocukmuş gibi öptü.

«Bir şey yok, yanındayım ben.»

Hafifçe gülümsedi Monterà. «Yine o rüyayı gördüm. Öyle sık görüyorum ki. Hani sana Londra'da anlatmıştım.»

«Alçalan kartal.»

«Evet, pençelerini uzatmış... »

«Sana söylediklerimi unutma. Kanat flaplarını indir. Kartallar da üzerinden kayıp giderler.»

Monterà kadını üzerine çekip ensesini öptü. «Ne güzel kokuyorsun. Ilık, kadınca...»

Gabrielle bir daha uyandığında erkeği yanında bulamadı. Korkunç bir panik duygusuna kapılmıştı. Doğrulup yatağın yanındaki saate baktı. Dört olmuştu. O sırada Monterà üzerinde siyah eşofmanı olduğu halde içeri girdi. Elinde bir gazete vardı.

«Senin mektup kutunda buldum.»

Yatağın kenarına ilişip gazeteyi açtı. «İlginç bir şey var mı?» diye sordu kadın.

«Evet. İngiliz birlikleri *San Carlos* köprübaşından içerlere yürüyorlar. ***Skyhawk***'lar piyade birliklerine saldırmışlar. İkisi

düşürülmüş.»

Gazeteyi bir yana atıp elleriyle yüzünü örttü.

«Haydi gel biraz yürüyelim.»

«Peki. Beş dakikada hazır olurum.»

Gabrielle giyinirken Monterà kendisini oturma odasında bekledi. Kadın geldiğinde üzerinde blucin ve Londra'dan hatırladığı ceket vardı.

Aşağı indiler, Gabrielle'in arabasıyla Boulogne ormanına gidip el ele uzun bir yürüyüş yaptılar.

«Şimdi çok daha sakinlemiş görünüyorsun,» dedi Gabrielle.

«Bunun nedeni sensin.»

Yağmur altında bırakılmış iki iskemleye oturmuşlardı.

«Kimi insan uyuşturucu, kimi de içki kullanır, ama ben Gabrielle tutkunuyum.»

Kadın uzanıp erkeği öptü.

«Çok iyi bir insansın, Raul. Şimdiye kadar tanıdığım erkeklerin en iyisi.»

Kalkıp kol kola park yerine yürüdüler. «Halimiz ne olacak?» diye sordu Gabrielle.

«Yani benim niyetlerimin saygın olup olmadığını mı soruyorsun? Hiç kuşkun olmasın. Uygun olan ilk anda evleneceğim seninle, yalnızca Manet ile Degas'a sahip olmak için olsa bile.»

«Peki ya çok yakın gelecekte?»

«Talihliysek bir iki günümüz var sayılır, ondan sonra Arjantin'e dönmeliyim.»

Gabrielle neşeli görünmeye çalıştı.

«Hiç olmazsa bu gecemiz garanti, desene. Haydi gel yemek yiyip dans edebileceğimiz bir yere gidelim.»

«Neresini önerirsin?»

«Montmartre'da Paco diye bir yer var. Brezilyalı. Müziği çok güzeldir.»

«Paco'ya gidelim öyleyse. Seni saat sekizde alırım. Tamam mı?»

«Tamam.»

Gabrielle otoparkın karşı tarafında Tony Villiers'i görünce öfkeye kapılmaktan kendini alamadı.

«Senin evini önünde bırakırım.»

Monterà'nın evinin önüne gelince de arabadan indi, kaldırımda bir iki dakika konuştu erkekle, sonra üstünü değişmek üzere kendi evine gitti. Karşı kaldırımda bir sırada gazete okuyan Nikolai Belov'un adamlarından biri arabanın plakasını not etti.

a

Gabrielle eve dönünce kapının çalmasını beklerken odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Kapı çalınca gidip Villiers'i içeri aldı.

Öfkeden yüzünden düşen bin parçaydı.

«Bildirecek bir şey var mı?» diye sordu Villiers.

«Silah ambargosu konusunda hükümetinin verdiği bir görevle gelmiş buraya.»

«Bu her şey demek olabilir. Başka?»

«Bir şey daha var, durmadan beni izlemeni istemiyorum. Bunda çok ciddiyim, Tony. Durumum zaten güç, bir de sen güçleştirme.»

«Yani seni sıkıntıya mı sokuyorum?»

«Ne dersen de sen. Bu gece sana kesinlikle ihtiyacım yok. Montmartre'da yemek yiyeceğiz.»

«Sonra da buraya mı geleceksiniz?»

Gabrielle gidip kapıyı açtı. «Hepsi bu kadar, Tony.»

«Pekâlâ, merak etme. Harvey ile başka işimiz var bu gece.»

Villiers gidince Gabrielle gidip banyoya girdi. Heyecanla bekliyordu geceyi. Ne olursa olsun, o gece kendisinindi.

a

Wanda el telefonu ile geldiğinde Donner duştaydı.

«Belov seninle konuşmak istiyor.»

Donner ellerini kurulayıp telefonu aldı.

«Ne var, Nikolai?» Yüzünden hiçbir şey belli olmadan bir süre dinledi. «Bu çok ilginç işte. Evet, yeni bir haber alırsan bana bildir. Örneğin bu gece bir yere çıkarlarsa mutlaka haber ver bana.»

Telefonu kıza geri verdi. «Sıkıntılı bir şey mi?» diye sordu Wanda.

«Anladığım kadarıyla bizim savaş kahramanı kendisine bir kız arkadaş bulmuş. Belov'un aldığı habere göre Victor Hugo Caddesinde yaşayan çok güzel bir genç kadın.»

«Orada oturduğuna göre çok paralı demek.»

«Mantıklı bir varsayım. Adı Gabrielle Legrand. Belov beni durumdan haberdar edecek. Eğer dediği kadar güzelse bir görmeye değer.»

«Evet öyle.»

Wanda el telefonunu kapının yanındaki sehpaya bıraktı.

«Başka bir şey ister miydin?»

«Evet. Gelip sırtımı ovabilirsin.»

«Nasıl istersen.»

Kız ağır ağır soyunurken belirli bir korkuya kapılmıştı. Tanımadığı bir kadından korkuyordu. Altıncı duyusu bunun kendisi için çok kötü olacağını söylemekteydi.

a

Monterà yanında getirdiği tek elbise olan lacivert moherini beyaz bir gömlek ve siyah kravatla giydi. Taksinin arkasında otururlarken Gabrielle, «Çok şıksın,» dedi.

«Senin yanında soluk bir lekeden başka bir şey değilim.»

Gabrielle'in üstünde Arjantin Büyükelçiliğinde giydiği gümüş renkli mini elbise vardı.

«Son olarak çıktığımızda bana Thames nehri kıyılarının geceyarısı romantikliğini göstermiştin. Acaba bu gece için neler hazırladın bana, çok merak ediyorum.»

Gabrielle gülümseyerek erkeğin elini tuttu. «Fazla bir şey değil. Yalnızca kendimi.»

a

Belov bir daha telefon ettiğinde Donner televizyonda ***Falkland*** haberlerini izliyordu.

«Montmartre'da Paco diye bir Brezilya lokantasına gittiler,» dedi Rus.

«Çok ilginç. Yemekleri iyi midir?»

«Fena sayılmaz; ama müziği şahanedir. Genç hanım Maurice Legrand adında çok zengin bir sanayicinin kızı.»

«Adam ne iş yapıyor?»

«Akla gelebilecek her şeyi. Marsilya'da merkezi. O batarsa Fransız Merkez Bankası da batar!»

«Şimdi çok daha ilginç olmaya başladı,» dedi Donner.

«Peki, gerisini bana bırak.» Donner telefonu kapatıp Wanda'ya döndü. «Haydi, cicilerini giy şimdi, dansa gidiyoruz.»

Belov, Donner'le konuştuktan sonra bir süre kaşlarını çatmış, düşünerek oturdu. Irana Vronsky mutfaktan kahve getirip adamın yanına bıraktı.

«Bir şey mi var?»

«Bilmiyorum. Bu Legrand denilen kadın. Ortada uyumsuz bir şey var gibime geliyor.»

«Ne gibi?»

«Bilemiyorum. Bütün iş de burada zaten.»

«Öyleyse kafanı rahat ettir. Bir numaralı kontrolden geçir kadını.»

«Çok güzel bir fikir. Sabah büroya gidince ilk iş olarak buna bakarsın.»

Belov kahveden bir yudum alınca yüzünü buruşturdu, «Monterà haklıymış. Pis bir şey bu kahve. Bir fincan çay yapma olanağı var mı?»

m

BÖLÜM 12

Sıkışık masaları, canlı kalabalığı ve kusursuz beş kişilik orkestrasıyla Paco güzel bir yerdi. Dans edenleri rahatça seyredebilecekleri bir yer de bulabilmişlerdi. Gabrielle bir viski, Monterà da bir maden suyu ısmarladılar.

«Hâlâ içmiyor musun?» diye sordu kadın.

«Kendimi formumda tutmam gerek. Orta yaşlı erkek, genç kadın. Anlarsın ya.»

«Hap iç öyleyse. Çok iyisin doğrusu. Aslında ben senin paranın peşindeyim.»

«Şimdi yanıldın işte. Arjantin'de şimdiki enflasyon devam edecek olursa asıl ben senin paranın peşindeyim. Bu savaş sona erince Monteràlar bile sıkıntıya düşebilirler.»

Ama savaş sözü Gabrielle'i gerçeğe döndürmüştü ki, buna izin veremezdi. Erkeğin elini tutup ayağa kaldırdı.

«Gel dans edelim haydi.»

Bir bossanova çalışıyordu, Monterà da çok iyi dans etmekteydi.

Parça bitince Gabrielle, «Sen jigolo olmalıymışsın,» dedi.

«Şimdi annemin sözünü tekrarladın işte. Bir beyefendi iyi dans etmemeliymiş ona göre.

Ben ise dansı oldum olası sevmişimdir. Gençliğimde tango barlarından çıkmazdım. Arjantinlinin gerçek dansıdır tango. Her şeyi yansıtır. Politik çatışmalar, bunalımlar, hayat, aşk... ölüm. Sen tango yapar mısın?»

«Eh, öyle derler.»

Monterà orkestra şefine dönüp Portekizce, «Hey ahbap, gerçek bir tangoya ne dersin?» diye seslendi.

«İnsanın yüreğini hoplatacak bir şey, bir Cambalache örneğin.»

«Beyefendi Arjantinli,» dedi adam. «Şivesinden anladım. Vatanınızdan çok uzakta sayılırsınız, siz ve bayan için çalıyorum bunu.»

Orkestra şefi yalnızca piyano ve keman eşliğinde çalmaya başladı; müzik kadının yüreğine işliyor, sonsuz bir kederden, aşk özleminden, yaşamı yaşanmaya değer kılan tek şeyin vermek ya da vermemek olduğunu, bunun da bir başkasının elinde bulunduğundan söz ediyordu.

Gabrielle'in hiç hayal edemeyeceği biçimde tek vücut olarak dans ettiler. Erkek yönetmiyordu kendisini. Çok mükemmel ama aynı zamanda inanılmaz bir sevecenlikle dans ediyordu. Gülümsediği zaman aşkı açıkça okunuyordu yüzünde; dürüstçe bir armağan veriyordu kadına, kendisinden hiçbir istekte bulunmuyordu.

Bu gösteri pek çok kimseyi, bu arada Wanda ile barda oturmakta olan Felix Donner'i de büyülemişti.

«Tanrım, nasıl bir yaratık bu! Bugüne kadar böylesini görmemiştim.»

Wanda işte o anda paniğe kapıldı, daha önce hiç olmadığı gibi hem de.

«Öyle elbise giyen herkes güzel görünür.»

«Elbiseye başlatma şimdi. O ne giyse güzeldir... ya da hiçbir şey giymese bile.»

Müzik sona ererken birkaç kişi alkışa başladı, ancak Monterà ile Gabrielle tüm dünyaya sağır olarak bir an birbirlerinin kollarından ayrılmadılar.

«Beni gerçekten çok seviyorsun,» diye mırıldandı kadın.

«Başka bir seçeneğim yok. Bana neden uçtuğumu sormuştun. Öyle olduğum için demiştim. Seni neden sevdiğimi sor. Aynı yanıtı verebilirim ancak; öyle olduğum için.»

Gabrielle'in içindeki kesinlik ve sakinlik duygusu inanılmaz bir şeydi. Erkeğin elini tuttu.

«Gel oturalım artık.»

Masaya dönünce Monterà bir şişe Dom Perignon ısmarladı.

«Evet, tango Buenos Aires'de bir yaşam biçimidir. Seni eski kentte *San Telmo*'ya götürürüm. Yeryüzünün en iyi tango barları. *El Viejo Almancen*'e gideriz. Seni orada bir gecede tango, ustası yaparlar.»

«Ne zaman? Bütün bunlar ne zaman olacak?»

«Vay vay vay!» dedi Donner. «Senor Monterà! Ne hoş bir sürpriz bu!»

Donner masanın yanında durmuş kendilerine bakıyordu, Monterà istemeye istemeye ayağa kalktı.

a

Paul Bernard Seine nehri kıyısındaki köşe başında taksiden indiğinde yağmur yağıyordu. Parasını verip taksiyi gönderdikten sonra kentin gündüzün kalabalık, geceleyin ıssız olan bu antrepo kesiminde Garcia'nın o akşam Sorbonne'daki bürosuna telefonla bıraktığı adresi aramaya koyuldu. ***Lebel ve Ortakları***, İthalat şirketini bulması uzun sürmedi. Büyük giriş kapısının altındaki küçük kapı dokunur dokunmaz açıldı. İçersi karanlıktı ama epey yüksekteki camlı büro bölmesinde ışık yanıyordu.

«Garcia? Orada mısın?»

Buzlu camın ardında bir gölge belirdi, kapı aralandı, bir ses, «Yukarı gel,» diye bağırdı.

Bernard neşeyle çıktı merdivenlerden.

«Pek zamanım yok. Doktora öğrencilerimden epey dolgun vücutlu bir kız beni yemeğe çağırdı, sonra da tezini birlikte inceleyeceğiz. Talihim yaver giderse sabaha kadar sürer bu iş.»

Kapıdan içeri girince karşısındaki masanın ardında oturanın Tony Villiers olduğunu gördü.

«Kimsiniz siz? Garcia nerede?»

«Gelemedi.»

Kapı arkasından kapanınca Bernard aniden geriye döndü. Bu kez Harvey Jackson'la burun buruna gelmişti. İlk kez olarak korkuya kapıldı.

«Ne oluyor burada?»

Jackson adamı omuzlarından yakalayıp bir iskemleye oturttu.

«Otur ve ancak sana sorulan soruları yanıtlamak için aç ağzını.»

Villiers cebinden bir ***Smith Wesson*** tabanca ile bir susturucu çıkarttı.

«Ateş ettiğim zaman ses çıkmaması için Profesör, ama eminim bunu biliyorsunuz.»

«Ne oluyor burada, hiçbir şey anlamıyorum...»

Villiers tabancayı masanın üstüne bıraktı.

«Arjantinle yaptığınız konuşmalarla kabaran telefon faturanız hakkında konuşacağız. Şundan bundan, ***Exocet*** roketlerinden... Ha, bir de Donner adında insanlardan... »

Bernard korkmuştu ama aynı zamanda çok da kızmıştı.

«Kimsin sen?»

«Üç gün önceye kadar Falklandlarda olduğum için ölüleri ben de gördüm. İngiliz Özel Hava Servisi Alayından bir subayım.»

«Orospu çocuğu!»

«Tam üstüne bastın. Birisinin zamanında dediği gibi İngiliz ordusunda SS birliklerine en fazla yaklaşan kişileriz bizler. Böyle olup olmadığını bilemiyorum, ama bildiğim bir şey varsa o da şu: eğer istediklerimi söylemezsen bununla sol dizkapağını parçalarım.»

Tabancayı aldı.

«Ulster'de İrlanda Cumhuriyetçi ordusundan öğrendiğimiz pis bir oyun. Eğer yine de konuşmazsan bu kez sağ dizini parçalarım. Ondan sonra ömrünün sonuna kadar koltuk değneğiyle dolaşırsın.»

Odanın öteki ucundaki rafın üzerinde bir vazo vardı. Villiers tabancalı elini kaldırdı, silahtan hafif bir takırtı çıktı, vazo paramparça oldu.

Bernard'a yetmişti bu kadarı.

«Donner'in kim olduğunu biliyor musunuz?» diye sordu.

«Evet. Onun bu ülkedeki Arjantin ajanlarına birkaç gün içinde ***Exocet*** roketleri teslim etmeye söz verdiğini de biliyorum. Bunları nereden alıyor?»

«Bana söylemedi. Hatta, bildiğim kadarıyla kimseye açıklamadı bunu.»

Villiers nişan almak için tabancayı kaldırdı.

«Hayır, hayır... dinleyin beni.»

«Dinliyorum, ama inanılır bir şey olmasına gayret et.»

«Bretanya kıyıları açıklarında ***Exocet***'leri denedikleri ***Ile de Roc*** diye bir, ada var. Buraya en yakın liman ***St. Martin***'dir. Donner orada bir ev tuttu. Adaya gönderilmek üzere köyden geçen ***Exocet*** nakliye kamyonlarından birini kaçırmak istediğini sanıyorum.»

Yüzünden akan terlere ve bitkin haline bakılırsa bildiklerini söylemekteydi. Villiers başını sallayıp Jackson'a döndü.

«Peki Harvey. Git ve beni arabada bekle.»

Jackson yanıt vermedi. Kapıyı kapatıp çıktı. Tahta merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Bir sessizlik oldu sonra.

Villiers tabancayı masaya bıraktı, bir sigara yaktı, elleri pardösüsünün ceplerinde olarak ayağa kalktı.

«İngilizleri pek sevmiyorsun. Neden acaba?»

«Bizi 1940'dcı Almanlara bırakıp kaçtınız,» dedi Bernard. «Babamı kurşuna dizdiler, köyümü yakıp yerle bir ettiler. Annem...» Yılların umutsuzluğuyla omuzlarını silkti.

Villiers dönüp odanın öteki ucuna yürüdü, duvara asılı tahtanın üstündeki kâğıtlara baktı. Bernard ise masanın üzerindeki tabancaya bakıyordu.

«Babam savaşta gizli servisin Fransız bölümünde çalışıyordu,» dedi Villiers. «Direnişle çalışmak için üç kere paraşütle Fransa'ya atladı. Sonunda kendisine ihanet ettiler, tutuklanıp Paris'te *Rue de Saussales*'deki Gestapo merkezine götürüldü. Üç gün süreyle öyle ağır bir sorguya çekildi ki bugün bile sağ ayağı sakattır.» Elleri yağmurluğunun cebinde olarak döndüğünde Bernard'ın şimdi tabancayı eline almış olduğunu gördü. «Sözümü bitirmeme izin verin, Profesör. En iyi yeri en sona sakladım. Kendisine işkence yapan kişi Gestapo hizmetinde olan bir Fransız'dı. Her yerde bulacağınız o faşistlerden biri.»

Bernard anlaşılmaz birşeyler mırıldanarak ateş etti. Villiers aynı anda dizüstü çökmüş cebinden bir ***Walther PPK*** tabancası çıkarmıştı. Bernard'ın alnında bir delik belirdi, Fransız arka üstü yere yuvarlandı. Villiers adamın elindeki ***Smith Wesson*** tabancasını aldı, ışığı söndürdü, aşağı indi. Küçük kapıdan geçip dışarı çıktı. Az İlerde duran bir arabanın ışıkları yandı, Citroën kaldırıma yaklaştı. Villiers sürücünün yanına geçti. Jackson, «Ona bir fırsat tanıdın mı?» diye sordu.

«Elbette.»

«Tahmin edebiliyorum. Peki neden zavallıyı başta vurup bitirmedin işi? Şimdi kendini daha iyi mi hissediyorsun? Herkes, sanki boktan bir kovboy filmindeymiş gibi, silah çekme hakkına sahip midir?»

«Sen arabayı sürmene bak, Başçavuş.»

Villiers bir sigara daha yaktı.

«Özür dilerim. Binbaşımın beni bağışlayacağını umarım, Kendisinin bir ahlâkçı olduğunu unutmuştum.»

a

Donner bir şişe şampanya daha ısmarladı. Monterà'ya, «Hiç içmiyorsun,» diyerek kadehini doldurmaya çalıştı. Monterà elini uzattı.

«Teşekkür ederim. Şampanya iyi gelmiyor bana.»

«Saçma. Şampanyadan bıkan insan yaşamdan bıkmış demektir. Siz de öyle düşünmüyor musunuz. Bayan Legrand?»

«Aslında saçma bir deyiş, hiçbir anlamı yok.»

Donner güldü. «Bunu sevdim işte. Düşündüğünü açıkça söyleyen bir kadın. Dobra dobra. Oysa bizim Wanda düşündüklerini hiç dile getirmez. Duymak istediğinizi sandığı şeyleri söyler hep. Öyle değil mi, Wanda?»

Kızın ezildiği açıkça görülüyordu. Ellerinin titremesini saklamak için gümüş pullu gece çantasına sımsıkı sarılmıştı. Yüzünden öfkesi belli olan Gabrielle konuşmak için ağzını açtı. Raul elini kadının eli üzerine koydu.

«Bayan Jones, size Arjantin'de nasıl tango yaptığımızı göstermek benim için büyük bir zevk olacaktır.»

Wanda'nın yüzünde derin bir şaşkınlık belirdi, Donner'e baktı. Donner kıza aldırış bile etmeden kendi kadehini doldurdu. Wanda kararını vermiş olarak ayağa kalktı.

«Sevinirim,» diyerek piste doğru yürüdü.

Monterà, Gabrielle'e, «Çok uzun sürmez,» diyerek gülümsedi. «Seni rahatsız ederse bana bir işaret et, yeter. Sakallıya benzetirim onu da.»

«Buna garanti verebilir misin acaba?»

Sanki Donner orada değilmiş gibi Monterà uzanıp kadını öptü, sonra pistte bekleyen Wanda'nın yanına gitti.

«Çok hoş,» dedi Donner. «İyi gösterilere bayılırım. Ben de bir dans hak ettim bu arada?»

Gabrielle şampanyasından yudum aldı.

«Sizinle hiçbir şart altında dans edebileceğimi sanmıyorum, Bay Donner. Çok basit aslında: sizden hoşlanmıyorum.»

Donner'in öfkesi yalnız gözlerinden okunabiliyordu.

«Ben çok inatçıyım. Ardınızı bırakmayabilirim.»

«Erkekler!» Gabrielle başını salladı. «Hepiniz küstahsınız. Aptalca erkek küstahlığı. Birbirinizden hiç farkınız yok. Bencil. Kadınlara hor görüyle davranıyorsunuz. Bunu biliyor muydunuz? İlginiz bile aslında bir hakaretten başka bir şey değil.»

Donner sakin görünmeye çalışıyordu.

«Demek aslında hoşlanmadığınız ben değilim, bütün erkekler? Peki kahraman albayımız ne oluyor bu arada? O başka, öyle mi?»

«O yalnızca kendisidir. Bir şey almaz, verir.»

Gabrielle bunu sanki kendisi için söylermiş gibiydi.

«Bu size bir çelişki olarak gelebilir ama ben çok iyi anlıyorum.»

Donner karşılık vermeye fırsat bulamadan yanıbaşında şef garson belirdi.

«Bay Donner?»

«Evet, benim.»

«Telefonla arayan olursa diye bara adınızı yazdırmışsınız. Birisi sizi arıyor, efendim.»

Donner adamın ardından gidip telefonu açtı. «Donner.»

«Ben Nikolai. Dinle, Garcia'dan bir haber var. Bernard kendisine bu öğleden sonra dört gün içinde St. Martin'den ***Ile de Roc***'a gidecek konvoyların ayrıntılarını bildiren bir not bırakmış. Bunlardan ancak biri senin işine yarayabilir. Ayın yirmi dokuzunda sabahın çok erken saatlerinde o bölgede olacak.»

«Öbür gün yani?»

«Evet. Başarabilecek misin?»

«Evet. Sabaha ***Chieftain***'le uçarız. Albayı da yanıma alırım.»

«Çok iyi. Legrand'ı nasıl buldun?»

«Gerçekten çok etkileyici. Onun da bizimle gelmesini önereceğim.»

«Gelir mi dersin?»

«Olabilir. Birbirlerine deliler gibi âşıklar.»

«Aslında kötü bir fikir değil,» dedi Belov.

«Neden?»

«Bilmiyorum. Kadında pek çıkaramadığım bir şey var. Bir önsezi diyebilirsin.»

«Öyleyse iyice araştır geçmişini.»

«Bunu yapacağımdan hiç kuşkun olmasın. Yarın seni Beyaz Ev'de ararım.»

Donner telefonu kapattıktan sonra bir sigara yakarken uzun uzun Gabrielle'e bakıp Belov'un söylediklerini düşündü. Kadın gerçekten çok çok güzeldi ama iş bununla bitmiyordu. Yaşamı boyunca hiçbir güçlük çekmeden umursamadan kullanmıştı kadınları. Başını şaşkın bir hayranlıkla sallarken hayatında bir kadını böylesine istediğini hatırlamadığını düşündü. Wanda pistten onun yüzünü görünce Monterà'ya, «Bu hanım sizin için çok önemli, değil mi?» diye sordu.

«Benim için her şeydir o.»

«Öyleyse Donner'i gözden kaçırmayın. İstediğini elde etmeye alışkındır.»

Müzik bitince Monterà gülümseyerek kızın elini öptü.

«Onun için fazla iyisiniz.»

«Yanılıyorsunuz,» diye acı acı gülümsedi Wanda. «Bu işten başka hiçbir şeye yaramam ben.»

Masaya geldiklerinde Donner de telefondan dönüyordu.

Monterà'ya, «Bir telefon aldım,» dedi. «O işimiz Cumartesi olacakmış. Yani yarın Lancy'ye gitmemiz gerek. Beyaz Ev diye çok güzel bir tatil evi kiraladım orada.»

Monterà'nın kalbi duracak gibi oldu. «Öyle diyorsanız... »

Donner, Gabrielle'e döndü. «Böyle bir yerde iki gün geçirmek ister miydiniz?»

«Sanmıyorum.» Ama o anda Monterà'nın yüzünü görünce kendilerine ne kadar az zamanları kalmış olduğunu düşündü. Bir an Ferguson'la olan işini tümüyle unuttu.

«Bir düşünün,» dedi Donner.

Gabrielle ayağa kalktı. «Artık bana izin verseniz, çok yorgunum... »

«Elbette. Benim için büyük bir zevkti.»

Donner ikisinin arkasından baktı, faturayı ödedi, sonra Wanda'ya hiçbir şey söylemeden lokantadan dışarı yürüdü. Yüksek topuklu ayakkabıları üzerinde bir türlü dengesini bulamayan Wanda da umutsuzca arkasından koştu erkeğinin. Wanda kendisine yetiştiğinde Donner kaldırımda durmuş, taksi beklerken bir sigara yakıyordu. Kıza bakmadan, «Beni içerde aptal yerine koydun,» dedi.

«Özür dilerim, Felix.»

«Senin için birşeyler düşünürüm artık. Çok özel bir şey, kolay kolay unutamayacağın bir şey... »

a

Gabrielle eve dönünce kendisine bir viski hazırlayıp öfkeyle yürümeye başladı odanın içinde.

«Hayatımda bu adam kadar iğrenç bir şeye rastlamadım. Nefret ettiğim her şeyin simgesi sanki. Onunla iş yapmak zorunda mısın?»

«Korkarım ki öyle, ama unut onu artık. Bak sana bir şey getirdim.» Monterà cebinden küçük bir paket çıkardı. «Bu öğleden sonra beni bıraktığında alışverişe çıktım.»

Paket kâğıdının üstünde Cartier yazıyordu. Gabrielle içinden kadife bir kutu çıkardı. Kutunun içinde bir yüzük, daha doğrusu üç renkli altından içiçe geçmiş üç yüzük vardı.

«Buna Rus nişan yüzüğü derler,» dedi Monterà. «Genellikle sol elin küçük parmağına takılır.»

«Biliyorum.»

«Ölçüsü için bir tahminde bulundum. Uymazsa istediğin zaman Cartier'de Mösyö Bresson'u ara. Gerekeni yapacaktır. Parmağına ben takabilir miyim?» Monterà kadının uzattığı parmağına taktı yüzüğü. «Biraz bol gibi.»

Gabrielle gözlerini yüzükten ayırmadan başını salladı.

«Hayır,» diye mırıldandı. «Tam geldi.»

«Bir armağan... benim sana... » Erkek duraksadı, gülümsedi.

«Beklediğim büyük an geldi ve ben söyleyecek söz bulamıyorum. Ama yine de bunu gerektiği biçimde yapmalıyım. Şimdi jet uçakları için kendini biraz yaşlı bulan ve bu yüzden idaresi pek kolay olamayacak olan yaşlıca bir bombardıman uçağı pilotu ile evlenmek için pek uzak da olsa bir olasılık var mı?»

Gabrielle'in gözleri dolmuştu, elini erkeğin kolu üzerine koydu.

«Raul, senden bir şey istesem... »

«Ne istersen.»

«Biraz yürüyüşe çık. Bir süre yalnız kalmak istiyorum.»

«Özür dilerim. Evime dönüyorum şu halde. Belki de sabah gitmeden önce seni bir daha görürüm.»

«Hayır.» Kadın panik içindeydi. «Buraya dönmeni istiyorum.»

«Nasıl istersen, sevgilim.» Monterà kadını hafifçe öptü. «Yarım saat.» Sonra çıkıp gitti.

a

Villiers telefonu açınca Gabrielle, «Benim,» dedi.

«Bana bir haberin var mı?»

Gabrielle derin bir soluk aldı.

«Donner bu gece lokantada yanımıza geldi. Raul'a işin Cumartesi sabahı yapılacağını ve yarın sabah Lancy'ye gitmeleri gerektiğini söylediğini duydum. Orasının nerede olduğunu bilmiyorum.»

«Bretanya'da. Bizim bildiğimiz gerçeklere uyuyor bu.»

«Donner benim de onlarla birlikte gitmemi istedi. Kaldıkları evin adı Beyaz Ev'miş.»

«Kabul ettin mi?»

«Daha fazlasına katlanamayacağını, Tony. İşi bırakmak istiyorum.»

«Bunun senin için güç olduğunu biliyorum. Ama yine de yapılması gerek. Monterà için ne düşündüğünün farkındayım. Bir insan olarak ben de hayranım kendisine, ama o bizim düşmanımız Gabrielle. Biz kişilerden söz etmiyoruz. ***Exocet***'leri durdurmaktan söz ediyoruz.»

«Boşuna konuşuyorsun.»

«Pekâlâ. Seni zorlamayacağım. Sen olmadan idare etmeye çalışırım. Ama bu kararını Ferguson'a sen kendin bildirmelisin. Kararını değiştirirsen sabah beni ara.»

Villiers telefonu kapattıktan sonra Londra'da *Cavendish Place*'in numarasını çevirdi. Karşısına Harry Fox çıktı.

«Cepheden haberler kötü,» dedi Villiers. «Gabrielle ile konuştum. İşler yolunda ama kendisi görevi bırakmak istiyor.»

«Peki, sen bırak öyleyse, ben hallederim.»

Gabrielle bir içki hazırlayıp sinirlerini yatıştırmak için bir yudum aldı. Ne olursa olsun bu işi yapması gerekiyordu. Oturup Ferguson'un Londra numarasını çevirdi. Telefona daha ilk çalışta Ferguson çıktı.

«Ferguson.»

«Gabrielle.»

Adamın sesi hemen değişti. «Dışarda mıydın, yavrum? Seni birkaç kere aradım akşamüstü.»

«Yemeğe çıkmıştım. Neden aradın?»

Adamın sesinde bir duraksama olunca Gabrielle'in içi korkuyla doldu bir anda.

«Söylemesi öyle kolay değil. Annen ile üvey babanı aradık ama anladığımız kadarıyla Yunan adalarına bir yat gezisine çıkmışlar.»

Bir tek şey olabilirdi.

«Richard mı?» diye fısıldadı kadın.

«Evet, yavrum. Böyle bir haberi iletmek zorunda kaldığım için gerçekten çok üzgünüm. Port Stanley yakınlarında bir uçuş sırasında kaybolmuş, öldüğü sanılıyor.»

«Tanrım.»

Gabrielle, kardeşini bir an denizci üniformasıyla, okul bitirme töreninde görür gibi oldu. Yakışıklı, güler yüzlü bir çocuk.

«Bu haberin üzerinde bırakacağı etkiyi tahmin edebiliyorum, bu durum altında seni işten geri çekmek daha doğru olacak sanırım.»

«Hayır,» dedi Gabrielle yorgun bir sesle.

«Bir anlamı kalmadı artık bunun. Şimdi olmaz. Teşekkür ederim, iyi geceler, generalim.»

Gabrielle bir süre elindeki telefona baktı, sonra Villiers'in numarasını çevirdi.

«Fikrimi değiştirdim, Tony. Raul ve Donner'le bu Lancy denilen yere gideceğim yarın. Ama evin adresini bilmediğim için sana veremeyeceğim.»

«Önemi yok. Harvey ile ben bu geceden arabayla yola çıkarız.» Villiers durakladı. «Bir şey mi oldu? Neden fikrini değiştirdin?»

«Richard ölmüş. Savaşta. Bu işin artık sona ermesi gerek, Tony. Çok ölü verdik artık.»

«Tanrım,» diye Villiers telefonu kapattı.

a

Ferguson derin bir göğüs geçirdi. «Esaslı kız.»

«Çekilmeyecek mi?» diye sordu Harry Fox.

«Hayır.»

«Haberi nasıl karşıladı?»

«Ne bileyim ben, Harry? Bütün sorun kendini ne kadar süre kontrol altında tutabileceği...»

a

Monterà geldiğinde kapı aralıktı. Kapatıp oturma odasına girdi.

«Gabrielle?»

«Buradayım.»

Kadın karanlıkta yatağında yatıyordu. Monterà elektrik düğmesine uzanırken.

«Ne olur ışığı yakma, Raul,» dedi.

Monterà yatağın kenarına oturdu.

«Bak sevgilim, eğer iyi değilsen giderim ben. Önemli değil.»

«Hayır.» Gabrielle erkeğe uzandı. «Beni bırakma. Seni yatakta, yanımda istiyorum.»

Monterà soyundu, elbiselerini bir iskemleye atıp kadının yanına girdi. Gabrielle döndü, kollarını erkeğin boynuna doladı, sonra patlayan bir baraj gibi bütün acıları, bütün korkulan birden boşandı, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

«Ne oldu?» diye sordu Monterà.

«Bir şey yok, Raul. Konuşma. Sıkı sıkı tut beni.»

Monterà kadını küçük bir çocukmuş gibi okşayarak avuttu, az sonra Gabrielle uyuyakalmıştı.

m

BÖLÜM 13

Villiers ile Jackson, Orleans ve Tour yolundan arabayla Lancy'ye doğru yola çıktılar. Aradıkları yeri bulduklarında saat henüz sabahın sekiziydi. Jackson çitin yakınlarına gelince arabayı yavaşlattı. Kilitli olan büyük kapının önünden geçti, arabayı hızlandırarak bir virajı dönüp bir ağaçlığın altına girdi. Ağaçların arasından yürüyerek çıkıp havaalanına baktılar.

«Göründüğü kadarıyla savaştan kalma,» dedi Villiers.

«Hiç hayat izi yok.» Jackson ürperdi. «Böyle yerlerden nefret ederim. Pek çok iyi insan ölmüştür buralarda.»

Villiers başını salladı. «Ne demek istediğini çok iyi biliyorum.» Yağmur bulutlarıyla dolu olan kapalı gökyüzüne baktı. «Havanın gelecek dostlarımıza güçlük çıkarmamasını dileyelim.»

«Şimdi ne yapacağız?»

«Bu ***St. Martin*** denilen yere gidelim. Donner'in evini bulabilecek miyiz bakalım.»

Dönüp ağaçların arasına girdiler.

a

Gabrielle sırtüstü yatmış tavana bakıyordu. Bir süre sonra başını çevirince Monterà'nın kendisini seyretmekte olduğunu gördü.

«Bu sabah nasılsın bakalım?» diye sordu Monterà ciddi bir sesle.

«İyiyim.» Ne kadar sakin, ne kadar kendinden emin olması gerçekten şaşırtıcıydı. «Dün gece için özür dilerim.»

Erkek uzanıp kadının elini tuttu, öptü.

«Bana anlatmak ister miydin?»

«Anlatacak bir şey yok. Eski hayaletler, hepsi bu.» Erkeğin elini sımsıkı tutuyordu. «Donner'le Bretanya'daki bu işin önemli mi?»

«Evet. Hükümetimin silah ambargosu yüzünden şiddetle ihtiyacı olan bazı araç gereçleri sağlayacak diyelim.»

«Peki iş bitince Arjantin'e mi döneceksin? Ne kadar zaman için Raul? İki gün mü? Üç gün mü, ha?»

«Elimde herhangi bir seçenek yok.»

«Benim de. O lanet Donner'le paylaşmak zorunda kalsam bile elimizdeki bütün zamanı kullanmam gerek. Ben de seninle Lancy'ye geliyorum.»

Erkeğin yüzündeki sevinci görmemek olanaksızdı.

«Sahi mi?»

«Elbette.»

Gabrielle olduğu yerde döndü, Monterà yüzünü kadının boynuna gömdü. Gabrielle erkeğin saçlarını okşarken yine tavana bakıyordu. Yalan, aldatma ne kadar kolaydı artık...

a

B*rie-Comte-Robert* havaalanında Donner sabırsızlıkla aşağı yukarı yürüyordu. Wanda hangarın duvarına yaslanmıştı. Rabier ise ***Chieftain*** uçağının yanında bekliyordu.

«Nerede bu herif?» diye Donner söylenirken kapıdan giren bir taksi kendilerine doğru dönüş yaptı.

Raul Monterà, üzerinde blucin ve eski siyah pilot ceketi olduğu halde taksiden indi, dönüp Gabrielle'e yardım etmek için elini uzattı. Donner'in bütün öfkesi uçup gitmişti.

«Demek sonunda bize katılmaya karar verdiniz?»

«Evet. Düşününce yapacak daha iyi bir şeyim olmadığını anladım.»

Monterà kadının arkasında taksinin parasını veriyor, çantaları alıyordu. Blucin ve denizci ceketi içinde bir harikaydı bu kadın. Donner garip bir şaşkınlıkla bu bambaşka bir şey diye düşündü. Bu kadının kendisini istemesini istiyordu.

«Güzel,» dedi. «Hemen yola çıkalım öyleyse.»

Dönüp uçağa doğru yürüdüler. Wanda, yüzünde yine o aynı ifadeyle yaklaşıp Monterà'ya baktı. Monterà gülümsedi.

«Çok fazla üzülüyorsun.»

«Sen biraz daha endişelensen daha iyi olur belki de.»

a

S*t. Martin* rıhtımındaki küçük barda kahvaltı eden Villiers ile Jackson'dan başka kimse yoktu.

Şişmanca sarışın bir kadın olan sahibi, «Biraz daha kahve ister misiniz?» diye sordu.

Villiers başını salladı. «Müşteriler nerede?»

«Her gün gelenler işlerinin başındalar. Bugünlerde pek turist falan da gelmez, bayım. İşler eskiden olduğu gibi değil artık.»

«Buralarda bir havaalanı var diye duymuştum.»

«Lancy'de, ama orası da yıllar önce kapandı.»

Kadın sıcak kahveyi fincanlara boşalttı. «Siz iş için mi geldiniz?»

«Hayır,» dedi Villiers. «Bir haftadır arabayla Bretanya'da dolaşıyoruz. Biri bize burada deniz balıkçılığının çok iyi olduğunu söylemişti.»

«Öyledir. Kıyının en iyi balıkları burada tutulur.»

«Kalacağımız bir yer var mı peki?»

«Sokağın ilersinde Pomme d'Or diye bir otel var ama beni dinlerseniz oraya gitmeyin, berbat bir yerdir. Emlakçı Hugo'nun elinde epey kiralık yer bulunur. Yaz evleri falan. İnanın bana sizi

gördüğüne çok sevinecektir. Dediğim gibi bugünlerde turist falan düşmüyor buraya. Bürosu elli metre ilerde.»

«Çok teşekkür ederim,» diye en büyüleyici gülümsemesiyle karşılık verdi Villiers.

«Hemen kendisini ziyaret ederiz.»

Bürosunu tek başına yönettiği anlaşılan Mösyö Hugo beyaz saçlı, yaşlı bir adamdı. Duvara bölgenin büyük ölçekli bir haritasını asmış, üzerine de kiralık yerlerini göstermek için bazı yerlere küçük kırmızı bayraklar dikmişti.

«Size köy içinde bir yer bulmak işten bile değil.» dedi. «Ancak en çok bir haftalığına tutmanız gerekir.»

«Önemli değil,» dedi Villiers. «Ama ben dışarlarda bir yeri yeğlerdim. Birkaç yıl önce burada kalan bir dostum Beyaz Ev diye bir yerden söz etmişti.»

Yaşlı adam başını salladı, gözlüğünü çıkartıp kırmızı bayraklardan birini gösterdi.

«Güzel bir ev, ama sizin için biraz fazla büyük. Hem zaten dolu, birkaç gün önce Paris'li bir beye verdim.»

«Anlıyorum.» Villiers haritaya bakıp Beyaz Ev ile Lancy arasındaki bayraklardan birini işaret etti. «Ya şurası?»

«Orası tam size göredir, efendim. Fısıltılı Rüzgârlar adında modern bir yazlık ev. Beş yıl önce Nantes'lı bir öğretmen emekliliğini düşünerek yaptırttı. Şu anda yalnız tatillerde kullanıyor. Mobilyalı, iki yatak odalı. Size orasını haftalığı beş yüz franktan verebilirim. Herhangi bir kazaya karşı falan da yüz frank depozito alıyoruz. Peşin tabii.»

Adam özür dilercesine gülümsedi. «Hayatın acı gerçekleri, bayım, ama parasını ödemeden gidenlere de rastladım bu meslekte.»

«Sizi çok iyi anlıyorum.» Villiers cüzdanını çıkardı, paraları masanın üstüne bıraktı.

«Evi gelip göstermemi ister miydiniz?»

«Buna gerek yok. Yapacak pek çok işiniz olduğundan eminim. Bana anahtarı verin, yeter;»

«Nasıl isterseniz, bayım.» Yaşlı adam duvardaki tahtadan bir anahtar alıp uzattı. «Sokağın alt başında çok iyi bir mağaza vardır. Madam Dubois bütün isteklerinizi sağlayacaktır.»

Villiers dışarı çıkıp Citroën'e bindi.

«Tamam mı?» diye sordu Harvey Jackson.

«Öyle denilebilir. Beyaz Ev'in nerede olduğunu öğrendim, yakınlarında da bir ev tuttum. Fısıltılı Rüzgârlar.»

«Aman Tanrım,» diye söylendi Jackson.

«Şu aşağıdaki dükkânın önünde dur. Birkaç şey almamız gerek.»

Villiers arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. İşler iyi gidiyordu. Şimdi bütün iş Donner, Raul Monterà ve Gabrielle'in gelmesine kalmıştı, ondan sonra oyun başlayabilirdi.

«Gabrielle de geldi mi?» diye sordu Jackson.

Rabier de direksiyona geçmiş olan Stavro'nun yanına binerken Villiers başını salladı.

«Tamam, haydi şimdi eve gidip birşeyler atıştıralım, ondan sonra da Ferguson'u ararız. Dostlarımız da hele evlerine bir yerleşsinler bakalım. Beyaz Eve daha sonra bakarız.»

Dönüp arabalarına yürüdüler.

a

C***hieftain*** öğleden az önce Lancy'ye indiğinde Stavro büyük bir Peugeot araba ile kendilerini, bekliyordu. Ağaçlar arasından dürbünle uçağı gözetleyen Villiers yolcular çıktıktan sonra uçağın Stavro'nun daha önce kapılarını açtığı hangarlardan birine sokulduğunu gördü. Stavro, Rabier'in kapıları kapatmasına yardım ettikten sonra arabaya bindi.

a

Villiers kendisini bulduğunda Harry Fox yemekteydi.

«Ferguson burada değil, Tony,» dedi. «Savunma Bakanlığında genel kurmay başkanları ile yemekte. Bir saat içinde gelir sanırım. Sen neredesin?»

«Breton kıyılarında bir yerde. İster inan ister inanma Fısıltılı Rüzgârlar denilen bir yazlık köşkteyim.»

«Peki ya Donner?»

«Yolun üst başında.»

«Güzel. Bana numaranı ver, gelir gelmez ararım seni.»

a

Donner, Beyaz Evin yatak odalarından birisinin kapısını açarak Monterà ile Gabrielle'i içeri aldı. Yüksek tavanlı, dar ve uzun pencereli, şarap renkli duvar kâğıtlı eski biçim bir odaydı burası. Yerden epey yüksek olan rahatsız görünüşlü bir yatak vardı ortada.

«Banyo şu kapının ardında,» dedi Donner. «Her konforumuz var. Stavro yarım saat sonra yemeğin hazır olacağını söyledi. Aşağıda görüşürüz.»

Adam dışarı çıkınca Monterà yatağın üzerine oturup birkaç kere yaylandı.

«Aman tanrım, şu gacırtılara bak. Sana olan çılgınca tutkumu bütün dünya duyacak.»

Gabrielle erkeğin yanına oturdu.

«Buradan hoşlanmadım, Raul, o adamdan da hoşlanmadım.»

«Biliyorum, ama benden hoşlanıyorsun, bu da yeter.»

Dönüp hafifçe öptü kadını.

a

Jackson mutfaktan çıktığında Villiers oturma odasında içkisini yudumlayıp Ferguson'un telefonunu bekliyordu.

«Paris radyosunu dinliyordum,» dedi Jackson. «Programı kesip bir haber verdiler. İkinci paraşüt birliği bu sabah Goose Green'e indirme yapmış.»

«Durum nasılmış?»

«Amerikan kaynaklarına bakılırsa şiddetli çarpışmalar devam ediyormuş.»

Villiers iskemleye bir tekme savurdu «Biz de burada oyun oynuyoruz.»

«Aptallaşma,» dedi Jackson. «Önemli oyunlar bunlar. Bir çorba yaptım, Fransız ekmeği ile peynir de var. Yemek istersen mutfağa gel. Subaylar kantininde kalmak istersen, sen bilirsin.»

Jackson mutfağa döndüğü anda telefon, çaldı.

«Durum nasıl, Tony?» diye sordu Ferguson.

«Gelişmekte.» Villiers ayrıntıları anlattı.

«Çok iyi,» dedi Ferguson raporu bitince. «Donner'in gerçekten ne yapmak niyetinde olduğunu öğrenir öğrenmez bana telefon et. Sana acele ihtiyacım olabilir, onun için Başçavuş Jackson telefonun başından ayrılmasın.»

«Başüstüne, efendim. Az önce radyoda Goose Green'deki çarpışmayı dinledik.»

«Vay canına! Bu daha burada açıklanmadı bile.»

«Neler oluyormuş?»

«Şiddetli çatışmalar. Haberalma örgütlerimiz yanılmışlar, Tony. Sandığımızdan çok daha fazla Arjantinli çıktı karşımıza. Birlik

komutanının öldürüldüğünü duydum, ama haberlere pek güven olmuyor bu aşamada. Her neyse, seninle bağlantıyı sürdüreceğim.»

Villiers asık bir yüzle telefonu kapatıp mutfağa girdi.

a

Öğle yemeğinde füme somon balığı. Beluga havyarı ve Krug şampanyası vardı.

«Ben perhizdeyim,» dedi Donner. «O yüzden ben az yedim mi, konuklarım da az yerler. Siz yine içmiyor musunuz, albayım?»

«Söylediğim gibi şampanya iyi gelmiyor bana.»

«Ne isterdiniz öyleyse? Bir ev sahibi konuklarının en güç beğenirini bile tatmin etmelidir.»

Monterà, ne söyleyeceğini bildiğinden gülümsemekte olan Gabrielle'e baktı. O da gülümsedi kadına.

«Bir fincan çaya ne dersiniz?»

«Aman Tanrım.» Donner, kapının dibinde duran Stavro'ya baktı. «Git birşeyler yap bakalım.»

Stavro çıktı. «Artık konuşma zamanı geldi. Donner,» dedi Monterà. «İşimize bakmamız gerek. Zaman bulursan yani.»

«En iyi zaman şimdiki zamandır.» Donner, Gabrielle ile Wanda'ya döndü, «Bizi mazur görür müydünüz acaba, hanımlar?»

«Elbette,» dedi Gabrielle. «Ben biraz yürüyüşe çıkacağım.»

Wanda'ya baktı. «Ya siz, Bayan Jones?»

Donner bir kahkaha attı.

«Wanda ve yürüyüş mü? İşte bunu gözümle görsem inanmam.»

Kız kızararak ayağa kalktı.

«Teşekkür ederim ama ben bavullarımı açacağım.»

Wanda çıkınca Donner, Gabrielle'e, «Yalnızca bir şey hatırlatayım,» dedi. «Ahır bölümüne çok esaslı nedenlerden dolayı yaklaşmak yasaktır. Orası dışında istediğiniz yerde gezebilirsiniz.»

Gabrielle yere kadar inen pencerelerden birini açıp dışarı çıktı.

Donner ile Monterà oturma odasındaki şöminenin başına geçtiler.

«Herhangi bir aksilik olmayacağını garanti ediyor musun?» diye sordu.

«Kesinlikle. Daha bu sabah İtalyan aracım herşeyin yolunda olduğunu bildirdi. ***Exocet***ler yarın sabah burada olacaklar. Sizin altınların da Cenevre'de aynı durumda olduklarını umarım.»

«Hiçbir sorun yok, ben garanti veriyorum.»

Donner bir sigara yaktı.

«Siz ***Herkül*** uçağı ile gideceksiniz. Peki, Bayan Legrand ne olacak? O da sizinle mi gidiyor?»

«Sanırım. Eğer kendisini kandırabilirsem.» Monterà ayağa kalktı. «Ben de biraz yürüyeceğim.»

«Ben de sizinle geleyim o halde. Temiz hava bana da iyi gelir.»

Monterà'nın söyleyecek bir şeyi olmadığından birlikte dışarı çıktılar.

a

Malikânenin epey üstünde, yüksek bir duvarın ardındaki çalılıkların içine saklanmış olan Tony Villiers epey ilginç şeyler görmüştü. Örneğin, zaman zaman evin arka kapısından çıkıp ahırlara giden Stavro. Kapı aralandığında gördüğü kadarıyla ahır bölmesinde birisi vardı.

Ardından Gabrielle terasa çıkmış, çiçek tarhları arasından geçip ağaçlığa doğru yürümüştü. Villiers dürbünüyle izledi kadını. Gabrielle küçük bir gölün yanında ağaçlıktan çıktı, suyun öteki yanındaki yıkık eve doğru yürümeye başladı.

Villiers'in deneyimli gözü gölün üzerindeki ağaçlıkta bir hareket seçmişti. Dürbünle bakınca ağaçlar arasından uzun saçlı, yamalı blucinli, kolunun altında bir av tüfeği olan biri çıktı, kendisini göstermemeye çalışarak Gabrielle'in ardından yürüdü. Villiers kalkıp koşmaya başladı.

a

Gabrielle yıkık evin kapısını aralayıp içeri girdi. Av köşkü gibi kullanıldığı anlaşılan odada tahta bir masa, birkaç iskemle, taş bir şömine vardı. Camlar kırıktı, kapının altından yağmur giren yerlerde döşeme çürümüştü. Birden ardında bir ayak sesi duyunca döndü. Kapının önünde zayıf, aksi yüzlü, orta boylu bir genç vardı. Traşı uzamıştı. Giysileri üzerine bol geliyordu, saçları kasketinin altından fırlamıştı. Elinde bir çifte vardı.

«Ne istiyorsun?» diye sordu Gabrielle.

Delikanlı elinin tersiyle ağzını sildi, gözleri, parıldıyordu.

«Bunu size ben sormalıyım. Ben bu malikâneyi koruyorum.»

«Anladım.» Gabrielle masaya yaslandı. «Adın ne senin?»

Delikanlı sırıttı. «Hah, şimdi oldu işte. Paul benim adım. Paul Gaubert.»

Gabrielle gencin yanından geçip dışarı çıktı.

«Buraya gel.» Paul kadının ardından koşup sağ kolunu yakaladı.

«Saçmalama,» dedi Gabrielle. «Ben Bay Donner'in konuğuyum.»

Kolunu çekip iki eliyle itti genci. Paul Gaubert bir an sendeledi, şaşkın baktı, sonra birden yüzünde çıplak bir öfke belirdi. Tüfeği atıp kadını kavradı. Gabrielle dizini adamın kasıklarına indirdi. Donner ile Monterà tepeye çıktıkları anda göl kenarındaki manzaraya ve Villiers'in tam zamanında olay yerine yetişmesine tanık olmuşlardı. O kadar uzaktan adamın gözlerindeki soğuk öfkeyi görmeleri olanaksızdı. Villiers bir eliyle Paul Gaubert'in boynunu, diğer eliyle kemerini tutup genci kaldırdı ve savurduğu gibi göle fırlattı.

«Gaubert!» Donner tepeden aşağı koşarken bağırıyordu.

Genç korku dolu gözlerle yaklaşan adama baktı, sonra koşa koşa kaçıp gitti oradan.

«Bir şeyin yok ya?» diye sordu Villiers, Gabrielle'e.

«İyiyim, ama senaryoyu değiştirsek iyi olur sanırım. Çok tekdüze olmaya başladı bu iş. Dikkatli ol, gelen var.»

«Ben buralarda yazlık bir evde oturan bir İrlandalıyım. Adım Michael Hogan.»

İrlanda'daki durum nedeniyle Haberalma Örgütünde adamlarına yerel İrlanda aksanlarını öğreten özel bir laboratuvar kurulmuştu. Villiers, Crossmaglen'in beş mil yakınında doğmuş ve yaşamış gibi konuşabilirdi. Michael O'Hagan da daha önce kullandığı bir addı.

Monterà telaşla geldi olay yerine. «Gabrielle, bir şey olmadı ya?»

«Bu beyin sayesinde olmadı.»

«O'Hagan,» dedi Villiers İngilizce olarak. «Michael O'Hagan.»

«Size teşekkür etmek isterim, efendim.»

Donner, Villiers'in elini tuttu. Felix Donner.

«Burası benim, bu Bay Monterà, kurtardığınız hanım da Bayan Legrand. Bayan Legrand'a saldıran yaratık ise Gaubert adında bir çingene. Onların ortalığa gözkulak olmaları için arazimde kalmalarına izin vermiştim, işte bu da bu insanlara insanmış gibi davranırsan sonunun ne olacağını gösteriyor.»

«Tanıştığımıza memnun oldum,» dedi Villiers.

«Siz olay yerine nerden yetiştiniz, Bay O'Hagan?»

«Ağaçların yol ile birleştiği yerden.» Haritamda yol ararken o adamın Bayan Legrand'ı sinsice izlemekte olduğunu gördüm. Gerisini biliyorsunuz.»

«Hem de çok iyi biliyoruz. Buralarda mı kalıyorsunuz.»

Villiers oyun yapmanın anlamsızlığını farkediyordu.

«Bir dostumla az ilerde yazlık bir evde kalıyorum. Bretanya'yı araba ile dolaşıyoruz.»

Basit, açık görünmeye çalışmış bunda da başarılı olmuştu.

«Gelin bir içki içelim,» dedi Donner.

«Çok teşekkür ederim, ama başka bir zaman belki. Geç kaldım zaten.»

Donner ısrar etti.

«Şu halde akşam yemeğine gelin. Arkadaşınızı da getirin.»

«Yanımda giyecek doğru dürüst bir şeyim yok.»

«Önemli değil. Resmi bir şey değil zaten. Arkadaşınızı da getirin.»

«Pekâlâ, ama onun için söz veremem. Başka planları vardır belki.»

«Yedi buçuk sekiz arası bekliyoruz.»

Villiers dönüp canlı adımlarla yürümeye başladı.

«İyi ki çevredeymiş,» dedi Monterà.

«Yaa, öyle değil mi?» Donner'in kaşları çatılmıştı.

Villiers eve dönünce traş olup bir duş yaptı. Mutfağa geldiğinde üzerinde koyu renk bir gömlek pantolon ve tüvit bir ceket vardı. Ayağını mutfak taburesine dayayıp paçasını sıvadı ve elindeki ***Walther PPK*** tabancasını sol dizine, ayak bileğinin hemen üstüne bantla bağladı.

«Düşman hatlarının gerisine mi?» diye sordu Jackson.

«Eh, ne olacağı önceden bilinmez. İnsanın gizli bir kozu olması her zaman iyidir. Görüşürüz. Sakın yaramazlık yapma.»

Villiers Citroën'e atlayıp gittikten sonra Jackson kendisine bir fincan kahve daha doldurdu. Tam radyoyu açmak için uzanmıştı ki, birden sanki kapı aralanmış gibi ensesinde bir serinlik duydu. Hızla döndü olduğu yerde. Yani Stavro elinde tabancasıyla kapının önündeydi, arkasında da Roux'nun serserilerinden ikisi duruyordu.

a

Yüksek pencerelerin dışında, çimenliğin ötesindeki çam ağaçları turuncu gökyüzüne yapıştırılmış karton şekilleri andırıyordu. İçersi sıcak ve rahattı. Gabrielle'in üstünde sarı elbisesi vardı. Monterà ise mavi bir pamuklu gömlekle blucin giymişti. Donner'in resmi olmamaktan kastı ise, ceket yerine üzerine moher bir kazak geçirmekti.

Donner pencereleri kapatırken dışarı baktı. «Yarın hava bozabilir.»

«Umalım ki bozmasın,» dedi Monterà. «Yemek şahaneydi doğrusu.»

«Wanda'nın işi bu, beni ilgilendirmez. İşi üstlendiği zaman gerçekten güzel şeyler yapar.»

«Güzelden de öteydi,» dedi Gabrielle, erkeğin sesindeki küçümsemeyi farkedince.

«Mükemmeldi.»

«Aman bunu sakın kendisine söylemeyin, yoksa kurumundan yanına yaklaşılmaz.»

Tam o anda elinde bir tepsiyle Wanda içeri girdi. İçlerinde en giyinmişi oydu, üzerinde iki parçalı siyah kadifeden bir gece elbisesi vardı. Monterà ile Gabrielle'e çay getirmişti.

«Elinden geleni ardına koymuyorsun, değil mi?» dedi Donner. «Peki ya Bay O'Hagan'a ne dersin? Bütün İrlandalılar çay içerler, öyle değil mi O'Hagan?»

«Bilmem,» dedi Villiers. «Ben kahveyi yeğlerim.»

Kızın fincanları uzatan eli yine titriyordu. Yeniden öfkeye kapılan Gabrielle Monterà'ya, «Burası çok havasız, biraz dışarı çıkalım mı?» dedi.

«Neden olmasın?»

Balkon kapısını açıp dışarı çıktılar.

«Birbirlerine pek uygun bir çift,» diye Donner arkalarından bakıp söylendi.

Villiers hafifçe şaşırmış görünmeyi başardı.

«Evet, öyle denilebilir sanırım.»

«Bay O'Hagan siz ne iş yaparsınız?»

«Satış mühendisiyim. Özellikle petrol pompası.»

«Kuzey Denizinde petrol bulunduğuna göre işleriniz epey iyi olmalı.»

«Evet öyle.» Villiers saatine baktı. «Çok iyi bir gece geçirdim ama korkarım artık gitmem gerek. Yarın sabah erkenden yola çıkacağız.»

«Çok yazık. Neyse, yine de tanıştığımıza memnun oldum.»

Donner adamı ön kapıya kadar geçirdi.

«Yaptıklarınız için size bir kere daha teşekkür etmek isterim. Adamım Stavro'yu çingeneleri bulması için akşam üzeri gönderdim ama oraya vardığında çoktan tası tarağı toplayıp gitmişlerdi.»

El sıkıştılar, Villiers bahçeye doğru yürüdü, Donner oturma odasına döndü.

«Bir şey ister miydin?» diye sordu Wanda.

«İstemem, haydi sen git yat.»

«Ama daha çok erken, Felix.»

Donner başını salladı. «Sen hiç adam olmayacaksın, değil mi?»

Elini kızın yüzüne doğru kaldırınca Wanda tokat yiyecekmiş gibi irkildi.

«İşte böyle. Denileni yap ve git yat.»

Wanda çıkarken Stavro girdi içeri. «Araba hazır mı?» diye sordu Donner.

«Evet.»

Donner aralık duran teras kapısına gitti. Çimenliğin öte yanında Monterà'nın yanan sigarasını seçebiliyordu.

«Hey, siz ikiniz, ben biraz dışarı çıkıyorum.

İçkilerinizi kendiniz alın, tamam mı?» Sonra Stavro'ya döndü. «Peki, haydi yürü şimdi.»

Monterà sigarasını tüttürürken parmaklığa dayanmıştı.

«Annemle kızım hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadım gece boyunca. Seni sıktım sanırım.»

«Ama onlar senin parçaların, Raul. Bunları bilmek isterim. Önemlidir.»

«Doğru. Köksüz yaşam, yaşam değildir. Hepimizin zaman zaman başımızı dayayacak bir yere ihtiyacımız vardır. Tam olarak anlayışla karşılanacağımızdan emin olacağımız bir yer.»

«Benim de böyle bir yerim olsaydı keşke,» dedi Gabrielle.

Sesinde erkeğin kalbini sızlatan bir dokunaklılık vardı.

«Ama var, sevgilim. Yarın buradan doğruca Arjantin'e uçuyorum.»

«Anlamadım.»

«Lancy'den. Savaş malzemesi yüklü bir uçakla. ***Herkül*** nakliye uçağı. Sen de benimle gelebilirsin.»

Gidebilirdi de, gerçek olan buydu. Öylesine kolaydı ki bu. Gabrielle o anda erkeğe herşeyi açıklayabilirdi.

a

Villiers evden içeri girince, «Harvey, neredesin?» diye bağırdı.

Yanıt yoktu, ama evin arka taraflarında bir yerden çok hafif bir radyo sesi geliyordu. Villiers parçayı tanımıştı. Özlem dolu bir ezgi. Otuzların ünlü şarkıcısı Al Bowlly'den *Moonlight on the Highway*. Yatak odası kapısı aralık olduğu için Villiers eşikte

durakladı. Jackson yatağın öte yanındaki masanın başında oturuyordu. Yanıbaşında da küçük radyosu çalmaktaydı.

«Hey, Harvey! Ne yapıyorsun orada?»

Biraz daha yaklaşınca Jackson'un iskemleye bağlı olduğunu gördü. Yanakları yanık içindeydi, herhalde çakmak alevinden... Sağ kulağının hemen üstünde bir kurşun deliği vardı. Kurşun baştan çıkmamış, kafatasının içinde kalmıştı. Görmeyen gözleri duvara bakıyordu.

Villiers yığılır gibi yatağa oturup arkadaşına baktı. Aden, Oman, Borneo, İrlanda. O kadar çok eylem ve o kadar çok ölüm ve Harvey Jackson hep yıkılmaz adam. Ve sonunda da böyle pisipisine ölmek.

Arkasında bir kapı çarpılarak kapandı. Villiers'in eli tabancasına uzandı, arkasına dönünce Stavro ile iki silahlı adamla burunburuna geldi.

«Çetin ceviz,» dedi Stavro. «Ağzından tek söz bile alamadım.»

«Onları **SAS**'da iyi yetiştiriyorsunuz. Binbaşı Villiers,» dedi Felix Donner. «Sizi kutlamak gerek doğrusu.»

a

Donner içeri girdiğinde Monterà ile Gabrielle şöminenin yanında oturmuş konuşuyorlardı. Donner içeri girip kapıyı kapattı, sırtını ateşe verdi.

«Aman ne güzel. Dışarsı buz gibi.»

«Çok uzağa mı gittiniz?» diye kibarca sordu Monterà.

«Yeteri kadar. Bu akşam üzeri Paris'te bir dostum telefon etti. Senin bu sevgilin hakkında bir araştırma yaptırıyordum.»

«Ne diyorsun sen?» diye yerinden fırladı Monterà.

«Evet, Bayan Legrand... yoksa Bayan Gabrielle Villiers'i mi yeğlerdiniz? Yoksa daha önce evli olduğunu bilmiyor muydunuz?»

«Boşanmış,» dedi Monterà. «Aldığınız bilgiler epey eski tarihli sanırım.»

Gabrielle çıt çıkarmadan bekliyordu.

«Evet, ama Bay Villiers ya da Binbaşı Villiers kimdi?» diye Donner devam etti. «Esaslı bir adam. Muhafız Alayı ve **SAS**. Telefondaki adamım tarifini verince pek çok şey yerli yerine oturdu.»

Donner gidip kapıyı açtı. Stavro tutsağını içeri iteledi.

«Albay Raul Monterà, sizi Binbaşı Anthony Villiers'le tanıştırayım,» dedi Donner. «İkinizin pek çok ortak yanınız var sanırım.»

m

BÖLÜM 14

Roux'nun adamlarından ikisi, ellerinde ***Armante*** silahları olduğu halde duvara yaslanmış duruyorlardı. Stavro, Villiers'i odanın içine doğru iterek ***Walther PPK*** tabancasını Donner'e fırlattı. Donner silahı havada yakaladı.

«Bunu dizine bağlı bulduk.» Donner Monterà'ya döndü. «Gerçek bir profesyonel. Albay Monterà bu durumun tatlı Gabrielle'in bu olaydaki rolü konusunda çok büyük bir soru işareti çıkardığını anlamışsınızdır artık. Onun size karşı tümüyle dürüst davranmadığı duygusuna kapıldım doğrusu. Bunun tek açıklaması onun karşı taraf hesabına çalıştığı olmalı.»

Monterà kadına dönüp sakin bir sesle, «Doğru mu bu?» diye sordu.

«Evet.»

«Tanrım! Şimdi her şeyi anlıyorum. Her şey Londra'da başladı, değil mi? Ne kadar da uygundu ama. Sonra Paris ve Bois.»

Gabrielle'in gözlerinden alevler fışkırıyordu. Konuşmak istiyor, ağzını açamıyordu. Gözlerini kırpmadan bakıyordu erkeğe. Ağzını açtı ama boğazından ses çıkmadı.

Onun yerine konuşan Villiers oldu.

«Anlamaya çalış, Monterà. Helikopter pilotu olan üvey kardeşi Stanley'de uçarken öldü.»

Gabrielle duygusunun olanca gücüyle tırnaklarını avuç içlerine batırıyordu. Titremeye başladığı anda Monterà hiç beklenilmedik bir harekette bulunarak kadının etlerini sımsıkı kavrayıp ayağa kaldırdı.

«Önemli değil, sakin ol.» Sanki yalnızmışlar gibi konuşuyordu. Kolunu kadının omuzlarına attı. Donner yeşil kumaş kaplı bir kapıyı açıp içersini işaret etti.

«Şuraya albay. Yapmak istediğiniz her neyse içerde yapın. Ben kahraman binbaşı ile biraz konuşmak istiyorum.»

Telefon çaldığında Nikolai Belov Paris'te yatmak üzereydi. Telefonu Irana açtı.

«Donner seni arıyor.»

Belov telefonu aldı. «İşler nasıl?»

«İlginçten de öte. Dinle bak.»

Donner gecenin olaylarını kısaca anlattı. Sözleri bitince, «Fransız Haber almasındaki dostların arasında gerekli araştırmayı yaptın mı?» diye sordu.

«Çok ayrıntılı olarak hem de. Son raporu bir saat önce aldım. Sana sabah telefon edecektim. Senin hareketlerin konusunda herhangi bir düzeyde hiçbir bilgi yok. Seni bekleyen yok yani, tuzak falan da kurulmamış.»

«İyi ama İngiliz Gizli Servisi durumdan haberdar olmalı. Nasıl öğrendiler acaba?»

«Kadının işe karışması ve Monterà ile ilgilenmesi bunun güç olmadığını kanıtlıyor. Zincirin halkası Monterà'ydı. Kadın onunla Londra'da tanıştı, sonra herhalde bir rastlantıyla Paris'te bir daha görüştü. Ama bunun bir rastlantı olduğuna emin olamayız artık. Zamanlamaya dikkat edersen Gizli Servisin kendisinin Paris'e ne zaman geleceğini öğrenmiş olduğunu görürsün eğer açığa çıkmışsak bu ancak Arjantin'de olmuş olabilir.»

«Eh, mantıklı bu.»

«Hâlâ devam etmekte kararlı mısın?»

«Devam etmemek için bir neden yok ki.»

«Güzel, benden istediğin bir şey var mı?»

«Var. Bu işin ters gitmesi durumunda anavatanda bir tatil yapmam gerekecek. ***Chieftain*** uçağı ile Finlandiya'ya kadar gidebilirim. Orada inecek uygun bir havaalanı söyleyebilir misin?»

«Elbette. Perinö. Sık sık kullandığımız bir yerdir. Oradan sonraki yolculuğun için gerekeni yaparım. Ha, aklıma gelmişken ilginç bir haber vereyim sana. Paul Bernard, Seine yakınlarında bir depoda başından vurulmuş olarak bulundu.»

«Sahi mi? Ayrıntılar?»

«Polis soruşturmayı sürdürüyor.»

«Pekâlâ. Ben seni daha sonra ararım.»

Belov telefonu kapattıktan sonra bir süre düşündü.

«Ne var?» diye sordu Irana. Adam gülümseyerek kadının elini tuttu.

«Bu yıl ikimiz de iznimizi kullanmadık. Moskova'ya gitmeye ne dersin?»

«Ne zaman?»

«Hemen şimdi. Saat yedideki *Aeroflot*'a yetişebiliriz.»

«Anlıyorum. İçinde kötü bir duygu var, değil mi?»

«Çok hafif, işleri rastlantıya bırakmayacak kadar da yaşlıyım bu işte.»

Belov yine gülümsedi. «Sen hemen telefon et de yerlerimizi ayırt.»

a

Donner'in Monterà ile Gabrielle'i soktuğu oda bir çeşit bir şarap deposu ve uşak odası olup penceresinde kalın demir parmaklık vardı. Gabrielle bir sandığın üzerine oturdu, Monterà bir sigara yakıp kadının konuşmasını bekledi.

Gabrielle derin bir soluk alıp erkeğin yüzüne baktı.

«Sana geçmişimden söz edebilir miyim?»

«Fena olmaz.»

«Tony ile beş yıl evli kaldık. Altı ay önce de boşandık. Sana kendim hakkında söylediğim her şey gerçektir. Yalnızca annemin İngiliz olduğunu ve ben daha küçükken bir İngilizle ikinci bir evlilik yaptığını söylememiştim.»

«Böylece üvey kardeşin de anlaşılmış oldu.»

«Evet. Sana söylediğim gibi gazetecilik yaptım, ancak yabancı dillere karşı da büyük bir yatkınlığım vardır. Çocukluğumdan beri

böyledir bu. Tony sık sık İngiliz Gizli Servisinin anti-terörist örgütü olan Dördüncü Gruba çağırılırdı. Grubun başında olan Tuğgeneral Ferguson çeşitli zamanlarda kendileri hesabına çalışmam için bana başvurdu. Öyle büyük işler falan değil. Genellikle dil yeteneğim yüzünden.»

«Ben de bu olaylardan biri miydim?»

«Evet. ***Falkland***lara karşı bir harekete geçilip geçilmeyeceğini öğrenecektim.»

Monterà bir kahkaha attı.

«Oysa benim bundan haberim bile yoktu» Başını salladı. «Saflık işte. Beklenmedik olayların en mutlusu.»

«Zaten iş baştan sarpa sardı. Aşkın ne olduğunu bilmiyordum, Arjantin Elçiliğinde kapıdan içeri baktığım anda seni gördüm. »

«Evet, müthiş bir andı o.»

«Seni unutamıyordum. Savaş başladığında, senin pilotluk yaptığını bilmediğim halde senin için çok üzülüyordum. Sonra bu lanet ***Exocet*** işi başlayınca Ferguson beni çağırttı. Senin düşman olduğunu söyledi.»

«Bunda haklıydı da.»

«Ama ben pes etmek istedim, sen yüzüğü verdikten sonra artık yalan söyleyemiyordum.»

«O anda da kardeşinin haberini aldın?»

«Bu gereksiz adam öldürmenin sona ermesini istiyorum, Raul. Her iki taraf için de. Hepimiz için. Yarın o ***Exocet***'leri Arjantin'e götürecek olursan yeniden kan dökülecek demektir.»

Monterà derin bir göğüs geçirerek başım salladı.

«Benim tarafım savaşı kaybediyor, Gabrielle. Belki de elimizdeki tek koz bu ***Exocet***ler. Ne yapmamı istiyorsun? Bir Arjantinliyim ben. Senin Ferguson haklı, düşmanım.»

Gabrielle kalkıp erkeğin yanına gitti, Monterà kolunu kadının beline doladı.

«Çok yorgunum, Raul. Kesin olarak bildiğim tek şey de seni sevdiğim.»

Kadın başını erkeğin omzuna dayadı, Monterà eğilip onun altın saçlarını öptü.

a

Donner oturma odasına dönünce Villiers, «Şimdi ne olacak?» dedi. «Çakmakla yeni oyunlar mı?»

«Buna gerek kalmadı. Paris'teki kaynaklarım bana planlarımı uygulamamda bir sakınca olmadığını bildirdiler. Lâf aramızda, zavallı Bernard'ı sen temizledin, değil mi?»

«O da kim?» diye sordu Villiers.

«Ben de öyle tahmin etmiştim zaten.» Donner gülümsedi. «Neler anlattı sana? ***St. Martin*** yolunda konvoylar mı? Şafak sökerken pusu mu? Peri masalları bunlar. Benim çok daha parlak planlarım var.» Donner bir kadeh viski doldurdu. «Oyunun bu aşamasında kılına bile zarar vermek aklımın ucundan geçmez binbaşı. Moskova'daki **KGB** merkezinde seni sapa sağlam isteyeceklerdir. Müthiş bir bilgi madeni olacağından eminim. Sakın bana konuşmayacağını söyleme. Bu günlerde çok esaslı ilaçlar keşfettiler.»

Dönüp Stavro'ya başını salladı. «Ötekileri de buraya getir.»

Stavro uşak odasının kapısını açtı, Monterà ile Gabrielle kapıda göründüler.

«Onları ne yapacaksın?» diye sordu Monterà. «Önemli olan seni ne yapacağım, albay.»

Bir sessizlik oldu. Monterà çok sakin bir halde bekliyordu.

«Evet, bu işin içinde bir bit yeniği olduğunu bilmeliydim.»

«Tam üstüne bastın şimdi. Binbaşı Villiers benim yarın ***St. Martin*** yolunda konvoyu basacağımı sanıyordu. Füzeler oradan deneme alanı olan ***Roc Adası***na götürülürler.»

«Eee?»

«Sen de yarın sabah İtalya'dan on tane ***Exocet*** yüklü bir ***Herkül*** uçağının Lancy'ye inmesini bekliyorsun. Kaddafi ile Libyalıların bir

armağanı.» Donner sırıttı. «İkiniz de yanılıyorsunuz.»

Odanın öteki ucundaki kapıya gidip dışarı çıktı, bir dakika sonra üzerinde bir Fransız subayı ceketi olduğu halde döndü.

«Tam da uymuş, değil mi? Kendimi tanıtayım. 23. Füze Alayından dokuz kişilik bir birliğin komutanı Yüzbaşı Henri Leclerc. Yarın sabah ***Roc Adası'***na götürmek üzere rıhtımda bir tank çıkartma gemisinin beklediği birlik.»

«Dur tahmin edeyim gerisini,» dedi Villiers. «Birlik ***St. Martin***'e bile gidemeyecek. Onların yerini siz alacaksınız.»

«Onları buraya getirip bir değiştirme yapacağız diyelim.»

«Sonra da ***Roc Adası***na gideceksiniz.»

«Adada yalnızca otuz sekiz kişi var. Fazla güçlük çekeceğimizi sanmıyorum. Ahırda yetiştirdiğim beyler bu işlere pek yatkındırlar.»

«İhtiyacın olan ***Exocet***'leri depodan alacaksın. Bunu başaramayacaksın işte.»

«Neden olmasın? Adayı bir kere ele geçirdik mi, iki saat bize yeter de artar bile. İşareti verince bir açık deniz balıkçı gemisi gelip adamları da, füzeleri de alacak. Panama bandıralı tekne denize açılınca da o bölgede avlanan yüzlerce gemiden biri olacak.»

Planda bir hata arayan Villiers, «Fransız Füze Karargâhı ile bağlı istasyonları arasında belirli bir kontrol olması gerek,» dedi. «***Roc Adası***ndan yanıt alamayınca bunun nedenini öğrenmek isteyeceklerdir.»

«Ama yanıt alacaklar. Gerekli radyo bağlantısını sağlayacağız. Bu iş için adamlarım arasında eski bir muhabereci yar. Bir nokta daha var, radyo bağlantısı üç saat kesilmedikçe acil duruma geçmiyorlar. Bu da bize gereken zamanı sağlıyor.»

O ana kadar hiç konuşmadan dinlemiş olan Monterà, «Ama bu iş başarılı olamaz ve sen de bunu biliyorsun,» dedi.

«Doğru. Dünyanın Arjantin hükümetinin bu eylemine karşı tepkisi korkunç olacak. Birleşmiş Milletlerdeki kavgayı hayal edebiliyorum. Fransızların ne yapacaklarını ise ancak Tanrı bilir.»

«Ama bu Arjantin hükümetinin bir eylemi değil ki.»

«Değil elbette, ama öyle göründüğü sürece aynı yola çıkar. Hele biz gittikten sonra adada Arjantin'in en büyük hava kahramanlarından birinin cesedi bulununca her şey yerli yerine oturacak. Kaza dediğin her an olabilir... » Donner viskisini tazeledi. «Hükümetinden senin gibi birini yollaması için o kadar ısrar etmemin nedeni neydi sanıyorsun?»

Monterà kendisine hâkimdi. «Bu kadar zahmete girmek neden peki?»

«Çok basit. Siz savaşı zaten kaybetmişsiniz, dostum. Bu akşam haberleri dinleseydin İngiliz paraşütçülerinin Goose Green diye bir yerde kazandıkları büyük zaferi duyardın. Birliklerinin geri kalan bölümü de Port Stanley'e doğru yürüyüşe geçmişler. Üzülerek söylüyorum, bunlar dünyanın en iyi eğitilmiş askerleridir. *Galtieri* büyük bir yanlışlık yaptı. Hükümeti nasıl olsa düşecek, ama benim tasarladığım boyutta bir skandal ise Arjantin'i paramparça edecektir.»

«Korku, karışıklık ve kararsızlık,» dedi Villiers. «Sizin bir ülkeyi ele geçirmek için klasik yönteminiz.»

«Böyle demeyelim isterseniz. Dost bir devletin sağlayacağı üslerden yararlanan bir Rus donanmasının Güney Atlantik'te serbestçe dolaşabilmesi fikri çok çekici geliyor insana.»

«Gerçekten esaslı adammışsın,» dedi Gabrielle.

«Söylemiştim ama, değil mi?»

«Peki sonra ne olacak?» diye Villiers sordu.

«Çok basit. ***Roc Adası*** komutanının sürat motoruyla Stavro ile ben ***St. Martin***'e döneceğiz. Oradan da uçağımızla önce Finlandiya'ya, oradan da sevgili vatanıma. Yıllardır uzakta kaldım vatanımdan. Dediğim gibi sen de benimle geleceksin. Moskova'da sana bayılacaklar. Sen de tabii,» diye Gabrielle'e döndü. «Seni arkada bırakamam, değil mi? Bir zarar verilemeyecek kadar da güzelsin.»

Monterà ilk kez o an kendini kaybetti. Ellerini kaldırarak bir adım ileri çıktı. Stavro nöbetçilerden birinin elinden ***Armalite***'ını çekip tersini çevirdi, dipçiğiyle Arjantinlinin karnına bir darbe indirdi. Monterà yere yığıldı. Gabrielle koşup erkeğin yanında diz çöktü. Donner onlara bakarken kahkahalarla gülüyordu.

«Doğrusu bu evde yeteri kadar mahzen var, kapıları sağlam, pencereleri demirli. Biraz soğuk ama.» Stavro'ya döndü. «Üçünü bir araya sok. Garip bir durum ama, ısınmak için belki de hep birlikte kucaklaşırlar.»

a

Holün üstündeki merdiven sahanlığında karanlıkta çömelmiş duran Wanda konuşulanların çoğunu duymuştu. Stavro ile iki muhafızın Villiers, Gabrielle ve Monterà'yı mahzene indiğini bildiği kapıdan içeri soktuklarını gördü. Bir süre sonra Stavro ile adamlardan biri döndüler. Muhafız çıkarken Donner de oturma odasının kapısında göründü.

«Her şey yolunda mı?»

«Evet,» dedi Stavro. «O hücrelerin kapıları sağlamdan da öte. Sürgüler üç santim kalınlığında var. Koridorda da bir adam bıraktım.»

«Güzel. Adamlara sabah altıda işe başlayacağımızı söyle ve Rabier'in sarhoş olmamasına dikkat et.»

«Tamam. Wanda ne olacak?»

«Evet, Wanda. Ona özel bir şey söz vermiştim. Sana sahip olabilir.»

«Ciddi misin?»

«Elbette, hayırlı olsun.»

Donner oturma odasına döndü. İçi korku ve iğrenmeyle dolarken Wanda bayılacak gibi olmuştu. Stavro holü geçip merdivenlerden çıkmaya başladığında yerinde doğruldu, karanlıkta ellerini öne uzatarak arka kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda içerden taşan ışıkta Stavro kızı görmüştü.

«Wanda!»

Wanda içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve olanca hızıyla arka merdivenlerden aşağı koştu. Stavro da aşağı indiğinde o arka kapıyı açıp ağaçların arasında kaybolmuştu bile. Wanda ağaçlar arasında elini gözlerine siper ederek koştu bir süre. Sonra durup dinledi.

Stavro'nun sağ tarafta bir yerde olduğunu anladı. Adam zaman zaman öfkeyle kendisine sesleniyordu. Wanda parmaklarının ucuna basarak ilerledi.

Birkaç dakika sonra önünde binalar belirince bir daire çizip ahırların arkasına varmış olduğunu anladı. Artık iyice ıslanmış, tirtir titriyordu. Yürürken üstteki samanlığa çıkmak için. duvara dayanmış bir merdiven gördü. Ahırdaki adamların konuşmalarını dinleyerek sessizce yukarı tırmandı.

Samanlığa varınca dönüp merdiveni itti. Merdiven yağmurdan çamurlaşmış toprağa sessizce düştü, Wanda samanlığın kapısını kapattı. Aşağıdan kahkahalar ve gelişigüzel yerleştirilmiş kalasların arasından ışık geliyordu. Kız bir at battaniyesi buldu, bir köşeye kıvrıldı, üzerini samanla örttü. Stavro'yu düşündükçe hâlâ titriyordu. Yavaş yavaş kendini toparladı ve biraz sonra da uyudu.

a

Nereye gittiğini ancak Tanrı bilir,» dedi Stavro. «Dışarda karanlık ve yağmur dışında bir şey yok.»

«Gidecek yeri yok nasıl olsa, bize zarar da veremez,» diye Donner dudak büktü. «Ben Wanda'mı iyi tanırım. Yağmurdan iyice ıslanınca dönecektir buraya. Sen şimdi git de adamları bir kontrol et.»

Stavro çıkınca Donner Fransız subayı ceketini bir daha denedi. Gerçekten de mum gibi uymuştu üzerine. **KGB**'de rütbesi albaydı. Moskova'ya dönünce hizmetleri karşılığında kendisini generalliğe terfi ettirirlerdi kuşkusuz. O üniforma da kimbilir ne kadar yakışırdı kendisine!

a

Gabrielle, Villiers'in ceketini sırtına atmış, bir köşede uyukluyordu. Monterà sigara paketini çıkardı, paket boşalmıştı. Villiers adama bir sigara uzattı.

«Bana çocukluğumda gördüğüm bir reklamı hatırlatıyorsun,» dedi. «Çevresi güzel kadınlarla dolu pipo içen bir adam. Altında da şöyle yazıyordu: Onda başka erkeklerde olmayan ne var? Yanıt ise tütünün markasıydı. Senin sırrın nedir peki?»

«İlişkiler aslında çok basittir,» dedi Monterà. «Ya olur ya da olmaz. Çaba harcamak zorunda kaldığında kaybetmişsin demektir.»

«Öyleyse benim daha ilk baştan başım dertteydi desene,» dedi Villiers. «Bütün zamanımı çaba harcamakla geçiriyordum.» Gabrielle'e baktı. «Esaslı bir kızdır.»

«Biliyorum.»

«Bilirsin tabii,» diye Villiers acı acı söylenip köşedeki sıraya gidip oturdu, ısınmak için dizlerini göğsüne çekti. Avludaki ayak sesleriyle uyandı bir daha. Başını kaldırıp baktığında bir Landrover'in garajdan çıktığını gördü. Direksiyonda Stavro, yanında Donner vardı. İkisi de üniformalıydılar. Monterà da Villiers'in yanına geldi, cipin bahçe kapısından çıkışını seyrettiler.

«Başladı,» dedi Monterà.

«Öyle görünüyor.»

Gabrielle Villiers'in ceketine sıkı sıkı sarınarak yanlarına geldi. «Ne yapacağız şimdi?»

«Şimdilik hiçbir şey,» dedi Villiers. «Çünkü yapacağımız bir şey yok.»

a

23. Güdümlü Füze Alayından bir birlik, subayları sürücünün yanında olmak üzere üç tonluk bir askeri kamyonla giderlerken sabah saat altıda Lancy yakınlarında bir dönemeçte yolu kapatan bir Landrover'le karşılaştı. Şiddetli bir yağmur yağıyordu. Üniforması üzerine askeri bir yağmurluk atmış olan Donner kollarını sallayarak kamyona doğru koştu. Kamyon yavaşladı, subay camı indirip başını dışarı uzattı.

«Ne oldu?»

«Yüzbaşı Leclerc misiniz?» diye sordu Donner.

«Evet.»

«Ben şu anda ***Ile de Roc***'da görevli olan Binbaşı Dubois'yim. Bu sabah sizi almak üzere dün gece St. Martin'e geçtik, ancak bu korkunç yağmur epey bir sorun yarattı. Ana yol sular altında kaldığından size başka bir yol bildirmek için buraya geldim.»

«Teşekkür ederim,» dedi Leclerc.

«Bir şey değil. Landrover'i izlerseniz sizi kısa sürede o yola çıkartırım.»

Landrover, arkasında kamyon olduğu halde avluya girdiğinde Monterà camın önünde durmuş, parmaklıklardan dışarı bakıyordu. Villiers ile Gabrielle adamın yanına geldiler.

«Şimdi ne oluyor?» diye sordu Villiers.

Donner ile Stavro Landrover'den indiler, Yüzbaşı Leclerc de kamyondan atladı. Sarışın, gözlüklü bir gençti. Yağmurdan ıslanan camlar yüzünden görmekte güçlük çekiyordu.

«Tam olarak neredeyiz?» diye sordu.

Ağır kapıları açıldı, Roux'nun adamları koşarak dışarı çıktılar. Hepsi üniformalıydı ve ellerinde ya tüfek ya yarı makineli tüfek vardı. Herşey birkaç dakika içinde olup bitti, resmi birliğin erleri silah zoruyla kamyondan indirilip Leclerc'le birlikte götürüldüler.

Villiers, Monterà'ya döndü. «Kurnaz herif, değil mi?»

Dışardaki taş merdivenlerde çizme sesleri duyuldu, sürgüler çekildi, kapılar açılıp kapandı. Birden kendi kapıları da açıldı. Eşikte Stavro ile iki adamı duruyorlardı.

«Dışarı, Albay.»

Monterà duraksadı. Uzanıp Gabrielle'in elini tuttu, sonra dışarı çıktı. Kapı kapanıp da Villiers kolunu omzuna attığında hiçbir şey, söylemedi kadın. Villiers kapıdaki küçük parmaklıklı delikten bakınca karşı hücredeki genç Fransız subayının da dışarı bakmakta olduğunu gördü.

«Kimsin sen?» diye sordu.

«23. Güdümlü Füze Alayından Yüzbaşı Henri Leclerc. Kuzum neler oluyor burada?»

«Sanırım ***Ile de Roc***'a ayak basabilmek için sizin ve adamlarınızın kimliklerine girecekler.»

«Neden ama?» Villiers durumu anlattı. Hikâye bitince Leclerc, «Peki döndüğünde buradan nasıl gidecek?» diye sordu.

«Lancy'de eski pistte kendisini bekleyen bir ***Navajo Chieftain*** uçağı var.»

«Her şeyi düşünmüş desene.»

«Ve bizim de elimizden hiçbir şey gelmez. Buradan çıkıp orduyu genel alarma bile geçirsek geç kalmış oluruz. ***Ile de Roc***'a uçak inemez. Helikopterlerin inmeleri bile bir sorun oluyor.»

«Bu doğru değil,» dedi Leclerc. «Oraya atanmadan önce sıkı bir brifingden geçirildim. Ben de pilot olduğum için uçuş koşulları ile yakından ilgilendim. Geçen yıl adanın kuzey ucuna küçük uçaklar indirebilmişler.»

«Ben orada yamaçlar olduğunu sanıyordum.»

«Öyledir, ama deniz çekilince geniş ve sert bir kumluk ortaya çıkar. İniş bir sorun değilmiş. Ancak deniz öyle çabuk geri geliyormuş ki, uygulama olanaksızmış.»

Villiers kapıya öfkeyle bir tekme indirdi. Battaniyeye sarınmış olan Wanda samanlığın penceresinden bakınca bütün gece üzerlerinde yattığı adamların kamyonun arkasına bindiklerini gördü. Donner, Stavro ve pilot Rabier merdivenin altındaydılar. Donner, siyah bir ipekli eşarpla Monterà'nın ellerini önden bağladı.

«Bak ne kadar iyi davranıyoruz,» dedi. «Ama doğrusunu istersen cesedini bulduklarında bileklerinde iz görmelerini istemiyorum.»

«Gerçek bir centilmenmişsin.»

Stavro, Monterà'nın ağzına bir mendil soktu.

Donner, Rabier'e döndü.

«Bundan sonra tek başınasın. O mahzenler Bastille zindanları kadar sağlam ama sen yine de onları gözden uzak tutayım deme. Beş

altı saat sonra döneriz biz.»

«Bana güvenebilirsiniz, bayım.»

«O Wanda orospusu gelirse onu da ben dönene kadar aşağı kapat.»

Stavro direksiyona geçmişti. «Hazırım,» dedi.

Donner kamyona bindi, yola koyuldular. Rabier dönüp eve girdi. Avluda derin bir sessizlik vardı şimdi. Wanda pencerenin kenarına yaslanıp yağmurun sesini dinlemeye başladı.

m

BÖLÜM 15

Donner çıkartma gemisinin dümen köşkünde durmuş lomboz deliğinden tekneye bakıyordu. Ambar çelik bir gövdeydi. Kargo olarak kendi adamlarına ait sandıklar ve adamların hâlâ içinde bulundukları kamyon vardı. Onun ötesinde de çelik çıkartma kapıları. Hafif bir rüzgâr denizi dalgalandırmışsa da ***St. Martin***'den yola çıkmalarından bu yana pek gecikmemişlerdi. Genç bir üsteğmen olan kaptan, köşkünden çıkıp dümenciye, «Beş derece iskele,» dedi.

«Beş derece iskele, efendim.»

«Tamam.»

Üsteğmen Donner'e döndü. «Az kaldı. Yirmi dakika daha.»

«Karaya indiğimizde size bir içki ikram edebilirim herhalde?»

Genç subay başını salladı.

«Ben sizi karaya çıkartır çıkartmaz hemen ***St. Nazair***e'e gideceğim. Güdümlü Füze Karargâhına elektronik aygıtlar götürüyorum.»

Donner gülümsedi. «Başka bir zaman öyleyse.»

Çıkartma teknesi pek büyük olmayan rıhtıma yanaşmıştı. Görünürde kumsala çekilmiş bir iki küçük yelkenliyle yeşil renkli bir sürat motoru vardı.

Çıkartma teknesinin burnundaki kapılar açılınca kamyon özel olarak yapılmış bir beton yola indi. Donner de kamyonun yanında yürüyordu. Yolda, içinde üniformasının üstüne kürklü bir başlık geçirmiş olan yaşlıca bir adamın içinde oturduğu bir cipten başka bir şey yoktu.

«Yüzbaşı Leclerc?»

«Evet, benim,» dedi Donner.

«Şu lanet yağmurdan bir an önce kurtulalım yüzbaşı. Adım Binbaşı Espinet, buranın komutanıyım. Sizi yerinize götüreyim. Kamyonunuz beni izlesin.»

Donner Stavro'ya başıyla işaret edip subayın yanına bindi. Yola çıktıklarında, «Rıhtımda çok esaslı bir motor gördüm,» dedi. «Sizin galiba.»

Espinet gülümsedi. «Hayatımın gururu. Akerboon yapımı. Çelik gövde, çifte uskur. Otuz beş mil yapar.»

«Şahane bir şey.»

«Bu lanet yerde vakit öldürmeye yarıyor. Pek ahım şahım bir yer değil.»

«Eh, İmparatorluk kaybedilince elden ne gelir,» dedi Donner.

Yolun iki yanında çoğu yıkıntı halinde olan taş köy evleri vardı.

«Bu kıyılardaki adaların çoğunda olduğu gibi bura halkı da yıllar önce terk etti burasını,» dedi Espinet.

«Zaten güçbela yaşıyorlardı. Sebzecilik ve balıkçılık. Yılda on franklık bir banknot görmedikleri olurdu.»

Limanın üzerindeki tepeye çıkınca, kış aylarında Atlantik'ten esen fırtınalara dayanacak biçimde yapılmış düz damlı beton barakalardan oluşan çirkin kamp göründü. On beş metre yüksekliğindeki beton kulenin tepesinde dört yanı camlı bir gözetleme odası, bir yanında da çelik bir yangın merdiveni vardı. Gördüğünün ne olduğunu çok iyi bilen Donner, «Bu nedir?» diye sordu.

«Telsiz odasının bulunduğu kule. Füze denemesi yapıldığında orada bir tür kısa dalga tarayıcısı da kullanırız, o yüzden kuleyi yapmak gerekti.»

Daha ilerde bir dizi depoyu andıran bir dizi bina vardı.

«Füze depoları mı?» diye sordu. Donner.

«Evet. Burada yeraltında saklamak zorundayız. Önümüzde yalnızca okyanusun olması burasını ideal bir deneme yeri yapıyor,

ama hava zaman zaman korkunç olabiliyor. İki kış öncesinde bir ay kadar boşalttık adayı.»

«Buradakilerin yarısının sivil olduğunu söylüyorlardı.»

«Evet, öyle. Askeri personel on sekiz kişi. Üç subay.»

Espinet cipi küçük alana doğru çevirdi.

«Kusura bakmayın ama şiveniz bir garip geldi kulağıma.»

«Annem Avusturalyalıydı,» dedi Donner.

«Şimdi anlaşıldı,» diye güldü Espinet.

Kapısının önünde siyah kamuflaj üniformalı ve siyah bereli iki askerin beklediği beton barakalardan birinin önünde durdular. Biri çavuş, diğeri yüzbaşıydı. Espinet arabadan inince, «Pierre Jobert, yardımcım,» diye subayı tanıştırdı.

Tanıştırma töreninden sonra yorgun tavırlı, ince bıyıklı bir genç olan Yüzbaşı, «Kahve hazır efendim,» dedi.

«Çok iyi. Yanında biraz da konyak vardır umarım...» Espinet, Donner'e döndü. «Çavuş Deville adamlarınızı yerlerine götürür.»

«Onlara bir iki çift laf edeyim, hemen yanınıza gelirim.»

İki subay lojmana girince Donner az ilerde park etmiş olan kamyonun yanında bekleyen Stavro'ya doğru yürüdü.

«Monterà hâlâ bağlı mı?»

«Arkada, çocukların yanında.»

«İyi. Ben komutanla bir içki içeceğim. Ben içeri girer girmez telsiz kulesini ele geçir, sonra planımızı adım adım uygula. Şu anda yalnızca on sekiz askeri personel var. Geri kalanı sivil. Düşündüğümden de azmış.»

«Birkaçı da garanti izindedir,» dedi Stavro.

Donner gülümsedi.

«Talihleri varmış öyleyse.»

Dönüp yürüdü, Çavuş Deville'in açık tuttuğu kapıdan içeri girdi.

a

Stavro kamyonun arkasına geçince yardımcısı olarak atadığı adamlardan Jarrot, kendisine bir çanta uzattı. Tam o anda Çavuş Deville geldi yanlarına.

«İlk durak astsubayların kantini, ondan sonra diğerlerinin yerlerini göstereceğim.»

Stavro adamın kasıklarına bir tekme indirdi. Çavuş yere yığılırken kamyondan uzanan eller kendisini içeri çektiler.

«Tamam Claude, haydi iş başına,» dedi Stavro.

Jarrot ile telsiz uzmanı olan Faure ellerinde birer çanta olduğu halde yere atladılar. Üçü birden koşarak telsiz kulesinin altına vardılar. Stavro kapıyı açıp döne döne yukarı çıkan merdivende öne geçti. Dar balkona çıktığında rüzgâr kendisini duvara doğru savurduğundan serbest eli ile korkuluğu tuttu. Rıhtım açık olarak görülüyordu olduğu yerden, ancak deniz ve adanın yüksek yerleri sisle örtülüydü. Jarrot ile diğer adam da arkasından balkona çıktılar. Telsiz odasının kurşun geçirmez camından içeri baktılar.

Odada üç telsizci ve ortadaki masada oturan iki tekniker astsubay vardı. Stavro kapıyı açıp içeri girerken hepsi şaşkınlıkla başlarını kaldırıp baktılar. Stavro çantasını çavuşların arasındaki masanın üzerine koydu.

«İyi günler çocuklar,» diyerek çantanın fermuarını açıp içinden bir ***Schmeisser*** makinalı tabanca çıkardı.

«İkinci Dünya Savaşında SS'ler bunu kullanırlardı. Hâlâ çalışır, o yüzden tartışarak bana zaman harcatmayın.»

Çavuşlardan biri elindeki tabancayı çekerek havaya fırladı. Kendi çantasından bir AK tüfeği çıkarmış olan Jarrot dipçiğini adamın başına indirdi. Çavuş inleyerek yere yığıldı.

Diğer astsubayla üç telsizci ellerini kaldırdılar. Stavro çantasından çıkardığı çelik kelepçeleri masanın üstüne fırlattı.

«Ordu fazlası, Fransız askeri cezaevlerinde kullanılan türden.» Keyfine diyecek yoktu. «Ucuza kapattık.» Jarrot'a döndü. «Bu şeref sana ait, Claude.»

İki dakika sonra dört adam elleri kelepçelenmiş olarak yerde yatıyorlardı. Faure telsiz aygıtlarının üzerine eğilmişti bile.

«Bir sorun var mı?» diye sordu Stavro.

Faure başını salladı.

«Çoğu normal askeri telsizler.»

«İyi. Ne yapacağını biliyorsun. Tekne ile bağlantı kur, adaya yaklaşabileceklerini söyle ve bana tahmini varış saatlerini öğren.»

«Tamam.» Faure telsizlerden birinin başına geçti.

Stavro, Jarrot'a döndü.

«Bay Donner onsekiz askeri personel demişti. Beşi gitti, on biri kaldı.» Sırıttı. «Şimdi bir de astsubay kantinini ziyaret edelim, Claude. Sen öne geç.»

a

Binbaşı Espinet'in bürosunda pencere önünde, elinde bir kadeh konyakla duran Donner iki adamın telsiz kulesinin arka kapısından çıktıklarını görmüştü. Stavro kamyonun direksiyonuna geçti, Claude kenara atlayıp cama tutundu, kamyon hareket etti.

«Bize ne zaman iş vereceksiniz binbaşım?» diye sordu Donner.

«Acele yok. Önce biraz buraya alışın bakalım. Bu lanet yerde zamandan bol şey yoktur.»

«Benim için hiç de öyle değil.» Donner cebinden ucu susturuculu bir ***Walther*** tabanca çıkardı.

Espinet gözleri yuvalarından fırlamış halde ayağa fırladı.

«Ne demek oluyor bu?»

«Çok basit. Adaya el koyuyorum.»

«Çıldırmışsın sen! » Espinet, Jobert'e döndü. «Pierre, nöbetçi odasını ara.»

Donner ateş etti. Espinet'in beynine giren kurşun adamı sırtüstü devirdi. Susturucu nedeniyle hiç ses çıkmamış olması ölümünü daha da korkunçlaştırmıştı.

«Sen kimsin?» diye sordu Jobert.

«Kafanı kullan. Ülkemin savaş halinde olduğunu ve daha fazla ***Exocet***'e ihtiyacımız bulunduğunu bilmen yeter. Az sonra bir tekne yanaşacak buraya ve elimizden geldiği kadar çok füze alacağız, sen de bize yardımcı olacaksın.»

«Sen öyle san,» dedi Jobert.

«Ooo, bugün bütün kahramanlığımız ve Fransızlığımız üzerimizde, öyle mi? Donner susturucunun ucunu adamın kaşları arasına değdirdi.

«Sana ne denirse onu yapacaksın, aksi halde birliğini alana dizip hep üçüncü adamı vururum.»

Jobert karşısındaki adama inandı, gözlerinde birden bir umutsuzluk belirdi, omuzları çöktü. Donner bir konyak daha doldurup kadehini kaldırdı.

«Haydi haydi, suratını asıp durma. Bak, Espinet'in yerinde de olabilirdin. Ölmüş olurdun şimdi. Şimdi işimize bakalım artık.»

Barakalardan birinin yanında park etmiş duran kamyona doğru yürüdüler. Stavro ile Jarrot soldaki barakadan çıkıyorlardı. Karşı barakadan da Donner'in üç adamı çıktı o anda.

«Telsiz odasında beş, astsubay kantininde altı, karşıki barakada da iki onbaşı,» dedi Stavro. «Hepsi de elleri arkadan kelepçeli ve yüzüstü yatıyorlar.»

«Geriye üç askeri personel kalıyor.» Donner, Jobert'e döndü. «Onlar nerede, Yüzbaşı?»

Jobert ancak bir an duraksadı. «Füze deposunda nöbetçiler.»

«Güzel. Şimdi de sivillere gelelim. Yirmi kişi var, değil mi?»

«Sanırım.»

«Şu anda kaçı füze depolarında?»

«Beş kişi kadar. Nöbetleşe çalışıyorlar. Diğerleri ya yemekteler, ya da uyuyorlardır.»

«Çok iyi. O zaman bize yolu gösterirsen gidip kendimizi tanıştıralım, olmaz mı?»

a

Wanda samanlığın penceresinden mutfaktaki Rabier'i görebiliyordu. Adam bir süredir masa başında oturmuş peynir ve ekmek yiyor, durmadan konyak İçiyordu. Wanda açtı, üşümüştü. Samanlığın köşesine gitti, yerdeki kapağı kaldırıp merdivenden aşağı indi. Şimdi Roux'nun adamlarının barınak olarak kullandıkları ahırdaydı. Bölmelerde uyku tulumları, ortadaki masanın üstünde çeşitli araç gereç ve silah vardı. Wanda kapıyı aralayıp başını dışarı uzattı. Hâlâ yağmur yağıyordu. Parmaklarının ucuna basarak mutfak kapısına doğru yürüdü. Mahzen penceresinden bakmakta olan Gabrielle kızı gördü.

«Wanda!» diye fısıldadı. «Bu tarafa!»

Villiers yerinden fırladı.

«Ne oluyor?»

Wanda bir an duraksadı, sonra duvara doğru koşup pencerenin önünde eğildi.

«Pilot Rabier dışında hepsi gitti.»

«Biliyorum,» dedi Gabrielle. «Aşağı gel de bizi kurtar buradan.»

Wanda başını salladı.

«Rabier nöbette ama.»

Kalkıp arka kapıya gitti, kapıyı sessizce açarak aralık duran mutfak kapısının önünde durakladı. Rabier yeni bir şişe konyak açıyordu. Wanda onun yanından ayaklarının ucuna basarak geçip koridor kapısını açtı. Ancak bütün özenine rağmen kapı gıcırdamıştı. Rabier kaşlarını çatarak dışarı kulak verdi, elindeki konyak şişesini bırakmadan koridora çıktı.

Wanda koridorda ancak bir an duraksamıştı.

Ev sessizdi. Mahzene inen kapıyı açıp merdivenlerden aşağı indi. El yordamıyla elektrik düğmesini ararken, «Gabrielle, neredesiniz?» diye fısıldadı.

«Buradayız, Wanda!»

Wanda mahzen kapısında durup delikten içeri baktı, Gabrielle ile Villiers içerdeydiler. Kapının üstündeki sürgüyü fazla zahmet çekmeden çekti, ama alttaki o kadar kolay olmayacaktı. Diz çöküp iki eliyle asıldı sürgüye. Birden arkasında bir hareket oldu, bir el saçlarına yapışıp başını geriye çekti, kız ayağa kalkmak zorunda kaldı. Dönünce Rabier'le burun buruna geldi!

«Yaramaz kız,» dedi Rabier. «Seni yaramaz seni!»

Pilot körkütük sarhoştu, şişeyi kızın ağzına sokup kaldırdı. Ateş gibi içki boğazını yakıyordu Wanda'nın. Rabier pis pis gülerek şişeyi kenardaki rafa bıraktı.

«Şimdi sana ne yapman gerektiğini öğreteceğim.»

Ağzını kızın ağzına yapıştırdı, bir eliyle saçlarına asılırken diğer eliyle göğüslerini mıncıklamaya başladı. Gabrielle öfkeyle bir çığlık attı, Villiers kadını bir yana itip demir parmaklıklar arasından elini uzatıp Rabier'in saçlarını yakaladı ve olanca gücüyle adamı kapıya doğru çekti.

«Şişe, Wanda!» diye bağırdı. «Şişe!»

Wanda için Rabier artık kendisini kullanan erkeklerin simgesi olmuştu. Yıllardır çektiği kahır öldürücü bir öfke gibi kabarıyordu içinde. Konyak şişesini yakaladığı gibi Rabier'in başına indirdi. Adam bir çığlık attı, sendeledi, Wanda bir kere daha vurdu. Rabier dizüstü çöktü. Wanda bir tekmede adamı yere serdi. Öfkesi şimdi kendisini

öylesine güçlü kılmıştı ki, sürgüye asıldığında kolaylıkla çekebildi. Gabrielle ile Villiers dışarı çıktılar.

a

Telefon çaldığında Ferguson duştan henüz çıkmıştı. Villiers'i dinledi.

«Tamam, Tony. Olduğun yerde kal. Bırak bundan sonrasını Fransızlar halletsinler. İyi iş becerdin.»

Telefonu kapatıp havlusunu tutarak oturma odasına koştu.

«Harry, hangi cehennemdesin, Harry?»

Fox çalışma odasının kapısında belirdi. «Beni mi istediniz, efendim?»

«Tony işi başardı. Şimdi Fransızların harekete geçmeleri gerek. Paris'te Albay Guyon'u bul bana. Çok acele.»

Yatak odasına koşup giyinmeye başladı.

a

Rabier'i bağlayıp kilere sokan Villiers adamın ***Walther*** tabancasını almayı ihmal etmemişti.

«Ferguson'un Paris'e doğru yola çıktığına eminim,» dedi.

«Yine de harekete geçmeleri epey zaman alır,» dedi Gabrielle. «Raul ne olacak bu arada? Bir şeyler yapmalısın, Tony.»

«Biliyorum.» Villiers Leclerc'e döndü. «***Chieftain***'i ***Roc Adası***nın kumsalına indirebilir misin?»

Leclerc gülümsedi.

«Donner bu işe çok şaşırır doğrusu, ayrıca adamlarımdan beş altısını da alabiliriz.»

Villiers dönüp adamlara baktı. hepsi de güçlü kuvvetli görünüyorlardı, ancak sıradan bir askerden çok entelektüellere benziyor ardı, içlerinden ikisi gözlüklüydü de.

«Bunlar teknisyen değil mi? Elektronik uzmanları?»

«İnan bana aynı zamanda çok iyi askerlerdir. Tek eksiğimiz silah.»

«Donner'in adamlarının kaldığı yerde tüfek falan var,» dedi Wanda. «Az önce gördüm.»

Leclerc adamlarına döndü.

«Yürüyün o halde. Ne bekliyoruz?»

Önlerine geçip dışarı çıktı. Gabrielle elini Villiers'in koluna koydu.

«Dikkatli ol, Tony ve ne olur geç kalma.»

«Merak etme sen.» Villiers kadını alnından öpüp kapıya doğru yürüdü.

«Tony?»

«Efendim?»

«Senin her zaman daha iyi şeylere lâyık olduğunu düşünmüşümdür.»

«Senden de iyi mi?»

«Asla, bunu kabul edemeyecek kadar kendini beğenmişin biriyim ben. Yaptığın işlerden söz ediyorum. Ferguson ile karanlık oyunlarından çok daha değerlisin sen. Biraz mutluluğa hakkın var. İkimiz arasında geçen şeyler için üzgünüm... pek çok şey için üzgünüm aslında.»

Villiers gülümseyince, ilk tanıştıklarından kadar sevimli oluverdi birdenbire.

«Yanılıyorsun,» dedi. «Ben hiç de üzgün değilim. İşler yolunda gittiği sürece harikaydı. Seni hiçbir şeye değişmezdim.»

Erkek dışarı çıktı, az sonra da Peugeot arabanın sesi duyuldu, ardından derin bir sessizliğe gömüldü ortalık.

a

Espinet'nin odasında Raul Monterà elleri hâlâ ipekli eşarpla bağlı olarak iskemlede oturuyordu. Üzerine bir battaniye serilmiş binbaşı bir kenarda yatmaktaydı. Donner dolaptan bir şişe şampanya çıkardı.

«Herifçioğlu zevkliymiş doğrusu. *Krug 71.* Mükemmel bir yıl. Ne yazık ki içkiyi soğutacak zamanımız yok. İnsan hayatta her istediğini elde edemez, ne yaparsın.»

Parmağı ile mantarı çıkartırken güldü. «Benimle bir kadeh içer miydin?»

«Bildiğin gibi içki bana pek yaramıyor,» dedi Monterà.

«Bana ise çok yarıyor.» Donner bir kadeh doldurup pencereye gitti. «İşlerin yolunda gittiğini kabul etmek zorundasın. Planlama gibisi yoktur.»

«Silah sesleri duydum.»

«Pek az ama. Füze depolarındaki nöbetçiler bir iki el silah attılar benimkiler tarafından biçilmeden. Bu da çok yararlı aslında. Seni beyninde bir kurşunla yüzüstü bıraktığımızda çok daha inandırıcı olacak. Onların silahından çıkma bir kurşunla tabii... »

Açılan kapıdan Stavro girdi.

«Tekne ile bağlantı kuruldu mu?» diye sordu Donner.

«Evet, otuz beş dakikaya kadar burada olacaklar.»

«Her şey kontrol altına alındı mı?»

«***Exocet'***leri kamyonlara yükleyen on sivil dışında herkes kilit altında.»

«Mükemmel. Sen oraya git ve işleri hızlandır. Biz de birkaç dakikaya kadar geliriz. Albay için ilginç olabilir.» Stavro çıktı. Donner kadehini bir daha doldurup Monterà'ya kaldırdı. «Çok kalmadı, ahbap.»

a

C***hieftain*** uçağında Leclerc'in yanında oturan Villiers bulutlar arasında yükselen adayı görmüştü. Denizden yüz metre yüksekte uçuyorlardı. Suyun yeşil yüzeyi beyaz dalgalarla kabarmıştı.

«Rüzgâr inişe elverişli olacak mı?» diye sordu Villiers.

«Yeterli sanırım. Bizim dikkat etmemiz gereken şey o yamaçlardan inen rüzgârın oluşturduğu hava boşlukları.»

Kapkara bir canavar gibi kendilerini bekliyordu ada. Bir yanında yüz metreyi aşan yamaçlar, diğer yanında ise dik bir eğimle limana inen bir düzlük vardı.

«Geldiğimizi göreceklerini biliyorsun herhalde,» dedi Leclerc.

«Bundan kaçınamayız.»

«Biliyorum. Elimizden bir şey gelmeyeceği için bari adanın ortasından geç de neler olup bittiğini görelim. Biraz panik ve karışıklık her zaman yararlıdır.»

Leclerc uçağı iki tepenin arasından geçirip birden alçalınca otuz metre kadar altlarında kampın beton barakaları ile füze depoları görüldü. Donner ile Raul Monterà depolara doğru yürüyorlardı. Donner korku ile başını havaya kaldırdı, Monterà'yı iterek depolara giden tünele soktu. Leclerc üzerlerinde bir tur daha atıp burnunu denize doğru çevirdi. Stavro da uçağı tünelin ağzından görmüştü. Donner ile Monterà yanına geldiklerinde, «Bundan hiçbir şey anlamadım,» dedi. «Bizim uçağımızdı o. Neler oluyor?»

«Villiers, aptal herif!» diye bağırdı Donner.

«Başka kim olabilir ki? Kimbilir evde neler oldu?»

Denizden doğru gelip yamaçların ardında kaybolan uçağa baktı.

«Peki ne yapmaya çalışıyorlar,» dedi Stavro. «Bu kayalıkta inecek yer yok ki.»

«Var. Deniz çekilmişse yamaçların altında geniş bir kumsal var. Fransız Hava Kuvvetleri geçen yıl oraya inilebileceğini kanıtladı. Ama uzun vadeli olarak ele alındığında uygulaması güç diye vazgeçtiler.»

«O halde ne yapacağız şimdi? Gelen Villiers ise Fransızlara haber vermiştir. Bir anda komandolarla sarılıveririz.»

«Hele gidip bir içeri bakalım,» dedi Donner.

Monterà'yı iteledi yine. Tünelden geçip ışıldaklarla aydınlatılmış geniş bir beton depoya girdiler. Füzeleri taşımak için özel olarak yapılmış kamyonlardan dördü yükleme rampalarına yanaşmışlardı. ***Aerospatiale*** şirketi tulumları giymiş sivil personel özel hidrolik krikolarla füzeleri yüklüyorlar, çevrelerinde silahlı adamlar bekliyorlardı.

Başlarında Jarrot vardı. «Ne aşamadasınız?» diye sordu Donner.

«Şansımız yaver giderse yirmi dakika sonra limana doğru yola çıkabiliriz.»

Donner Stavro'ya döndü.

«Ben burada kalacağım. Sen yanına birkaç kişi alıp tepeye çık. Bu yana geçmek isteyen olursa durdurursun. Bize ihtiyacımız olan zamanı sağlayacaksın.»

Stavro pis pis sırıttı. «Size özel olarak garanti veriyorum, patron.» Jarrot'ya döndü. «Haydi yürü, Claude. İş çıktı bize.»

Tünelin çıkışına doğru koştular. Donner bir sigara yaktı. «Villiers ha! İnanılmaz bir şey.» İçinde hiçbir kötülük olmayarak güldü. «Herif en az benim kadar ustaymış demek!»

«Ne demiştin?» diye sordu Monterà. «Biraz planlama... »

«İnsanın talihi her gün yaver gitmez ki.»

«Peki şimdi ne olacak?»

«Bekleyip göreceğiz, ahbap, ama hiç olmazsa Espinet'in odasında, konforlu bir şekilde. Krug şişesini masasının üstünde bırakmıştım, soğuk olmasa da onu yarım bırakmak yazık olur.»

«İşin bitik,» dedi Monterà. «Bunu sen de biliyorsun.»

«Göreceğiz ahbap, göreceğiz.» Donner sırıtarak adamı tünelin ağzına doğru iteledi.

a

Leclerc rüzgârı hesaplayarak iniş için bir deneme yaptı. Ancak o anda tepeden aşağı öyle bir hava akımı olmuştu ki az daha alabora olacaklardı. Güç bir dönüş yapıp bu kez dalgaların hemen üstünden yaklaştı kumsala.

Tekerlekler suya değiyor gibiydi. Bir anda ıslak ama sert kumların üstünde buldular kendilerini, uçak hızla ilerlerken iki yana sular fışkırıyordu. Leclerc kumsalın ucuna kadar gitti, rüzgâra karşı döndü, motorları kapattı.

«Denizin kabarmasına ancak bir saat var, ondan sonra bir daha havalanamayız.»

«Umurumda bile değil,» dedi Villiers. «Uçak bizim değil yâ.»

Rabier'den aldığı tabancayı çıkartıp kontrol, etti, yine cebine soktu. Leclerc'in adamları kapıyı açıp birer birer yere atlamaya başlamışlardı bile. Hepsinde Beyaz Ev'den aldıkları silah ve cephane vardı. Villiers bir ***Armalite*** tüfeği ile bir el bombası alıp onlara katıldı. Erler yarım daire biçiminde Villiers'in çevresinde toplandılar.

«İçinizden savaş deneyimi olan kim var?»

Leclerc uzun boylu, sağlam yapılı, çelik çerçeveli gözlüğü buğulanmaya başlamış birini gösterdi.

«Çavuş Albray, Çad'da Lejyon'da iki yıl kaldı. Pek çok kere savaş koşulları altında yaşamıştır. Bizlere gelince... » Omuzlarını silkti.

«Peki,» dedi Villiers. «Size söyleyeceğim bir tek şey var. O hayvanlara eşit bir fırsat tanımak gibi izci oyunları yok. Gerekirse sırtlarından vuracaksınız, çünkü aynı durumda onlar bunu yapmaktan çekinmeyeceklerdir. Yürüyün şimdi.»

Villiers dönüp tepelere doğru koşmaya başladı.

Uçaktayken aşılmaz gibi görünen tepeler aslında hiç de öyle değildi. İki tepe arasında ortasından bir su akan epey geniş bir yarık vardı. Biraz yorucu olmakla birlikte kolay bir yoldu.

On dakika sonra tepenin üstüne çıkmışlar, kayalıklar ve çalılıklar arasından öte yana inmeye başlamışlardı. Villiers sisler arasında sesler duyunca Leclerc ile adamlarının dikkatlerini çekmek için elini kaldırıp işaret verdi.

Bir kayanın üzerine çıkınca Jarrot'nun ardında üç kişi olduğu halde yamaçtan yukarı çıktıklarını gördüler. Villiers yalnızca en arkadan gelen Stavro'yu görüyordu. Lancy'deki evde iskemleye bağlı duran Harvey Jackson'un işkenceye uğramış yüzü gözlerinden gitmiyordu.

Cebinden elbombasını çıkartıp dişiyle fünyesini çekti. Bir kere olsun o buz gibi sakinliğini ve eğitimini unutmuştu.

«Stavro, ulan orospu çocuğu!» diye bağırdı. «Al sana Harvey Jackson'dan bir armağan.»

Elbombasını yamaçtan aşağı yuvarladı.

Duyduğu sesten başka bir uyarıya ihtiyacı olmayan Stavro dönüp tepe aşağı koşmaya başlamıştı bile. Yağmur ve sis arasında bir anda kaybolmuştu. Arkadaşları onun kadar çabuk davranamadılar. Bir patlama, ardından çığlıklar duyuldu. Villiers, ***Armalite***'ini hazır ederek kenara yaklaştı. Daracık boğaz bir kasap dükkânına dönmüştü, Jarrot ile üç arkadaşı ağır yaralıydılar. Villiers'in yanına gelen Fransız askerlerinin yüzlerinde dehşet okunuyordu. Villiers silahını omzuna kaldırıp emeklemeye çalışan yaralılardan birini devirdi.

Leclerc, Villiers'i yakalayıp çevirdi. «Tanrı aşkına, yetmez mi bu yaptığın?»

Tam o anda bir el silah sesi işitildi, bir kurşun Leclers'in kulağının üstünden girip beynine saplandı, adam sırtüstü tepeden aşağı yuvarlandı. Çavuşlardan biri, dizi üstüne doğrulup ateş eden

Jarrot'yu salvo ateşine tutmuştu bile. Kurşunlar adamı olduğu yerde döndürdü, kamuflaj ceketi alevler içinde yanmaya başladı.

Askerler Villiers'in yanında durup aşağıdaki sahneye bakarlarken konuşmuyorlardı.

Genç çavuşlardan biri, «Hepsi bu kadar mı, efendim?» diye sordu.

Villiers başını salladı.

«Aşağıda üste başkaları ve mutlaka ele geçirmek istediğimiz Felix Donner var. Yüzbaşınız için çok üzgünüm. İyi bir adamdı, ama savaşta iyi olmakla, şerefli olmakla sağ kalamazsınız, en azından bu günlerde. Umarım dersinizi öğrenmişsinizdir. Aşağı indiğimizde sakın unutmayın.»

Silahına yeni bir şarjör yerleştirdi.

«Şimdi yürüyün bakalım, dediklerimi yaparsanız burnunuz bile kanamadan kurtulursunuz buradan.»

a

Espinet'nin odasındaki Donnet elbombasını ve onu izleyen silah seslerini duymuştu. Kadehi elinde olduğu halde pencereye yaklaşınca Stavro'nun barakaların öte yanındaki yamaçtan aşağı koşarak indiğini gördü.

«Beklenmedik bir şey mi oldu yoksa?» diye sordu Monterà.

Donner hâlâ gülümseyerek döndü, ancak gözleri soğuk ve kapkaraydı.

«Sen benim iyi bir insan oluşuma güveniyorsun, değil mi?» Monterà'nın yanına gidip suratına sert bir tokat indirdi. Monterà yere yuvarlandı. Donner kapıyı açıp dışarı çıkarken Stavro da füze depolarına giden tünele doğru koşuyordu. Stavro patronunu görünce yönünü değiştirdi.

«Durum nedir?» diye sordu Donner.

«Villiers bizi boğazda yakaladı. Yanında en az yarım düzüne adam vardı.»

«Jarrot ile ötekiler?»

«Elbombası. Ben ancak güçbela kurtardım canımı. Şimdi ne yapacağız?»

Donner, en azından kendi geleceği konusunda kararını vermiş olduğu halde, düşünür gibi yaptı. İş berbat olmuştu, burası kesindi. Villiers ile adamlarının adada bulunmaları daha büyük bir birliğin pek uzak olmadığı anlamına geliyordu. Son nefesine kadar ancak budalalar savaşırdı. Kayaların dibinde bekleyen ***Chieftain*** ise beklenmedik bir nimetti.

«Telsiz odasına git,» dedi Stavro'ya «Teknenin kaptanıyla bağlantı kur. Ancak ne yaparsan yap, adama buradaki durumu söyleme, yoksa hemen geri dönüp sıvışır. Benim olanca hızıyla buraya gelmesini emrettiğimi söyle. O işi halledince diğerlerini topla, sizi limanda beklerim.»

«Peki ***Exocet***ler ne olacak?»

«O iş geride kaldı artık. Bu işten sıyrık almadan yakamızı kurtarırsak başarılı sayılırız. Haydi git şimdi.»

Stavro çıktı. «Sanırım arkadaşına gözünü kırpmadan ihanet ediverdin,» dedi Monterà.

«İşe karışmasaydı, ne yapalım!» Donner, Krug şişesine uzandı. «Şunu bitireyim bari.»

«Gidecek hiçbir yerin yok. Sonun geldi, yoksa daha anlamadın mı bunu?»

«Gidecek bir yer her zaman vardır, ahbap; hele kumsalda bir uçak ve onu uçuracak bir Arjantinli kahraman varsa.»

Donner kadehini bir yudumda boşaltıp duvara fırlattı. Villiers adamlarına yere yatmalarını söyleyip kayalığın kenarına doğru sürüklenerek gidip baktığında Stavro'nun telsiz kulesinin kapısından içeri girdiğini gördü. Tüm üs bir harita gibi önündeydi şimdi. Füze depolarının giriş tünelini gösterdi.

«Buraya gönderilmeden önce brifingden geçmiş olmalısınız,» dedi Çavuş Albray'a. «***Exocet***ler şurada mıdır?»

«Evet. Telsiz odası da kulenin tepesindedir.»

Donner'in adamlarından ikisi de sağ tarafta alçak ve uzun beton bir barakanın önünde nöbet tutmaktaydılar.

«Ya burası?» diye sordu Villiers.

«Planlardan hatırladığım kadarıyla yakıt deposu.»

Villiers başını salladı. «Üs personelini oraya kapatmış olmalılar.»

Limana doğru bakan Albray, «Balıkçı teknesi görünürlerde yok,» dedi.

«Şu anda gelmek üzeredir. Donner işlerin sarpa sardığım anlamış olsa bile burada tek başına kalmayı istemeyecektir. Diğer yandan Rusluğu tutup da vatanı için kendini feda etmeyi düşünmüş de olabilir. O zaman tekneye buradan uzaklaşmasını emredecektir ki, doğrusu bizim için çok yazık olur bu. Onun da diğerleri gibi ele geçirilmesi çok iyi olurdu.»

«Peki şimdi ne yapacağız öyleyse?» diye sordu Albray.

«Seninle ben kuleye gideceğiz. Sanırım orada yalnızca şimdi içeri girenden başka kimse yoktur. Stavro ve belki de bir telsizci.» Askerlere döndü. «Çavuş Albray ile bana beş dakika tanıyın, sonra saldırın. O yakıt deposunun önündeki ikisini yakalayın, sonra şu tünelin ağzını kapatın. Dışarı çıkmak isteyen olursa hemen ateş edin. Sözlerimi sakın unutmayın; adamlara hiçbir şans tanımayacaksınız, çünkü onlar bunu size kesinlikle tanımayacaklardır.»

a

Villiers'le çavuş beton barakalardan birinin çevresinden dolanıp kuleye üç metre kadar yaklaştılar. Villiers kulenin dışından balkona yükselen çelik merdiveni işaret etti.

Sonra elinde tabancası olduğu halde öne geçip tırmanmaya başladı. Albray, onun beş altı metre kadar yükselmesini bekledi, sonra kulenin altındaki kapıya koşup içeri girdi.

Tam o anda Yani Stavro da döner merdivenin en üst basamağındaydı. Tabancası kılıfındaydı ama refleksleri kusursuzdu. Albray ile üniformasını bir anda algıladı; çavuş makineli tabancasını ateşlediği sırada dönüp ortalıktan kaybolmuştu bile. Albray bir an bile düşünmeden ardından koştu.

a

Kulenin içinden gelen silah seslerini duyduğunda Villiers yarı yola varmıştı. Bir elinde silahı olduğu halde tek eliyle demirlere tutunup bekledi. Aşağı baktığı anda o yükseklik korkusu yeniden sardı tüm benliğini. Yakıt deposunun önündeki nöbetçiler kendisine bakıyorlardı, hatta silahlarını doğrultmaya bile başlamışlardı. O anda Leclerc'in adamları karşıki barakaların arasından ateş ederek fırladılar. Villiers'in tepesinde telsizci korkuluktan eğilmiş tabancasını uzatıyordu. Villiers bir anda tüm korkularını unutup güdüsel bir hareketle tek elle ateş etti. Adam bir çığlık atıp gözden kayboldu, Villiers tırmanmaya devam etti.

a

Donner tabancasını çekerek pencereye koştu. Raul Monterà kıs kıs güldü arkasından.

«Sanırım bu kez biraz geç kaldın, dostum.»

Donner cevap vermeye gerek duymadan kapıyı aralayıp dışarı baktı. Yakıt deposunun nöbetçileri yerde yatıyorlar, Leclerc'in adamlarından biri de kapının kilidini açmaya çalışıyordu. Sokağın öteki ucundan silah sesleri gelmekteydi, adamlarından ikisi liman yönünde kaçıyorlardı.

Donner kapıyı kapattı, Monterà'yı tutup kaldırdı, arka taraftaki mutfağa soktu. Hiçbir korku belirtisi göstermeden arka kapıyı açtı.

«Haydi düş bakalım önüme!» diyerek adamı dışarı itti.

a

Villiers balkondan içeri bakınca ölü telsizciden başkasını görmedi. Adamın makineli tabancası bir yana fırlamıştı. Villiers onun silahını alıp rüzgârda savrulan telsiz odası kapısına doğru yürüdü. İçerde de kimse yoktu. Arkasında bir ayak sesi duyup döndü. Stavro, elinde otomatik silahı olduğu halde kapının önünde belirmişti. Stavro'nun yüzünde profesyonel bir katilin soğuk kararlılığı vardı. Makineli tabancaya karşı şansını düşündü ve kararını verdi. Büyük bir dikkatle tabancasını yere bıraktı. Villiers makineli tabancasını kaldırdı. Stavro güldü.

«Yapamazsın, Binbaşı Villiers. Bir İngilizce yakışan bir hareket olmaz bu, öyle değil mi?»

Villiers adama yaklaştı.

«Yani ben bir centilmenim, onu mu demek istiyorsun?»

«Onun gibi bir şey işte.»

Stavro'nun yıllardır ceketinin sağ kolunda taşıdığı kemik saplı balıkçı bıçağı avcunun içine düşmüştü. Başparmağı ile sustalının düğmesine bastığı anda kolu birden yukarı savruldu, bıçak Villiers'in çenesinin altına süründü.

Böyle bir hareketi bekleyen Villiers makineli tabancasını attı, adamın kolunu usta bir hareketle savuşturdu, her iki eliyle bileğini yakaladı. Stavro bir çığlık kopardı, sustalı elinden düştü. Villiers adamın kolunu yukarı doğru bükerek kıvırmaya devam ediyordu. Stavro'nun kasları parçalanmaya başlamıştı. Adamın çığlıkları göğü yırtarken Villiers onu arkasından yakaladığı gibi korkuluktan aşağı fırlattı.

Donner ile Monterà da tam o an subaylar kantininin arka kapısından çıkmışlardı. Stavro'nun cesedi yere çarptı, Donner yukarı bakınca balkondaki Villiers'i gördü. Çavuş Albray da arkasındaydı. Çavuş makineli tabancasını ateş etmek için doğrulturken Donner, Monterà'yı kalkan gibi önüne çekti. Balkonda Villiers çavuşun dirseğine vurdu.

«Bu işi bana bırak.» Sonra koşar adımlarla merdivenden aşağı inmeye başladı.

a

Donner ile Monterà kampın arkasındaki boğaza girdiler, yamacı tırmanıp tepenin kenarına doğru yürüdüler. Donner Arjantinliyi iteleyip duruyordu.

«Kaçacak yerin kalmadı dedim sana,» dedi Monterà.

«Var oysa. Sen bizi buradan uçakla kaçıracaksın, Albay Monterà.»

Tepenin kenarına varmışlardı. ***Chieftain*** uçağı sise rağmen altlarında görünüyordu. Ancak bir aksilik vardı ortada. Deniz aç dalgalar halinde kumsala saldırmaktaydı. Uçağın indiği alanın yarısı sularla örtülmüştü.

«İşte şimdi işin bitik,» dedi Monterà. «Bak da gör!»

«Yürü diyorum sana!»

Donner adamı itti, ikisi birden taş toprak yığını ile birlikte kayarak aşağı indiler. Monterà sırtüstü düşmüş, elleri bağlı olduğu için dönemiyordu. Donner onu tutup kaldırırken yukardan bir taş yağmuru yağdı üzerlerine. Donner dönüp sislere doğru körlemesine ateş etti, sonra Monterà'yı yakasından yakalayıp sürüklemeye başladı. Uçağa varınca adamı gövdesine yaslayıp tabancasını gırtlağına dayadı. Bir eliyle cebinden çakısını çıkartıp ipek eşarbı kesti.

Bir adım geriledi sonra.

«Haydi şimdi doğru içeri gir bakalım, hemen gidelim buradan.»

Monterà'nın yüzü sakindi, ancak gözlerindeki ifade Donner'i geri dönmeye zorladı. Tony Villiers koşa koşa geliyordu. Walter tabancası sağ elindeydi. On metre kadar ötede durdu.

«Bırak artık onu, Donner!»

Donner, hafifçe Monterà'ya dönmüş bir halde, «Dediğim gibi işlerin pek rast gitmediği günlerden biri işte,» dedi.

«Sakın onunla oyun oynamaya kalkışma,» diye uyardı Monterà.

«Haklı olabilirsin ahbap, ama ben artık kaçmaktan bıktım.»

Donner elindeki tabancayı doğrultarak döndü. Villiers ardarda üç el ateş etti. Birinci kurşun Donner'in omzuna saplanıp adamı çevirirken, diğerleri belkemiğini buldu. Donner yüzüstü yere yığıldı, sular üzerini örtmeye başladı.

Monterà yerde yatan adama bakıyordu.

«Planlama gibi bir şey yoktur,» diye mırıldandı.

«Ne dedin?»

«Önemli değil. Gabrielle iyi mi?»

«Evet, Beyaz Ev'de bekliyor. Talihimiz yaver gitti orada. Wanda Jones kurtardı bizi.»

«Uçağın pilotu kimdi?»

«Fransız yüzbaşısı, Leclerc.»

Uzaklardan bir vızıltı duyuldu, Monterà bulutların altında yaklaşan üç helikopteri gösterdi.

«Bunlar da kim?»

«Yanılmıyorsam geç kalmış olan Fransızlar.. Komandolar herhalde. Bu mereti buradan uçurabilir misin?»

Monterà çevresine bakındı.

«Önümüz temiz değil, gördüğün gibi su birikintileri var. Neden sordun?»

«Senin burada bulunmaman çok iyi bir fikir diye düşündüm de. Ben bile seninle şansımı denemeye hazırım. Bu iş konusunda epey gürültü kopacak, içinde olmamayı yeğlerim. Fransızlara hiçbir borcum yok. ***Sheffield, Coventry*** ve ***Atlantic Conveyor***'u batıran ***Exocet***leri size onlar sattılar.»

«Ama aynı füzeleri size de sattılar, dostum.»

«Doğru. Bu da bir şey kanıtlar ki, ne kanıtladığını şu anda pek kestiremiyorum. Haydi söyle, gidiyor muyuz, kalıyor muyuz? İnsan bir kere ölür nasıl olsa.»

«Tamam, kabul,» dedi Monterà.

Monterà pilot koltuğuna oturdu, Villiers de yanına geçip kapıyı kapattı. Motorlar kulakları sağır eden bir gürültüyle çalıştılar.

«Ne diyorsun?» diye bağırdı Villiers.

Monterà cevap bile vermedi. Yüzünde garip, donuk bir gülümseme vardı. Uçağın arkasını rüzgâra verip levyeyi çekti. ***Chieftain*** birden sarsıldı, kumsalın en uzun olduğu yönde ileri fırladı. Su birikintilerine girip çıkıyorlar, Monterà ise levyeyi düz tutmak için olanca gücünü harcıyordu. Uçak aniden havalandı, bir kanadı hafifçe yana yattı, tekerlekler dalgaların üstünde kaymaya başladı. Çok hızlı gidiyorlardı şimdi motorun gürültüsü de kulakları sağır edecek kadar artmıştı. Monterà ancak o an levyeyi çekti.

a

Evde iki saat kadar bekleyen Gabrielle sonunda dayanamayıp Wanda ile havaalanına gitti. Hâlâ şiddetli yağmur yağdığı için hangara girdiler.

«Bu iş sona erdikten sonra ne yapacaksın?» diye sordu Gabrielle.

Wanda omuzlarını silkti.

«Tanrı bilir. Felix beni yanına aldığında bir sokak kadınıydım. Bir düş bu benim için. Kaldırımdan lükse. Ama artık uyanmam gerek

sanırım.»

Başını salladı.

«Domuzun biriydi, ondan ödüm patlardı.»

«Peki neden kaldın yanında?»

«Sokaklara dönmekten daha çok korktuğum için.»

«Peki ya şimdi?»

«Bilmem. İlginç şeyler olabilir gibi geliyor şimdi.»

«Benim dergi dünyasında epey dostum var,» dedi Gabrielle.

«Yüzün kameraya çok uygun sanırım. Belki de birlikte bir şeyler yaparız.»

«Yani Vogue'un orta sayfasında Wanda Jones mu demek istiyorsun?» Kız gülümsedi. «Bak, bu ilginç olur işte.»

Uzaktan bir motor sesi duyuldu, ***Chieftain*** deniz yanında belirdi, inmek için rüzgâra çevirdi burnunu.

«Şu anda bir şey geldi aklıma,» dedi Wanda.

«Ya gelen onlar değilse? Ya başarısızlığa uğramışlarsa? Uçaktan Donner inerse?»

Gabrielle gerçek bir şaşkınlıkla kıza döndü.

«Yani Donner gibi bir insanın Tony Villiers'in üstesinden gelebileceğini gerçekten düşünüyor musun?» Bir kahkaha attı. «Daha öğrenecek pek çok şeyin var, Wanda.»

Gabrielle dönüp inmiş olan uçağa doğru yürüdü.

a

Uçak durdu, ama Monterà motoru kapatmadan bekledi.

«Çabuk olabilir misin? Buradan bir an önce gitmek istiyorum ben.»

«Yani kalmayacak mısın?» diye sordu Villiers.

«Kalmak için bir nedenim yok ki.»

«Bana sorarsan sağ kanadın hemen altında bir neden var.»

Monterà yan camı çekip Gabrielle'e baktı. Kadın sevinçle gülüyordu. Heyecanla elini salladı. Monterà, Villiers'e döndü.

«Lütfen, Tony.»

İlk kez olarak adıyla hitap ediyordu, sesinde gerçek bir ıstırap vardı.

«Pekâlâ,» dedi Villiers. «Ama ben de seninle gidiyorum. Nereye gidiyoruz?»

«Başladığımız yere. Brie-Comte-Robert'e.»

«Sonra?»

«Bu gece Buenos Aires'e giden bir Air France var, ona yetişmek istiyorum.»

Monterà uçağın burnunu çevirip hızlandırdı. Gabrielle gülmüyordu artık, Ağzı sessiz bir çığlıkla aralanmıştı. Bir an sonra uçağın yutar gibi aştığı pistin ardında bir nokta olarak kaldı.

a

Charles de Gaulle havaalanı pek kalabalık değildi; Tony Villiers uluslararası yolcu salonunun dışındaki gazetecinin önünde beklerken Monterà da Air France bankosunda el çantasını bagaja veriyordu. Dönüp sigarasını yakarken eski pilot ceketi ve blucini içinde çok zarif bir görünüşü vardı.

«Tanrım, heriften bayağı hoşlanmaya başladım,» diye düşündü Tony, Monterà yanına geldiğinde «İşler yolunda mı?» diye sordu.

«Rio'da aktarma yapacağım. Belirli bölgelere uçuş yasağı konmuş. Kimse tehlikeye girmek istemiyor anladığım kadarıyla.

Önemli değil. Bu koşullar altında bile on yedi on sekiz saatte Buenos Aires'de olurum.»

«Sonra ne olacak peki? Yine Rio Gallegos ve o ***Skyhawk*** filosu mu?»

«Sen ne diyorsun?»

«Tam o kutsal kaçık tiplerdensin sen. Savaşı kaybettiniz, Raul. Bitti artık. Akşam gazetelerini gördün. Komandolar Port Stanley'e ellerini kollarını sallaya sallaya yürüyorlar. Herkes bunun mümkün olmadığını söyledi ama başardılar işte. İngiliz ordusu ile zafer arasında yalnızca Stanley çevresindeki sekiz on bin askerinizle hava kuvvetlerinizden geriye kalan birkaç uçak var.»

«Doğru söylüyorsun. Ben Avrupa'da oyun oynarken adamlarım orada paramparça oluyorlardı.»

«Sen de onlara katılmak istiyorsun, öyle mi?» Villiers gerçekten öfkeli olmasına şaşıyordu.

«Biliyorum biliyorum, söylemene gerek yok. Bir onur sorunu bu.»

«Onun gibi bir şey işte.»

«Peki ya Gabrielle? Kız seni seviyor, bunu biliyorsun. Bir uzmanım ben Gabrielle konusunda. Başarısız bir uzman belki, ama söylediğimi de çok iyi biliyorum. Sana baktığı gibi bir kere olsun bakmadı bana. Öyle gülümsediğini hiç görmemiştim.»

«Gabrielle ile benim aramda, bütün bu olanlardan sonra hiçbir şey kalmadı.»

«Sen lâf anlamaz mısın, be adam. Kızcağız içinden çıkamadığı bir çukura gömülmüştü. Bütün kozlar Ferguson'un elindeydi.»

Hoparlörde Monterà'nın adı duyuldu. Sigarasını yere atıp üstüne bastı.

«Bu iş de burada biter,» diye gülümsedi.

Villiers adamın uzattığı elini kavradı.

«Talihin açık olsun. Korkarım bu dileğe ihtiyacın olacak.»

«İnsanın ölümü çabuk olduktan sonra ne önemi var?» dedi Monterà.

Kapıya doğru yürüdü, dönüp, «Gabrielle için elinden geleni yap Tony,» diye seslendi.

Villiers bara gidip bir köşeye oturdu, bir kahve ile bir konyak ısmarladı. Kendini çok huzursuz hissediyordu. Lanet olsun herife diye söyleniyordu kendi kendine. Düşmandı o, ama yine de çok yazıktı.. Bir konyak daha içti, sonra gidip bir telefon buldu, Londra'yı aradı.

«Charles de Gaulle'den telefon ediyorsun herhalde?» dedi Ferguson. «Raul Monterà'yı uğurladın, değil mi?»

«Nereden biliyorsun?»

«Brie-Comte-Robert'e indiğin andan beri Pierre Guyon ve SDECE tarafından izlenmektesin, Tony.»

«Öyleyse neden gitmesine engel olmadın?»

«Onu yalnız Arjantinliler istiyorlar da ondan. Fransızlar bu olay konusunda hiçbir şey bilmek istemiyorlar. Böyle bir olay olmadı, anlaşıldı mı?»

«Elbette, efendim. Her zaman gördüğüm karabasanlardan biriydi.»

«Yine kahramancılık oynamaya gitti sanırım.»

«Onun gibi bir şey.»

«Eh, bizi ilgilendirmez bundan ötesi. Senden istediğim önemli bir şey daha var, Tony. Gabrielle konusunda. Haber aldığıma göre bu gece Paris'e dönecekmiş.»

«Benden istediğiniz nedir, efendim?»

«Bildiğin gibi işin ortasında Gabrielle'in sinirleri bozulmaya başlamıştı, Tony. Bırakıp gitmek istiyordu hani?»

«Eee?» Villiers birden çok kötü bir şey duyacağını hisseder gibi oldu.

«Onun kendini toparlaması için sert bir önlem almam gerekiyordu, o yüzden kendisine Richard'ın savaşta kaybolduğunu, hayatından ümit kesildiğini söyledim.»

«Yani doğru değil miydi bu?»

«Son aldığım haberlere göre kardeşi çok iyiymiş. Hâlâ savaşıyor kuşkusuz.»

«Seni orospu çocuğu!» Villiers telefonu Ferguson'un yüzüne kapattı.

Çıkış kapısına doğru koşmaya başladığı anda birden durdu sonra. Monterà'ya yetişemezdi artık. Çok geç kalmıştı. Yorgun bir tavırla terminal çıkış kapısına doğru yürürken Gabrielle'e durumu nasıl anlatacağını düşünüyordu.

m

BÖLÜM 16

Buenos Aires'in dışında Plate Nehrinin üstündeki tepelerden birindeki büyük evin terasında oturan *Donna Elena Llorca de Monterà* örgü örüyordu. Genç kızlığından beri yapmadığı bir şeydi bu aslında, ancak bugünlerde ellerini meşgul edecek hiçbir işten kaçınmamaktaydı.

Kapıda bir hizmetçi kız göründü. «Sizi görmek isteyen biri var *Donna Elena*. Bir hanım.»

Donna Elena kaşlarını kaldırdı. «Bir hanım mı?»

«Bir Fransız. Senorita Legrand.»

«İçeri buyur et,» dedi Elena de Monterà.

a

Gabrielle açık kapının önünde bir an durakladı, sonra ağır ağır yürüdü.

«*Donna Elena* siz misiniz?»

Yaşlı kadın bir süre ifadesiz bir yüzle baktı Gabrielle'e, sonra başını salladı.

«Evet, oğlumun ne demek istediğini anlıyorum. Her şeyi anladım şimdi.»

«Nerede o?» diye sordu Gabrielle. «Onu görmem gerek. Çok önemli bir şey söyleyeceğim.»

«Ama olanaksız bu. Raul şimdi Rio Gallegos'da, filosundan kalan birkaç kişiyle savaşta.»

Gabrielle masanın öteki yanındaki iskemleye çöker gibi oturdu.

«Linda burada mı peki? Linda ile sizden öyle çok söz etmişti ki.»

«Linda'yı arkadaşlarının evine gönderdim. Bu durumda en iyisi buydu.»

«Yani onun her an ölüm haberini bekliyorsunuz, öyle mi?»

«Olabilir.» Yaşlı kadın bir sigara yakıp paketi Gabrielle'e uzattı. «Ucuz bir marka, hamalların kullandıkları cinsten, ama başkasını içemiyorum. Oğlum Fransa'dan döndüğünde güvenlik kurallarını hiçe sayarak bana her şeyi anlattı. Sizi çok seviyor.»

«Biliyorum.»

«Öyle seviyor ki, İngiliz Gizli Servisi hesabına çalışmış olmanız umurunda bile değil. Kardeşinizin ölümüne de çok üzülmüş. Bunun ikiniz arasında kalacak bir şey olduğunu söyledi?»

«Ama yalan söylediler bana!» Gabrielle ellerini iki yana açtı. «Bizimkiler bana yalan söylediler, işten vazgeçmemem için. Richard hâlâ ***İnvicible***'da helikopter pilotu, ama sağ.»

«Tanrım.» Elena de Monterà bir an elleriyle gözlerini kapattı.

«Oğlumun uçağının burnuna adınızı yazdığını biliyor muydunuz?»

«Evet.»

«Orada beni onun durumundan haberdar eden dostlarım var. Fransa'dan döndüğünde bir sözcük ilave etmiş. Şimdi kayıp Gabrielle yazıyormuş.»

Gabrielle derin bir soluk aldı. «Onu görmem gerek. Rio Gallegos'a giderim.»

«Orası askeri bölge şekerim, seni yaklaştırmazlar bile. Diğer yandan hava kuvvetlerimizin komutanı *General Dozo* çok iyi dostumdur. Haydi gel içeri gidelim de birkaç telefon edelim.»

«Bir yapabilseniz,» diye mırıldandı Gabrielle.

Yaşlı kadın kolunu Gabrielle'in omzuna attı. «Yorgun görünüyorsun. Rosa'ya söyleyeyim de sana bir fincan çay yapsın. Çay içerdin değil mi?»

İçeri girerlerken Gabrielle kendini tutamayıp gülmeye başladı.

a

Rio Gallegos'da Raul Monterà harekât odasının penceresine gidip dışarı baktığında saat sabahın dördüydü. Bardaktan boşanırcasına yağmur altında yer personeli pistte duran üç ***Skyhawk***'u uçuşa hazırlıyorlardı.

Monterà ile uçacak genç pilotlar dışarı çıktılar, kendisi de çayını yudumlarken çevresine bakındı. Oda boşalmıştı şimdi. Yalnızca iskemleler, duvarda Malvinds haritası ve sigara dumanı kalmıştı. Biri bir küllüğün kenarında yanan bir izmarit bırakmıştı. Monterà sigarayı söndürdü, başlığını alıp dışarı yürüdü.

Çok yorgundu, hayatında bu kadar yorgun düştüğünü hatırlamıyordu. Derin bir soluk alıp uçaklara doğru yürürken bir kurmay arabası barakanın köşesinden çıkıp yanında durdu. Açılan kapıdan sırtına kaputunu atmış olan *Lami Dozo* göründü.

«Raul, nasılsın?»

«Daha kötü de olabilirdi. Dün üç uçak daha kaybettik.»

Lami Dozo Monterà'ya bir sigara uzattı.

«*San Carlos*'a mı?»

«Evet.»

«Bu sonuncu sefer olabilir, Raul. İngilizler Port Stanley dışındaki yaylaları ele geçirdiler. En az dört yüz tutsak aldıklarını sanıyoruz. Menendez'in teslim olması bir iki günlük bir iş artık.»

«Peki, bütün bu olanlar ne içindi öyleyse?»

«Bilemiyorum,» dedi *General Dozo*.

«Kendimizi kanıtlamamız için bir savaşa ihtiyacımız olduğunu söyleyenler vardı, ben onların arasında değildim. Bunların şimdi yeni Arjantin için çalışmaya aynı şevkle çalışmaya hazır olduklarını umarım.»

«Ama yine de devam ediyoruz.»

«Evet, kimi zaman böyle gerekir.»

«Sık sık dayımı düşünürüm. Boğa güreşi yaparak ailenin şerefini iki paralık eden dayımı. Gençliğinde onun Mexico City'de pırıl pırıl üniformasıyla arenaya girişini hâlâ görürüm.» Monterà gülümsedi. «Kendimi o günlerde hissediyorum artık. Sanki orada bir yerde bir canavar beni bekliyormuş gibi. Dayım da ne zaman bir son vermesi gerektiğini bilemedi.»

Lami Dozo çok ciddi görünüyordu. «Doğru değil bu, Raul.»

«Aslında doğru, General. Büyük sırrı keşfettim artık. Yaşamışım ölmüşüm umurumda bile değil.»

«Raul, lütfen.»

«Endişe etmene gerek yok. Döndüğümde iki kulakla bir kuyruk getiririm.»

Birbirlerini kucaklayıp sırtlarını sıvazladılar.

«Gitmeden önce seni görmek isteyen biri var,» dedi Dozo. «Şurada, çitin dışında.»

Monterà adamın işaret ettiği yere bakınca siyah bir araba gördü.

«Çabuk ol, fazla vaktin kalmadı.»

Monterà çite doğru yürürken şoför arabadan inip arka kapıyı açtı. *Donna Elena* dışarı çıktı.

«Anne!» Monterà şaşırmıştı.

Kadın gülümsedi.

«Yorgun görünüyorsun.»

«Yorgunum.»

Esefle gülümsedi Monterà da.

«Korkarım bana oyun oynamayacak kadar yaşlı olduğumu söyleyeceksin.»

«Hayır, bunun için zaman kalmadı. Onun yerine sana bir armağan getirdim.»

Kadın arabaya doğru dönünce Gabrielle içerden çıkıp Monterà'nın önüne dikildi. Neon ışıkları altında sapsarıydı yüzü, sırtında birinin verdiği askeri bir yağmurluk vardı. Monterà bir an kafasına bir darbe yemiş gibi kaldı, sonra Gabrielle'in çok iyi bildiği o gülümsemesiyle baktı kadının yüzüne.

«Şahanesin. Bunu söyleyen oldu mu hiç?»

«Söylemelerini istediklerim değil.»

Gabrielle yaklaşarak erkeğe yakından baktı: sarı pilot giysisi, omuzundaki tabanca kılıfı, sol elindeki başlığı, yağmurdan ıslanmış saçları...

«Doğru değil bu,» dedi Monterà. «Gelmemeliydin.»

«Şu anda buradan başka hiçbir yerde olmak istemiyorum. Kayıp Gabrielle değilim artık. Buradayım ve Richard ölmemiş. Ferguson yalan söylemiş bana. O işten çekilmek istediğim için yalan söylemiş, anlıyor musun?»

Monterà şaşkın şaşkın bakıyordu kadının yüzüne.

«Tanrım, insanları piyonmuş gibi kareden kareye oynatıyor bunlar,» diye mırıldandı. Sonra bir kahkaha atıp Gabrielle'in teli tutan elini kavradı.

«Döneceğim, duyuyor musun? Seni seviyorum ve döneceğim. İnan bana.»

Kadının elini öpüp uçaklara doğru koştu. Az sonra gece motor gürültüleriyle dolmuştu. Uçaklar birbiri ardından piste doğru hareket ederlerken *Donna Elena* da arabadan çıkıp Gabrielle'in yanına geldi.

a

Rio Gallegos'daki harekât odasında *Donna Elena* ile Gabrielle sobanın yanında oturuyorlardı. *Lami Dozo* pencereden yağmurlu gökyüzüne bakıyor, kahvesini içiyordu. Genç bir teğmen içeri girip amirini selamladı, getirdiği telgrafı verdi. General telgrafı okudu, başını salladı, teğmen dışarı çıktı.

«Pek sevinçli görünmüyorsun,» dedi *Donna Elena*. «Kötü bir haber mi?»

«Hedefe varmışlar. Bir ***Skyhawk*** düşmüş.»

a

Şafak sökerken Batı ***Falkland*** dağları üzeredeydiler. Ölüm vadisine geldiklerinde sudan ancak yirmi metre yüksekte uçuyorlardı.

Her zaman olduğu gibi her şey göz açıp kapayana kadar bitti. Önce dağlar, sonra İngiliz gemileriyle dolu ***Falkland*** körfezi ve San Carlos. Monterà, sağındaki ***Skyhawk***'un hemen ardında bir Rapier füzesinden kurtulmaya çalıştığını gördü. Bir patlama, ardından bir alev topu... Monterà tüm ateşlerini üzerinde toplayan İngiliz gemilerinden kaçmak için uçağı sola çevirdi. Şarapnele tutulan uçak sarsıldı. Önünde bir tekne vardı. Monterà bombalarını bırakıp hemen havalandı. Arkaya dönüp baktığında hiçbir patlama olmadığını görünce bir kahkaha savurdu bu saçmalık karşısında.

«Tanrım, oyunun bu aşamasında bile fünyeleri doğru dürüst yerleştiremiyorlar.»

«Raul mu?» diye atıldı Gabrielle.

«Hayır, Raul değil. Son haber aldığımızda onunla öteki pilot dönüşe geçmişlerdi.»

a

Raul Monterà bin beş yüz metrede bulutlar arasından çıkıp arkasından dumanlar çıkararak hızla denize düşmekte olan diğer ***Skyhawk***'u kovalamaya devam etti. Bütün kuralları hiçe sayarak telsizden, «Enrico, durumun nasıl?» diye sordu.

Yanıt yoktu. Birden bir ***Sidewinder*** füzesi belirdi, bir alev topu büyüdü ve ***Skyhawk*** paramparça oldu. Bir ***Harrier*** olmalıydı bu.

Kötü talih diye buna denirdi işte, çünkü ***Harrier***'lerin deniz kovalamacası sınırının sonuna yaklaşmışlardı artık. Monterà deneyin verdiği refleksle uçağı çevirdiği anda sağ yanında bir başka ***Sidewinder***'in geçip denize düştüğünü gördü. ***Harrier*** uçaklarında yalnızca iki ***Sidewinder*** füzesi olduğuna göre şimdi yalnızca 30 mm.lik ***Aden*** toplarını düşünmesi gerekiyordu.

İlk mermi kuyruğuna isabet etti. ***Skyhawk*** sarsıldı. Pilot bölmesini örten pleksiglas kapak parçalandı, Monterà sol kolunda ve sağ bacağında dayanılmaz bir sızı duydu.

Harrier yeni bir saldırıya geçmişti. Yine düş görüyordu. Bu kez gerçekti ama. Kartal pençelerini uzatmış üzerine saldırıyordu. Yeni bir merminin sarsıntısıyla uçak yine parçalanır gibi oldu. ***Harrier*** yanından geçti, dönerek bir daha arkasına geçmek için manevra yaptı.

Üç yüz metreye inmişti şimdi Monterà; Kensington'daki evde ilk düş gördüğünde Gabrielle'in söylediklerini hatırladı birden.

«Flaplarını indirmeyi hatırla. Kartallar da üzerinden aşıp geçerler.»

Monterà da bunu yaptı. Taş bir duvara çarpmak gibi bir şeydi bu. Bir an uçağın kontrolünü kaybettiğini sandı. ***Harrier*** pilotu çarpışmayı önlemek için yükselmişti. Monterà fırsatı kaçırmayarak daha da alçaldı.

Otuz metrede uçağı düzelttiği sırada bunun yaptığı en tehlikeli uçuş olduğunu düşünüyordu. Fırtınada dalgalar on metreyi aşmaktaydı.

Düşmanına bakınca onun çok yükseklerde olduğunu gördü. Bir parazit, ardından İngilizce bir ses duyuldu.

«Her kimsen, talihin açık olsun, yaşamayı hak ettin.»

Uçuş sınırına gelmiş olan ***Harrier*** dönüp ***Falkland***'a doğru uzaklaştı.

a

Harekât odasında Gabrielle oturduğu yerde uyukluyordu. *Donna Elena* ile Lami Dozo ise pencere önünde sigara içmekteydiler.

«Benim oğlum sersemin biridir, biliyor musun?» diye sordu kadın.

«Elbette, ama onun gibi sersemler için Tanrıya şükürler olsun. Bizlerin arasıra utanca düşmemiz iyi bir şeydir.»

Kapı açıldı, genç teğmen hızla girdi içeri. Dozo adamın elinden telgrafı aldı.

«Bir ***Skyhawk*** daha kaybettik, ama Raul hâlâ uçuyor. Elli mil kadar yaklaşmış üsse.»

Gabrielle gözlerini ovuşturarak doğruldu. «Bir haber var mı?»

«Evet,» dedi *Lami Dozo*. «*Donna Elena* size anlatır. Sakın buradan ayrılmayın.»

Sonra koşa koşa dışarı çıktı.

a

Skyhawk denizden yüz elli metre yükseklikte uçuyor, parçalanmış pilot bölmesinde rüzgar uğulduyordu. Pleksiglasın parçalanmasıyla yüzünden yaralar almış Raul Monterà feci bir haldeydi. Sarı pilot giysisinin kolu ve bacağı kandan kızıla dönüşmüştü.

Rio Gallegos üssü göründüğünde elleri levyelere yapışmış gibiydi.

«Uçur beni, Gabrielle,» diye mırıldanıyordu. «Boşa çıkarma umutlarımı.»

Birden önünde sabahın ilk ışıklarıyla parıldayan pist göründü. *Lami Dozo*, gözlerini, dürbüne yapıştırmış kontrol kulesinde bekliyordu.

Raul Monterà'nın hoparlörde bitkin sesi duyuldu.

«Dosdoğru geliyorum. Kurallara uyacak zamanım kalmadı.»

Skyhawk alanın kuzey ucundaki barakaların damlarına değecek kadar alçaktan yaklaşırken Monterà kendisini karşılamak için çıkan araçları görebiliyordu. ***Skyhawk*** bir an havada duracak gibi oldu. Monterà son bir kere daha çekti levyeyi ve hayatının en kötü inişini yaparak tekerlekleri piste değdirdi. Uçak pistte zıplayarak ilerledi, olduğu yerde iki kere dönüp durdu.

Monterà başını öne eğmiş pilot koltuğunda otururken çevresinde sesler duydu, kendisini kaldıran elleri hissetti. Gözlerini açınca *Lami Dozo*'yu gördü karşısında.

Gülümsedi. «İki kulak ve bir kuyruk, değil mi, Generalim?» Sonra kendini kaybetti.

a

Savaş sona ermişti. Arjantinliler Port Stanley'de silahlarını bıraktılar. Buenos Aires'de öfkeli Arjantinliler *Galtieri*'nin başkanlıktan çekilmesini istediler. Aynı gün Londra'da İngiliz Başbakanı Avam Kamarasında yerinden kalkıp şaşkın milletvekillerine İkinci Dünya Savaşından bu yana en şaşırtıcı çarpışma olan bu savaşın sona erdiğini müjdeledi.

a

Buenos Aires'de *Sisters of Mercy Hastanesinde* Gabrielle ile *Donna Elena* Monterà'nın odasının kapısı önünde bekliyorlardı. Sonunda kapı açılıp Başcerrah dışarı çıktı. Kadınlar ayağa kalktılar.

«Eee?» diye sordu *Donna Elena*.

«Durumu pek iyi değil, ama yaşayacak. Bir daha bu tür saçmalıklar yok kuşkusuz. Jet pilotluğuna paydos artık. İçeri girebilirsiniz.»

Gabrielle sorgu dolu bakışlarla yaşlı kadına döndü. *Donna Elena* gülümsedi.

«Ben oğluma kavuştum. Zamanım çok artık. Sen gir, ben beklerim.»

Gabrielle içeri girince Monterà'nın yüzünün mor renkli bir ilaçla sıvandığını, kolu ile bacağının alçıda olduğunu gördü. Hiçbir şey söylemeden gidip yatağın yanında durdu. Monterà kadının varlığını hissetmiş gibi gözlerini açtı.

«Berbat bir haldesin,» dedi Gabrielle.

«Düzeleceğim. Hiç merak etme. Doktor keman çalabileceğimi söyledi ve komik olan ne biliyor musun, ben keman çalmasını bilmem.»

Gabrielle hem gülüyor hem ağlıyordu. Yatağın yanında diz çöküp başını erkeğin başına dayadı.

m

BÖLÜM 17

Taksi Pall Mall yönünden Buckingham Sarayına yaklaşırken St. James Parkının ağaçları üstünde soluk bir kış güneşi parıldıyordu.

Tony Villiers'in üzerinde alayının tören üniforması vardı. Taksi sürücüsü, «Büyük bir gün değil mi, bayım?» dedi. «Siz de ***Falkland***'da mıydınız?»

«Evet.»

«Bu çok garip işte. Muhafız Alayının orada olduğunu bilmiyordum.»

«Eh, bir iki kişi vardık,» dedi Villiers.

Sürücü dikiz aynasından arkaya bakıp sırıttı.

«Onlara dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdik, değil mi?»

«Evet gösterdik.»

Victoria anıtını geçip ana kapıdan avluya girdiler. Villiers taksiden İnerken cüzdanını çıkardı.

«Para istemez, bayım, bu da benden olsun.»

Villiers sarayın kapısından giren kalabalığın arasına karıştı. Deniz, hava ve kara kuvvetleri, yanlarında o gün için özel alınmış şapkalarıyla karıları ve sevdikleriyle içeri girmekteydiler.

Kırmızı halı kaplı merdivenlerden çıkıp tören salonuna girerlerken hepsinde bir heyecan ve neşe seziliyordu. Salonun ortasında Kraliçenin oturacağı yüksekçe bir platform vardı.

Askeri bir bando hafif müzik çalıyor, konuklar yerlerini alırlarken salondan mırıltılar yükseliyordu. Her madalya alanın törene iki kişi getirme hakkı vardı. Villiers'in getirecek kimsesi yoktu. Böyle olmasını da yeğlemişti. Kendisine gösterilen yere oturup

çevresindeki mermer heykellere, duvarlardaki tablolara, heyecanlı kalabalığa baktı.

Bando, Kraliçe girerken marşa başladığı sırada herkes sustu.

Tören verilen madalyaların önemine göre yürütülmekteydi. Önce Deniz Kuvvetleri, sonra Kara ve ardından Hava Kuvvetleri. Adı söylenenler gidip Kraliçenin elinden madalyasını alıyor, bir iki kelime konuşuyordu.

O sabah Üstün Hizmet Madalyası alanların sayısı hiç de az değildi. Villiers'in sırası geldiğinde Kraliçenin önüne gidip madalyayı göğsüne iliştirmesini bekledi.

«Bu konuda pek söylenecek pek bir şey yok, değil mi Yarbay Villiers?»

«Binbaşı Villiers, efendim.»

Kraliçe madalyayı Villiers'in göğsüne iliştirirken bir daha gülümsedi.

«Bu sabah yayınlanan terfi listesini henüz görmediniz sanırım.»

Villiers durumu hâlâ pek kavramış sayılmadan yerini bir başkasına terkederek kraliçenin önünden çekildi. Villiers merdivenin ait basamağında durup kutuyu açtı, madalyaya bir kere daha baktı. Sonra cebine indirip kapıya doğru yürüdü. Kapıdaki nöbetçiler kendisini selamladılar. Sağda solda bir iki fotoğraf makinesi çatırtısı duyuldu. Ama Villiers pek aldırış etmeden St. James Parkına doğru yürüdü. Nereye gideceğini bilmiyordu. Bir sigara yakmak için durakladığında yanıbaşında siyah bir Bentley durdu. Direksiyonda Harry Fox vardı.

Açılan arka kapıdan Ferguson'un başı göründü.

«Seni çok iyi gördüm, Tony. Büyük bir gün, öyle değil mi?»

«Öyle denilebilir.»

«Gabrielle'in geçen ay Buenos Aires'te albayıyla evlendiğini duydum.»

«Biliyorum,» dedi Villiers. «Bana yazmıştı.»

Ferguson başını salladı. «Yarbaylığa terfi ettirildiğini duydun mu? Ordunun en genç yarbayısın şu anda.»

«Biliyorum.»

«Güzel. İçeri gir.» Ferguson arkasına yaslandı.

«Neden?»

«Sevgili Tony, terfi işini kim ayarladı sanıyorsun? Ben yaptım elbette, hem de doğum günü armağanı olsun diye değil. Amacıma uyuyor da ondan. Bu terfiden alayının hiç memnun olmadığını da belirteyim laf arasında.»

«Yani bana bir görev mi vereceksiniz?»

«Elbette. Haydi evlat, gir içeri. Fazla zamanım yok. Saat ikide Savunma Bakanlığında toplantım var.»

Villiers bir an adamın sözlerine kapılacak gibi oldu. Sonra Beyaz Ev'deki Gabrielle'i ve yüzündeki ifadeyi hatırladı. Ferguson ile karanlık oyunlarından çok daha değerlisin sen. Biraz neşeye hakkın var. Villiers kapıyı kapattı. Dönüp yürüyecekken Ferguson başını dışarı uzattı.

«Ne biçim oyun bu, Tony? Nereye gidiyorsun?»

«Parkta yürüyüşe.» Villiers ağaçlığa doğru yürüdü.

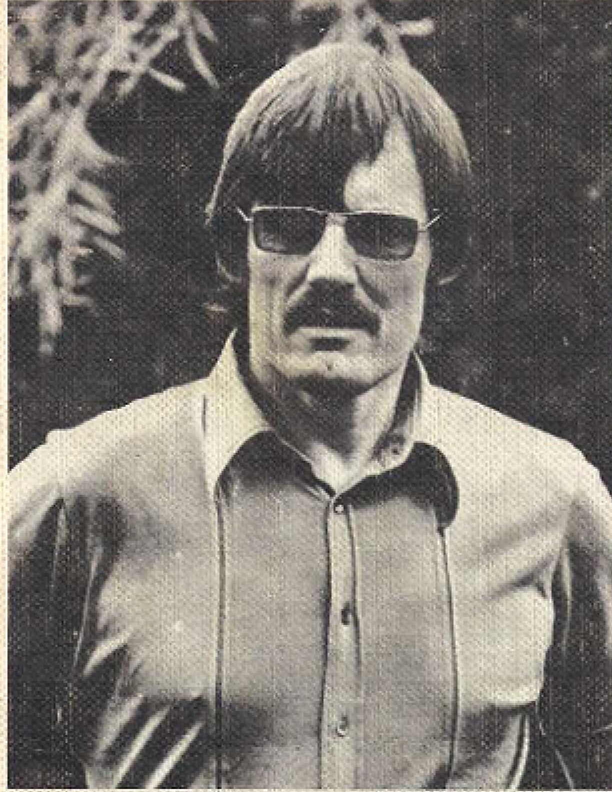
Harry Fox'un yüzünde sevinçli bir ifade vardı.

«Sanırım onu artık kaybettiniz, efendim.»

«Saçmalama. Geri dönecektir. Haydi sür bakalım, Harry.»

Ferguson arkasına yaslandı, çantasından çıkardığı dosyayı okumaya başladı.

SON

Arjantin gizli servisi, Exocet füzeleri satın almak üzere Albay Montera'yı Avrupa'ya gönderir. İngiliz gizli servisi de bu girişimi engellemek üzere Binbaşı Tony Villiers ile karısını görevlendirir. Fakat bir süre sonra genç kadın, Albay Montera'ya aşık olur. Şimdi vatanıyla sevgilisi arasında bir seçim yapmak zorundadır.

Bu duygusal fırtınanın içine KGB örgütünün de ağını atmasıyla dehşet dolu olaylar birbirini izleyecektir.

Exocet, heyecanlı olduğu kadar duygusal, dramatik olduğu kadar da romantik bir gerilim romanıdır.

Kartal Kondu, Atmaca, Korkunun Kanatları ve Fırtına Geliyor adlı eserleriyle gerilim romanlarının büyük ustalarından biri olduğunu kanıtlayan ünlü İngiliz yazarı Jack Higgins İrlanda'da doğdu.

Yazarın son romanı "Exocet" 40 haftadanberi bütün dünya listelerinde ön sırayı almakta ve satış rekorları kırmaktadır.

350 Lira